

**JAMES
H. CHASE**

CADAVRE LA MINUT

JAMES HADLEY CHASE

CADAVRE LA MINUT

Editor: Lucian Borleanu
Coperta: Grupul DUCOVY
Tehnoredactor: Ela Trandafir

Translation copyright © 1998 Editura **Lucman**

Reproducerea integrală sau parțială a textului fără acordul editurii este interzisă și va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

EDITURA **LUCMAN** – București
Bd. Al. I. Cuza, nr. 91, sectorul 1
Telefon/fax: 01-617 12 55

ISBN: 973-9439-05-5

JAMES HADLEY CHASE

CADAVRE LA MINUT

Traducere de
Mihai C. Niculescu

Editura **Lucman**
1998

1

Probabil că era aproape unsprezece, într-o dimineață însorită de martie, și mă deplasam cu mașina spre reședința *Santa Rosa* unde mă aștepta proprietarul ei, Jay Franklin Cerf.

Nu mă aflu la birou când telefonase, dar Paula Bensinger, care se ocupă de afacerile mele și care s-ar ocupa și de mine dacă n-aș deschide bine ochii, îl asigurase că voi fi la el peste o oră. Nu dăduse nici cea mai mică explicație — doar că era un lucru urgent și confidențial —, dar faptul că avea în proprietate *Santa Rosa* fusese mai mult decât suficient pentru Paula. E nevoie de bani nu glumă ca să ai o proprietate ca asta, iar banii au avut totdeauna darul s-o facă pe Paula să „ia foc”.

Când am ajuns la birou, scotocise deja peste tot după informații despre Cerf. În timp ce-mi aranjam ținuta, mi-a povestit tot ce aflase despre el, recitind colecția noastră de tăieturi din ziare referitoare la personalitățile de la Ocean City. Cerf era președintele lui RED STAR, o imensă antrepriză de transporturi și navigație care acoperea toată coasta Pacificului. Era vădud de doi ani, nevasta îi murise într-un accident de mașină și viața lui privată era aproape la fel de zvăpăiată ca cea a mumiilor de la Muzeul de Etnografie. Se căsătorise recent cu un manechin

și, după părerea Paulei, acesta ar fi fost subiectul pentru care voia să mă vadă.

— Când un bărbat atât de bătrân și de bogat se îndrăgostește de un manechin, mă informase Paula, totdeauna cinică, și mai este și atât de fraier să o ia de nevastă, atunci e sigur că va fi încornorat.

În cazul în care nu nevasta i-ar fi pricinuit necazuri — Paula este o fată care are totdeauna o teorie de schimb gata pregătită — atunci probabil că era vorba de fiica lui, Nathalie, o fătucă de douăzeci de ani, schilodită în accidentul în care îi murise mama și care recolta dușmani la fel de ușor precum tatăl ei recolta dolarii.

— Tipul ăsta e plin de bani! conchisese Paula cu acea lucire pofticioasă care îi apărea automat în ochi imediat ce era vorba de bani. Și nu-l lăsa să-și închipuie că vom lucra la problema lui pentru te miri ce. Acum mișcă-te. Nu e cazul să se răzgândească.

— Cine te-ar auzi vorbind, ar zice că tu conduci coșmelia!

Și, de la ușă am adăugat cu un ton plin de amărăciune:

— Schimbă și tu banda de la mașina de scris, că restul îl fac eu.

— Ți-aș atrage atenția că aici numai eu sunt cea care luptă să obțină profituri! a replicat Paula ridicându-se brusc în picioare. Și dacă n-ar fi decât...

Dar ajunsesem deja pe la mijlocul scării...

Santa Rosa este un soi de paradis de vreo sută de hectare, cu teren de tenis, grădini, piscină și fântâni arteziene. De fiecare dată când pun piciorul într-unul din aceste palate pentru milionari placați cu aur, contul meu din bancă își arată capul și scoate limba la mine.

Aleea care duce la casă e mărginită de copaci și se lărgeste într-un rond unde sunt aliniate cinci sau șase mașini. Cea mai mică e un Rolls-Royce decapotabil, crem și albastru deschis. Doi șoferi filipinezi îl scutură cu niște pământufuri din pene și sunt atât de dezgustați, încât îmi zic că probabil religia lor le interzice să facă aceste gen de muncă.

La dreapta rondului se înalță casa, o năzbâtie mică: numai douăzeci și patru de camere, o ușă la intrare destul de largă să lase să treacă o hărăbaie de cincisprezece tone și niște uși-ferestre ce se deschid pe o terasă de unde poate lejer să decoleze o superfortăreață zburătoare.

Mă îndrept spre ușă și descopăr o loggia adăpostită, în fața căreia se întind două straturi de begonii roșii și galbene. Mă opresc să privesc florile, doar cât să-mi trag sufletul, și mă pomenesc față în față cu o puștancă ce face o baie de soare într-un scaun că rotile. Nu pare surprinsă că mă vede și îmi aruncă o privire atât de pătrunzătoare, cu ochii ei așa de adânc fixați în orbite, încât am senzația dezagreabilă că poate să citească scrisorile pe care le am în portofel și să numere cât mărunțiș am în buzunar.

Probabil că are vreo douăzeci și patru de ani; e mică de statură și pare la fel de dură ca un diamant brut. Are acea privire palidă și neliniștită a invalizilor, iar gurița ei bine desenată se lasă puțin în jos la colțuri ca pentru a exterioriza ironia pe care o are sau nu. Părul negru îi cade pe umeri și se termină cu bucle răsucite spre interior. Poartă niște pantaloni roșcați și o vestă de cașmir prea largă ca să-i pot vedea rotunjimile, dacă totuși are așa ceva, lucru de care mă cam îndoiesc.

Îmi ridic pălăria și zâmbesc spre a-i arăta că sunt un tip cum nu se poate mai simpatic, dacă cumva își pune această întrebare; dar nu, hotărât lucru, nici vorbă de așa ceva. Nu-mi răspunde la zâmbet, fața nu i se destinde, ba asprimea chiar i se accentuează.

— V-a trimis *Universal Service*? întreabă ea cu o voce atât de tăioasă încât ai putea să tai pâine cu ea.

Pe genunchi are o carte, iar unul dintre degetele ei slabe rămâne înfipt într-un cuvânt de parcă ar vrea să-l împiedice să sară de pe pagină.

— Doamnă, zic, eu sunt *Universal Service*!

— Atunci n-o luați pe ușa cea mare. Pentru angajați: la dreapta și în spate.

Îi mulțumesc și o las să-și reia lectura îndreptându-mă spre ușa cea mare.

— Încotro? mă întreabă ea ridicând tonul și fulgerându-mă cu privirea. V-am spus că pentru angajați...

— La dreapta și în spate, îi tai eu vorba, știu. V-am auzit. Dar între noi și begonii fie vorba, domnișoară Cerf, ar fi putut să fie la stânga și înainte, ar fi putut să fie pe acoperiș sau sub jetul de apă că tot nu m-ar fi interesat. Într-una din zile, dacă am timp, voi veni să vizitez casa. Poate că merită. Îmi notez în carnețel și voi trece pe-aici într-o zi cu ploaie. Mulțumesc pentru propunere.

Dar și-a reluat deja lectura și pare că nu mă mai ascultă. Părul lung și negru îi cade peste față și i-o ascunde. Cu atât mai bine. Pariez că face o mutră ca a uneia care a înghițit o viespe.

Mă îndrept spre ușa mare. Sunt într-o dispoziție ceva mai masacrantă decât înainte de a o fi întâlnit, și am convingerea intimă că nu-i deloc genul de fată pe care s-o duci la cinema doar așa ca să-i pipăi coapsele.

Valetul care îmi deschide este un tip înalt cu un aer maiestruos, cu un cap de demnitar ieșit la pensie și purtări de episcop. Îi spun cum mă cheamă și îmi aduce la cunoștință că domnul Cerf mă așteaptă. Mă conduce printr-un hol mai mic decât gara din Pennsylvania, dar nu cu prea mult, de-a lungul unui culoar unde armurile formează un gard viu, iar deasupra capului, fiecare armură are săbii așezate în formă de cruce. Mă pune să cobor o mulțime de trepte și să trec prin sala de biliard ca să aterizez în cele din urmă într-un ascensor ce ne cocoată la etajul doi. Ieșim din ascensor și, în sfârșit, ajungem într-o încăpere ca un ieșind peste grădină și oceanul din depărtare. Îmi pare că este biroul marelui om.

— Mă duc să-l anunț pe domnul că domnul așteaptă, îmi aduce la cunoștință episcopul cu o reverență specialitatea casei. Nu cred că domnul va avea mult de așteptat.

2

Jay Franklin Cerf are exact aerul a ceea ce reprezintă: o companie de navigație de șase milioane de dolari. Are un aer arogant și autoritar care nu incită la glume și se vede imediat că

n-a ratat în viața lui o masă. E înalt și puternic. Tenul e un amestec drăguț de mov și brun și are ochii la fel de albaștri ca ciuboțica-cucului, și la fel de impersonali. La prima vedere pare că e trecut binișor de cincizeci de ani, dar capul și șalele îi sunt încă solide. Și de la acel cap pe care părul a început să-l părăsească și până în vârful pantofilor este imaginea ideală a tipului care a reușit.

Intră brusc în încăpere, închide ușa și mă măsoară cu aerul pe care-l au toți milionarii față de ceva care ar putea să-i coste bani.

— Dumneata ești Malloy? se răstește el dintr-o suflare.

Îmi închipui că cei ce depind de el ca să-și câștige coaja de pâine simt cum încep să le bââie genunchii de frică auzind o astfel de voce.

Îi răspund că eu sunt Malloy și aștept, căci am lucrat destul de mult cu miliardarii să știu că singurul lucru care îi necăjește este să audă alt sunet decât cel al propriei lor voci.

Mormăie un pic, se duce la fereastră și se uită afară fără motiv aparent, doar dacă nu cumva a cumpărat panorama și îi pare rău după bani. Apoi, deodată, fără să se întoarcă, zice:

— Aș vrea să aflu câteva detalii despre firma dumată.

— Cum să nu.

Măcar de-aș primi zece dolari de fiecare dată când trebuie să-mi debitez minciuna!

— Poate că v-ar interesa să știți cum am început? Într-o zi cineva mi-a spus că miliardarii au nevoie de oameni care să fie la dispoziția lor. Cu cât ești mai bogat cu atât depinzi mai mult de ceilalți; asta mi-a spus tipul acela, și avea dreptate. După ce mi-am terminat armata, nu aveam nici planuri, nici bani, dar mi-am amintit ce-mi spusese băiatul cu pricina. Am organizat deci un serviciu care răspunde la toate nevoile miliardarilor. Și rezultatul, iată-l: săptămâna viitoare *Universal Service* își va sărbători cea de-a treia aniversare. Nu zic că ar fi o idee genială, nu, dar am câștigat ceva bani și m-am distrat bine. Compania mea face orice treabă pentru orice client. Numai să nu depășească prea mult limitele legalității. Ne ocupăm de aranjarea unui divorț,

ca și de procurarea unui elefant alb. De când am început, eu și angajații mei am închis pliscul unor șantajști, am supravegheat drogați, am condus un grup de tineri care voiau să facă turul lumii, am dus la țară copii născuți din adulter, am prins un grizzly pentru un client care dorea neapărat să omoare unul, și am aranjat lucrurile pentru o tânără persoană care avea prostul obicei de a se preumbla noaptea pe acoperișuri în timp ce dormea. Iată cum clienții noștri pot să facă orice prin intermediul nostru fără să pună ei înșiși mâna. Din ziua în care lucrez pentru un client, eu îl protejez. Când onorariile sunt plătite, și ele sunt importante, nu există altă notă de plată. E o treabă bine făcută pentru niște oameni cu bani mulți și garantăm discreție absolută.

În timp ce îmi trag sufletul, el zice cu o fărâmă de agasare:

— Da, cam asta mi se spusese și mie.

Părăsește fereastra și adaugă:

— Stai jos. Ce bei?

Mă așez și răspund că nu beau nimic, dar bănuiește probabil că glumesc căci înaintează spre un bar mobil, echipat cu de toate, și pregătește două „highballs” cu o dexteritate ce dovedește un antrenament intensiv. Pune paharul la îndemâna mea. Pe celălalt îl strânge între degete și îl examinează de parcă n-ar ști ce să facă cu el.

— Dacă pot să fac ceva pentru dumneavoastră, încep eu ca să-l îndemn la vorbă, o voi face cu plăcere și puteți fi sigur că va fi o treabă discretă și bine făcută.

Ridică capul și se încruntă.

— N-ai fi fost chemat dacă n-aș fi fost convins de acest lucru, zice el scurt. Am o treabă pentru dumneata. Nimic extraordinar. Cel puțin nu pentru dumneata... Pentru mine este.

Profit de tăcerea meditativă care urmează și înghit „highball”-ul. Dacă ați da asta unui cal, l-ați vedea cu potcoavele în sus.

Reia brusc:

— Înainte de a intra în detalii aș vrea să-ți văd reacția în fața unei descoperiri ciudate pe care am făcut-o. Vino cu mine. Am să-ți arăt ceva.

Mă duce într-o cameră mare și luminoasă ce se află la mijlocul culoarului. Un dormitor de femeie, dacă e să te iei după etalarea de produse cosmetice și a nimicurilor care umplu toaleta.

Deschide un mare șifonier interior, numai lemn de nuc și oglinzi, foarte impresionant, și scoate din el o valiză din piele de porc. O pune la picioarele mele și se dă înapoi.

— Deschide-o, zice el brusc, și uită-te ce e înăuntru.

Mă las în jos, trag cele două fermoare și deschid obiectul. E plin de o adunătură ciudată de articole heteroclite. Portțigarete, portofele de piele, două inele cu diamant, trei pantofi desperecheați, o colecție de linguri provenind de la mai multe restaurante la modă, o jumătate de duzină de brichete, dintre care unele cu inițiale, mai multe perechi de ciorapi de mătase cu eticheta încă pe ei, o pereche de foarfeci, două cuțite de buzunar dintre care unul cu mâner de aur, trei stilouri și o statueta de jad reprezentând o femeie goală.

— Asta e ce voiam să-ți arăt, zise el cu o voce indiferentă. Acum să ne întoarcem în biroul meu.

Ajunși în birou, se așează și mă întreabă:

— Ce părere ai?

— Cu excepția încălțărilor și a lingurilor, personal asta nu-mi spune nimic. Mi se pare a fi recolta unui cleptoman.

— Da, la asta m-am gândit și eu.

Respiră adânc. Sugerez:

— Doar dacă nu e cumva o glumă?

— Nu e o glumă.

Glasul i se acrește:

— Soția mea și cu mine am fost foarte des invitați de când ne-am căsătorit. Majoritatea obiectelor aparțin unor prieteni sau unor oameni care ne cunosc. Statueta de jad este a doamnei Sydney Clegg. Îmi amintesc că am văzut-o la ea. Briceagul de aur aparține lui Wilbur Rhyskind, romancierul. Lingurile sunt de la restaurantele unde am fost. Nu, tare mi-e teamă că nu e vorba de nici o glumă.

— Asta e treaba pe care vreți să mi-o încredințați?

Înainte de a răspunde scoate un trabuc, îl taie și îl aprinde cu o mână nu prea sigură.

— Da. Asta e, zice el până la urmă.

După care urmează o lungă pauză.

— E o poveste foarte neplăcută, și în plus de un gust îndoielnic, zice el examinându-și trabucul. Trebuie să mărturisesc că nu știu mare lucru despre soția mea.

Vorbește fără să se grăbească, cu o voce aspră, sigură, impersonală:

— Era manechin la Simeon din San Francisco. Am întâlnit-o la prezentarea unei colecții de modele.

Se oprește să-și treacă mâna prin păr fără motiv aparent apoi continuă:

— Ne-am căsătorit la trei săptămâni după întâlnirea noastră de acum patru luni. Căsătoria a fost cât se poate de discretă — secretă, dacă preferi. Lumea n-a aflat decât de foarte puțină vreme.

— De ce v-ați căsătorit în secret?

Se apleacă puțin înainte și își strivește trabucul. Gestul lui e semnificativ. Îmi dau seama că e într-o dispoziție distrugătoare.

— Fata mea e un copil extrem de nervos. Mama ei o adora. Moartea ei a fost un șoc teribil pentru Nathalie. Anita — nevasta mea — și cu mine am hotărât să nu facem nici o publicitate acestei căsătorii din considerație pentru Nathalie.

— Dacă înțeleg eu bine, fiica dumneavoastră și doamna Cerf nu se înțeleg prea grozav?

— Nu. Nu se înțeleg bine.

Colțurile gurii i se lăsară în jos.

— Dar asta nu are nici o legătură cu problema noastră. Vreau să știu dacă nevasta mea este sau nu cleptomană.

— I-ați cerut explicații doamnei Cerf?

După aerul lui sufocant, văd că ideea nici măcar nu i-a trecut prin minte.

— În nici un fel. Și nici nu intenționez. Nu e o femeie ușor de luat la întrebări.

— Cine știe dacă nu e vorba de o mașinație cu scopul de a o discredita pe doamna Cerf. Nu știu dacă ați considerat lucruri!

și din acest punct de vedere. Nimic mai simplu decât să pui o valiză în dulap.

Stă jos, nemișcat, cu ochii țintă la mine.

— Și cine ar putea să facă așa ceva?

— Dumneavoastră știți mai bine decât mine. Munca mea mă obligă să iau în calcul toate posibilitățile. Mi-ați spus că doamna Cerf și fiica dumneavoastră nu se înțeleg prea bine. Este un lucru care trebuie luat în seamă.

Trăsăturile i se crispează și mă privește cu o uitătură urâtă.

— Te-aș ruga s-o lași pe fata mea în afara acestei povești.

Îi las timp să se calmeze și apoi întreb:

— Mai întâi, ce v-a împins să vă uitați în dulapul doamnei Cerf? Vă așteptați să găsiți această valiză sau ați dat peste ea din întâmplare?

— Cred că nevasta mea e șantajată, zice el cu o voce mai fermă. I-am scotocit prin lucruri să găsesc dovada și am găsit această valiză.

— Ce vă faceți să credeți că este șantajată?

— În fiecare lună îi dau o anumită sumă de bani, răspunde el de parcă fiecare cuvânt îi răzuiește gâtul. Mult mai mult decât are nevoie. Cum nu obișnuiește să aibă bani la ea, am aranjat cu banca ei să-i cunosc valoarea contului. Mi-am zis că e mai bine să-i controlez cheltuielile, cel puțin în primul an de căsătorie. Luna trecută a încasat trei cecuri cu sume mari.

— Cât? întreb eu, zicându-mi că trebuie să fie tare amuzant să fii căsătorită cu un astfel de om.

— Cinci, zece și cincisprezece mii de dolari.

— Pe ce nume?

Dă negativ din cap.

— La purtător.

— Și credeți că cineva a descoperit că doamna Cerf a furat aceste obiecte și o șantajează?

— E un lucru posibil.

Aruncă o privire pe fereastră și continuă:

— Aș vrea s-o urmărești pe doamna Cerf. Fără scandal. Dacă se confirmă că are tendința să subtilizeze obiecte, ai grijă să nu fie arestată. Țin să fie supravegheată zi și noapte și

deplasările ei să-mi fie comunicate. Vreau să-i cunosc toate întâlnirile: și mai ales vreau să știu *cu cine* se întâlnește.

— Pot să mă ocup de asta. Am o asistentă foarte antrenată pentru o astfel de treabă. Se numește Dana Lewis. Poate să înceapă din după-amiaza asta. Sunteți de acord?

E de acord.

— Măine dimineață am să vă trimit un deviz. Până atunci am să-i spun domnișoarei Lewis să se prezinte la dumneavoastră după-amiază la orele trei, dacă nu aveți nimic împotrivă. Ar fi mai bine să nu vină aici, nu-i așa? Unde ar putea să vă întâlnească?

— La Athletic Club. Spune-i că mă găsește în sala doamnelor.

Mă ridic.

— Foarte bine. Încă ceva, îi zic, în timp ce el apasă pe butonul soneriei. Presupun că nu vreți cu nici un preț ca cineva, inclusiv doamna Cerf și fiica dumneavoastră, să știe că m-ați angajat pentru o astfel de treabă?

Se uită la mine uimit.

— Evident. De ce-mi spui asta?

— Când ați telefonat azi dimineață la biroul meu, ați folosit telefonul din această încăpere?

Dă afirmativ din cap.

— Mai sunt și alte posturi în casă?

— Da.

— În locul dumneavoastră, eu aș fi mai atent când telefonez. Când am intrat, am întâlnit-o pe fiica dumneavoastră. Știa că sunt de la *Universal Service*.

Privirea lui înregistrează o undă de enervare.

— Bine, Malloy. Fă-ți treaba. Eu mă ocup cu ce se petrece aici.

Reiau în sens invers plimbarea până la ieșire și după ce episcopul îmi dă pălăria și face reverența zic:

— Doamna Cerf e acasă?

Îmi aruncă o privire rece, scrutătoare.

— Presupun că e la piscină, domnule.

Are aerul foarte distant.

— Vreți s-o vedeți?

— Nu. Doar așa ca să știu.

Și o pornesc pe terasă întrebându-mă dacă Nathalie Cerf e tot în loggia ei și se bronzază mai departe la soare. Nu mai este.

Pe când cobor scara monumentală ce duce la esplanada unde sunt parcate mașinile, apare o femeie în halat de baie. Înaintează repede pe o potecă care duce în spatele casei. E înaltă, cu păr blond cenușiu, și fața ei are o asemenea expresie încât nu poate fi calificată drept drăguță. La prima vedere are între douăzeci și șapte și treizeci de ani, nu mai mult. Și niște ochi mari și cenușii, foarte frumoși.

Ea se uită la mine, eu mă uit la ea. O jumătate de zâmbet i se desenează pe buzele pline, roșii, dar nu reușesc să mă lămuiesc dacă zâmbetul e pentru mine sau se gândește la ceva care o amuză: greu de spus.

Urcă treptele în fugă și își lăasă halatul să se întredeschidă. De sus, disting dedesubt niște chestii care l-ar duce pe un tată de familie la cea mai apropiată casă de nebuni. Cele două batiste de un verde smarald care îi servesc drept costum de baie sunt, ca să zic așa, ceva mic micuț prea micuț.

Trecem unul pe lângă celălalt și mă întorc pe călcâie. După ce a parcurs o jumătate de terasă, se uită pe deasupra umărului; sprâncenele făcute cu creion negru se ridică și zâmbește. De data asta nu mai există îndoieli în privința destinatarului. După ce dispare după colțul terasei, eu stau tot acolo, nemișcat, ca un câine de vânătoare care a simțit prada.

3

Biroul agenției *Universal Service* ocupă două încăperi la etajul al doilea din OCEAN BUILDINGS, cele mai mari clădiri din cartierul afacerilor. În spatele imobilului există o străduță îngustă ce servește drept parcare, dar care duce în special, la capăt de tot, la barul Finnegan.

După ce-i spun Paulei despre ce e vorba cu Cerf, traversez să mă duc la bar și, așa cum mă așteptam, dau peste Dana Lewis, Ed Benny și Jack Kerman așezați într-un colț în jurul unei mese.

Eu, Dana, Benny și Kerman formăm o echipă.

— Salut, Vic, zice Dana, bătând ușor cu palma în spătarul unui scaun de lângă ea. Stai jos aici. Ce-ai făcut toată dimineața?

E o fată șic, drăguță și bine făcută.

— Am o treabă pentru tine, zic eu așezându-mă. Salut, băieți! O să vă intereseze și pe voi, și dacă va merge așa cum cred, va trebui să vă scoateți creierașii de la borcan și să arătați ce știți să faceți.

— Ascultă, frumusețe fatală, zice Benny turnându-și două degete de whisky irlandez, noi am trudit ieri seară, așa că dă-ne pace, 'nțeleș?

— O treabă din acelea pe care fătucă Paula Bensinger ni le rezervă în exclusivitate, adaugă Kerman cu o strâmbătură.

Kerman este înalt și sprinten; pare leneș și are aerul foarte distins. O şuviță albă îi taie părul negru și are o mustăcioară à la Clark Gable. Benny este exact opusul lui: mic, robust, cu capul mare și roșu care pare făcut din cauciuc. Ai zice că se mândrește pentru că se îmbracă ca un șifonier. Este băiatul cel mai dezordonat pe care l-am văzut vreodată.

Amândoi formează un excelent cuplu de agenți și ne-am înțeleș totdeauna bine, în ciuda tuturor mișturilor posibile.

— Nu te ocupa de cretinii ăștia, zice Dana nerăbdătoare; sunt niște golani. Voiau să-mi joace chiloții la zaruri, și cu zaruri măsluite pe deasupra. Ce spui de asta?

— Ah, las-o moartă! zice Benny, și e gata s-o dea jos de pe scaun cu mâna care o bate amical pe spate. De altfel sunt convinși că nu porți chiloți.

— O femeie nu trebuie brutalizată, zic eu cu severitate.

— Aș! O tratez ca pe sora mea, zice Benny punând mâna pe pălăria Danei și trăgându-i-o până la nas. Nu, cap de gâscă?

Dana îi trage o labă frumoasă peste maxilar și, în momentul când el se ridică furios, Kerman îl prinde de mijloc și îl trage jos unde încep o păruială furioasă, răsturnând masa și spărgând paharele. Abia apuc să salvez sticla cu whisky și s-o pun la adăpost că Dana scoate strigătul ei de luptă, se aruncă pe spatele lui Kerman și îi smulge părul.

Nimeni din bar nu le acordă atenție. Țștia trei fac mereu scandal. După un moment, când au obosit de atâta rostogolit pe podea, vin din nou să se așeze răsuflând ca focile.

— Mi-a plesnit jarteaua, gemu Dana examinând pagubele. Când o să învățați și voi să vă purtați ca niște oameni civilizați, golanilor! De câte ori pun piciorul în barul ăsta, nu se poate să nu se termine cu o partidă pe dușumea.

Kerman își piaptână părul în timp ce Benny aruncă o privire sub masă.

— Poartă *într-adevăr* jartele! izbucnește el în culmea entuziasmului.

— N-ar strica să vă închideți gura, le cer eu. Trebuie să vă vorbesc de lucruri serioase.

Dana îi trage lui Benny peste cap cu un ziar făcut sul.

— Vezi-ți de treburile tale că altfel te trimit în născătoare, zice ea, foarte sigură pe sine.

— *Domnișoara* Lewis! exclamă Benny, șocat dincolo de orice expresie. Ați primit o educație foarte proastă.

Bat cu pumnul în masă.

— Dacă nu mă ascultați... încep eu pe un ton amenințător.

— Dă-i drumul, copilu', zice Dana. Te ascultăm. Anunță ordinea culoarelor.

Anunț:

— Tu te vei prezenta la Cerf, pe care îl găsești la Athletic Club, în după-amiaza asta la trei. Cască bine ochii. Sunt multe șanse ca fiica lui să vină să-și vâre nasul în afacerea noastră. Tot ce trebuie să faci, e să te lipești de doamna Cerf. Dacă șterpelește ceva, faci în așa fel încât să înăbuși totul. Vreau o treabă îngrijită și fără grabă.

— Cum arată mititica în chestiune? întreabă Benny împingând spre mine sticla de whisky.

— La marele fix, răspund eu desenând în aer niște curbe învăluitoare. O geografie impecabilă. E într-adevăr foarte, foarte mișto.

— Luăm și noi parte la treabă? întreabă Kerman brusc interesat. Nu crezi că am face bine s-o ajutăm pe Dana? Știi și tu, e atât de toantă...

Dana își împinge scaunul și se ridică.

— Dar nu pe cât ai vrea tu, răspunde ea prompt. Vic, împiedică-i pe degenerații ăștia doi să mai bea, și-și trage fesele din bătaia mâinii lui Benny care ratează ținta.

— Degenerați!

Kerman se uită indignat după ea cum părăsește barul.

— După tot ce-am făcut pentru această femeie. Ei, ai de gând să-mi lași și mie puțin whisky, bălegar de cal amestecat cu piele de hering! strigă el văzându-l pe Benny că se servește. Am dreptul la jumătate din această sticlă și mi-ar plăcea să-ți amintești chestia ăsta.

— Voi vă veți ocupa de problema șantajului din acest caz, amândoi, zic eu apucând sticla de whisky și punându-i dopul. Stați prin preajmă până când Dana dibuie ceva.

4

În seara celei de a doua zile de la conversația mea cu Jay Franklin Cerf, mă aflu pe veranda „barăcii” mele de pe malul mării, în compania unui „highball”, și recitesc raportul Danei pe care l-am luat de la birou întorcându-mă acasă.

E concis și interesant pentru mai multe motive: până acum, după cum spune Dana, Anita Cerf nu a arătat nici o înclinație spre cleptomanie. A ieșit dimineata după cumpărături și s-a comportat în chip normal. Și-a plătit toate cumpărăturile sau a cerut să-i fie trecute în cont. Dar asta nu înseamnă nimic, căci cleptomanii se manifestă adesea în anumite perioade și poate că va trebui să se aștepte câțva timp până să fie prinsă cu mâna în sac.

Dar lucrul cel mult mai important era descoperirea faptului că Anita se întâlnește în secret cu un anume George Barclay. Dana i-a văzut împreună de două ori în două zile. Par foarte intimi în ciuda precauției de a nu fi văzuți împreună pe stradă.

S-au întâlnit într-un bar unde se servesc fructe de mare, la două mile de oraș, iar a doua zi au luat masa într-un restaurant grecesc situat departe de cartierul rezidențial... într-un loc unde prietenii lui Cerf, ca și cei ai Anitei, nu aveau nici cea mai mică șansă să-i întâlnească.

Dana a găsit numele și adresa lui Barclay după numărul mașinii lui. Locuiește pe Wilshire Avenue, într-o casă stil cabană,

construită pe un teren ce îi aparține. Este genul „însoțitor agreeabil”; se comportă și se îmbracă ca o vedetă de cinema, conduce un Chrysler decapotabil și pare să aibă o mulțime de bani. Barclay este obiectivul numărul unul.

Numărul doi este Ralph Bannister, proprietarul unui night-club ultrașic — *Steaua* — situat spre Fairview. Anita se dusesese acolo seara trecută cam pe la șase și Dana o auzise întrebându-l pe comisionar dacă putea să-l vadă pe Bannister pentru ceva urgent. A fost primită înăuntru, a stat acolo o jumătate de oră, după care a plecat spre *Santa Rosa* unde a ajuns la ora cinei.

Nu l-am văzut niciodată pe Bannister, dar îl cunosc după reputație. E o mare lichea, iar clubul lui e o mină de aur. Atrage miliardarii și le oferă bucuriile ruletei; probabil că a plătit din gros ca să obțină autorizația de la poliție.

Tocmai când iau hotărârea să-i trimit pe Benny și pe Kerman pe cele două piste, fasciculele farurilor unei mașini urcă încet pe drumul plajei. E zece și un sfert, e cald, totul e calm. Nu aștept vizita nimănui și presupun că mașina își va continua drumul. Nu. Se oprește în fața barierei de lemn și farurile se sting.

E întuneric și nu văd nimic. Presupun că e cineva care a greșit adresa.

Se aude zgometul zăvorului de la poartă și o siluetă de femeie se desenează vag.

Abia când se oprește în fața mea îmi recunosc vizitatoarea: e Anita Cerf. Urcă fără să se grăbească cele trei trepte ale peronului de lemn și buzele ei roșii și pline mă gratifică cu un zâmbet cu care am mai făcut cunoștință. Poartă o rochie de seară roșcată, destul de decoltată ca să fie interesantă, și un impresionant colier de diamante îi strânge gâtul precum o panglică de foc. Are privirea atât de tangibilă încât ai putea să faci exerciții la bară fixă!

— Bună seara, zice ea cu o voce gravă, răgușită. Ești singur sau ai invitați?

Mă ridic și mă simt un pic sufocat de surpriză, căci era într-adevăr ultima persoană pe care mă așteptam s-o văd.

Privesc în urma ei, întrebându-mă dacă Dana Lewis este ascunsă prin preajmă, dar a înțeles imediat sensul privirii mele.

— Nu te obosi, zice ea, am șters-o printre degetele domnișoarei Sherlock Holmes.

Înainte de a putea să fac vreo mișcare, intră în salon și se instalează într-un fotoliu. O urmez și, pentru orice eventualitate, trag perdelele.

Până acum n-am deschis gura. Sunt prea ocupat cu răspunsul la întrebarea cum mă voi descurca, ca să-mi uzez creierul în căutarea unor formule de politețe. Cerf ar fi făcut scandal dacă ar fi aflat. Și ea știa acest lucru; de aceea a venit singură într-un moment când mă știa singur.

— Ce doriți, doamnă? o întreb eu trecând prin spatele scaunului unde stă și postându-mă în fața ei.

Ne uităm unul la altul. Ochii ei mari și cenușii au o expresie agresivă.

— Nu-mi place să fiu spionată. Aș vrea să știu de ce s-a cerut urmărirea mea.

Sunt surprins că a reperat-o pe Dana, care știe la nevoie să se deghizeze și în curent de aer. Dar totdeauna există un risc când urmărirea o face un singur agent, și regret că nu l-am trimis pe Benny s-o schimbe pe Dana.

— Va trebui să-l întrebați pe domnul Cerf, îmi răspund. De altfel, pentru că vorbim despre soțul dumneavoastră, nu cred că ar fi de acord cu vizita asta.

Începe să râdă. Are dinți albi și frumoși și nu se sfiește să-i arate.

— Oh, soțul meu nu e de acord cu o mulțime de lucruri! Unul în plus, sau minus... N-ai o țigară?

Îi întind pachetul și bricheta mea. În timp ce bate ușor capătul țigării pe unghia de un roșu aprins, îmi zice:

— Nu așteptam pe nimeni. Sunt ocupat.

— Atunci să zicem că am venit eu.

Își aprinde țigara și întreabă:

— De ce mă spionează femeia aia?

— V-am mai spus să puneți această întrebare domnului Cerf.

— Nu ești prea amabil; credeam că-ți va face plăcere să mă vezi. Bărbaților le face de obicei plăcere. Ai ceva de băut?

Sticlele sunt aliniate pe o masă lângă perete. Mă ridic și mă duc să pregătesc două „highball”-uri; operațiunea se face într-o tăcere s-o tai cu cuțitul.

Îi întind paharul și îmi zâmbește. Când ești destinatarul unui astfel de zâmbet ai impresia că atingi cu mâna un cablu de înaltă tensiune.

— Mulțumesc, zice ea făcând să-i vibreze genele lungi. Ești singur, nu-i așa?

— Da. Cum ați reușit să-mi găsiți vizuina?

— Oh, n-a fost nici o filozofie! Ți-am văzut mașina și am constatat că aparține agenției *Universal Service*. Valetul mi-a spus cum te numești. Am răsfoit cartea de telefon și am venit.

— Nu e de mirare că detectivii particulari se plâng de șomaj.

— Ce e exact acest *Universal Service*?

— O firmă care face orice fel de treabă, de conceput sau de neconceput, cu condiția să fie aproape corectă și legală.

— Și soțul meu ți-a cerut să mă spionezi, nu-i așa?

— Adevărat? Nu-mi amintesc să fi zis așa ceva.

Bea o înghițitură de whisky, își pune jos paharul și se uită cu atenție la mine.

— De ce mă urmărește femeia aia?

Am impresia că ne-am întors de unde plecasem, drept pentru care îi dau același răspuns.

— Vă va spune soțul dumneavoastră, dacă va considera necesar.

Saltă din umeri cu un aer ușor agasat și aruncă o privire circulară. Interiorul meu nu are nimic excitant pentru o nevastă de miliardar. Toni, servitorul meu filipinez, face în așa fel încât să fie mai puțin murdar decât într-o cocină, dar nimic mai mult. Mobilierul valorează cam tot atât cât zugrăveala și covoarele, adică nu mare lucru. În locul pânzelor maestrilor, pe pereții mei nu sunt decât nuduri de „Varga”, pe care le-am decupat din revista *Esquire*. La urma urmelor sunt la mine acasă și-mi place așa cum e.

— Presupun că nu câștigi mulți bani? mă întrebă ea.

— Cu meseria mea?

— Da. Nu se câștigă cine știe ce cu ea, apreciez după interior. Fac ca și cum subiectul ar merita un moment de reflecție.

— Păi, nu prea știi cum să zic, spun eu în cele din urmă. Totul depinde de ceea ce înțelegi prin a câștiga cine știe ce. Evident, nu-mi pot permite să-mi cumpăr coliere de diamante, dar câștig totuși mai bine decât un manechin și mă distrez mult!

A mers! Strânge din buze și roșește ușor.

— Vei să spui că nu ai nevoie să te căsătorești cu un cont în bancă ca să te descurci, nu-i așa?

— Cam așa.

— Dar un cec de o mie de dolari nu i-ar strica deloc contului dumitale?

E încântătoare și e mult prea periculos să rămâi singur-singur cu ea. Și apoi familia Cerf începe să se arate prea stingheritoare. Mă ridic.

— Regret, doamnă, dar nu sunt de vânzare. Țin să-mi păstrez slujba. Poate că nu are nimic senzațional, dar, oricât de ciudat vi s-ar părea, țin la ea. Nu-mi înșel clienții. N-ar servi la nimic. Într-una din zile ați putea avea nevoie de mine. Și n-ați vrea să mă vând cine știe cui!

Respiră adânc, dar după o secundă de nehotărâre îmi zâmbeste din nou:

— Ai dreptate. Din moment ce vezi lucrurile în felul ăsta, vizita mea e de prisos, dar nimănui nu-i place să fie urmărit ca un criminal.

Înainte să fi putut găsi un răspuns, continuă vioiciune:

— „Highball”-ul a fost delicios. Mai pot primi unul?

În timp ce fac amestecul meu special, ea se ridică și se îndreaptă spre ceea ce numesc patul meu de desfrâu. E un divan mare, foarte confortabil, pe care l-am cumpărat de ocazie gândindu-mă că s-ar putea să-mi fie util, și pot să spun că de ani de zile îmi este foarte util, din când în când. Se așează și pune picioarele unul peste altul cu neglijență. De unde mă aflu, am cu ce să-mi clătesc ochii.

Îi aduc paharul.

— Vi s-a ridicat rochia, îi zic eu îndreptându-mi degetul spre o parte de coapsă foarte apetisantă. Chestia asta vă privește, dar ați putea să faceți guturai.

Își trage rochia în jos. Dacă ochii ei ar fi avut dinți, mamă, ce-aș mai fi pățit!

— N-aș vrea să vă grăbesc, domnița mea, continui, ținând paharul în mână, dar chiar am mult de lucru înainte de a merge la culcare.

— Există un timp pentru lucru și altul pentru distracție. Dumneata nu te distrezi niciodată?

— Ba da, dar nu cu nevestele clienților mei.

— Nu mai poate el de mine! zice ea cercetându-și cu privirea fundul paharului. Și eu nu mai pot de el!

Ridică capul brusc și spune tot.

— Totuși îmi plăci. Vino să stai aici.

Și bate ușor cu palma divanul lângă ea.

Nu-mi mai trebuie nici cât un vârf de unghie ca să-i dau ascultare.

— Nu în seara asta, zic, am de lucru. Ați face mai bine să vă întoarceți acasă.

Trebuie să recunosc că are continuitate în idei. Zâmbetul ei este la fel de ademenitor și când își pune jos paharul și se ridică. Se apropie de mine, îi simt parfumul...

— Nu sunt grăbită, zice ea punându-și ușor mâna pe brațul meu. Aș putea să mai rămân, dacă ai vrea.

Îi bat ușor mâna în mod amical. Sunt dezolat atât pentru ea cât și pentru mine, dar:

— Dacă ați rămâne, tot nu v-aș spune ce doriți să știți. Întrebați-l pe Cerf. Poate o să vă spună. Ziua mea de lucru s-a terminat și-mi place să nu-mi văd prea mult clienții. Așa că veți fi drăguță și vă veți întoarce acasă.

Continuă să zâmbească dar privirea i se înăsprește.

— Asta poate că te va face să te răzgândești, face ea, și în același timp își strecoară brațul după gâtul meu.

Mai înainte de a o putea împiedica, și trebuie să spun că nu fac multe eforturi, mă sărută. Buzele ei știu ce vor și rămânem așa câteva secunde, într-un fel de inconștiență. Dar execut o „restabilire” și hotărâsc în ultima clipă s-o trimit la plimbare și să-i arăt cu ce băiat sigur pe el și bine echilibrat are de-a face, numai că e ceva care nu se potrivește: uit s-o resping. Și mă pomenesc sărutând-o de-a binelea, lipit de ea, aplecând-o pe spate și susținând-o cu o mână lipită ceva mai jos, ca în filme.

Știe să sărute, scoate un soi de mârâit de satisfacție care are darul să mă încurajeze cum nimic pe lume n-ar fi putut s-o facă.

... Stăm întinși pe divan și simt cu intermitențe pe gât răsuflarea ei călduță; și-a strecurat mâna sub cămașa mea și-mi mângâie pieptul. Sunt gata să fiu trimis la podea pentru a treia oară, dar mă uit la ea pe când nu se așteaptă și am impresia că primesc una la figură. În ochii ei mari și cenușii nu e decât răceală, calcul. Mă desprind dintr-o mișcare, mă ridic și încerc să-mi trag sufletul. Un moment ne observăm reciproc.

— Va trebui să amânăm asta până când soțul tău îmi va achita nota de plată, articulez de parcă atunci aș fi terminat cursa de opt sute de metri garduri. Îmi place la nebunie să nu datorez nimic partenerei mele. Am să te conduc cu mașina.

Privirea ei mă ocolește și se fixează asupra covorului. Jumătate de surâs dispare. Își apucă geanta cu o asemenea violență încât falangele i se albesc. Rămâne așa încă zece secunde, apoi se ridică.

— Bine, zice ea deodată. Dacă vrea divorțul, îl va avea, dar eu stabilesc condițiile, și asta o să-l coste scump. Poți să-i spui că nu e nevoie să pună pe cineva să mă supravegheze. N-am să mă las prinsă. Poți să-i mai spui că nu m-am măritat cu el decât pentru lovele, dar că dacă aș fi știut ce soi de ticălos și de zgârcit e, nu m-ar fi putut cumpăra cu tot bănetul lui.

Nu ridică vocea. Își stăpânește foarte bine furia și scârba.

— Spune-i că dacă vrea să supravegheze pe cineva, să se ocupe de putorișca lui de fată cu gura ei spurcată. Va avea surprize.

Începe să facă haz.

— Tu, micuțule, acum... ar trebui să iei un întăritor. Nu știi ce pierzi.

Și traversează încăperea râzând, dă la o parte perdelele cu o mișcare bruscă, coboară treptele și dispare în noapte cu diamantele ei cu tot.

5

Telefonul începe să sune ca un apucat și sar așa de tare trezindu-mă, încât rup pe jumătate patul.

Găsesc pe dibuite întrerupătorul, aprind lumina și apuc receptorul, în timp ce arunc o privire spre ceas. E trei și un sfert.

— Tu ești Malloy? se răstește o voce în ureche mea. Aici e Mifflin, de la cartierul general. Regret că te-am trezit, dar un tip tocmai ne-a adus o geantă care aparține Danei Lewis. Lucrează pentru tine, nu?

— Doar nu m-ai trezit ca să mă întrebi asta, nu? răcnesc eu.

— Nu te ambala. Am telefonat acasă la domnișoara Lewis, dar nu răspunde nimeni. Și pe urmă e ceva și mai supărător. Lângă locul unde a fost găsită geanta sunt pete de sânge... Cel puțin așa spune tipul care a adus geanta. Plec acolo imediat. M-am gândit că poate vrei să vii și tu cu mine.

Sunt treaz de-a binelea.

— Unde a fost găsită geanta?

— Printre dune, la o milă de bojdeuca ta. În zece minute am venit să te iau.

— O.K.

Pun receptorul în furcă de parcă aș vrea să-l sfărâm și cobor din pat.

Termin cu îmbrăcatul exact în momentul în care aud o mașină frânând în fața ușii. Sting lumina și alerg la barieră. Mifflin și alți doi curcani mă așteaptă într-o mașină mare a poliției.

Mifflin e mic și îndesat, are fața sanguină, turtită, răvășită, iar nasul seamănă cu o bilă de chit. E o brută de polițai și am lucrat de câteva ori împreună. Țin la el, nu-i sunt în mod special antipatic, așa că atunci când se poate ne dăm câte o mână de ajutor. Deschide portiera și cum ajung înăuntru, șoferul pornește mașina pe drumul plin de hopuri ce se întinde de-a lungul plajei.

— Poate că e o alarmă falsă, zice el de cum mă vede în mașină, dar m-am gândit că preferi să fii și tu aici. Poate că tipul acela a văzut aiurea și că nu e nici o pată de sânge, dar părea foarte sigur pe el.

— Ce făcea acolo la ora aia?

— Spiona. E cunoscut pe-acolo. Îl cheamă Owen Leadbetter. E cam sărac cu duhul. E unul dintre acei țicniți ce pândesc

cuplurile care caută un colț liniștit. Dar nu e periculos. Îl cunosc, n-ar face rău unei muște.

Mârâi. Nu-mi plac muștele.

— Domnișoara Lewis lucra în cadrul unui angajament? mă întreabă Mifflin.

— Nu, după câte știu, răspund eu fără să mă dau de gol.

Când i-am spus lui Cerf că îi garantăm secretul, nu-i spuneam povești. Pentru mine e o regulă imuabilă: orice s-ar întâmpla, să nu menționez niciodată numele unui client fără permisiunea lui.

— Cam pe-aici e, zice deodată șoferul, parcă a spus prima dată, nu?

— Asta e. Aprinde farurile, Jack, să știm încotro mergem.

Micul și puternicul proiector se aprinde și luminează linia dunelor din fața noastră. Este un colț sinistru. Ici și colo se văd porțiuni cu iarbă uscată și pipernicită. La dreapta, în depărtare, se aude marea izbindu-se de stânci și, din când în când, un vânt subțirel și rece ridică mici vârtejuri de nisip.

Coborâm din mașină.

— Stai pe loc, Jack, zice Mifflin adresându-se șoferului. Dacă dau o strigare, îndrepti lumina spre mine.

Îmi întinde o lanternă.

— Să rămânem împreună. Tu, Harry, caută spre dreapta. Noi o luăm la stânga.

— De ce nu l-ai luat cu tine pe Leadbetter? întreb în timp ce ne înfundăm în nisipul moale. Am fi câștigat timp.

— Nu țin să mă încurc cu un tip ca ăsta. N-ai idee ce poate să bată câmpii când se pornește. A însemnat locul cu o grămadă de pietricele. Probabil că nu e greu de găsit.

Nu e. La aproximativ două sute de metri de mașină dăm peste grămada de pietre. Mifflin scoate un strigăt și șoferul îndreaptă raza luminoasă spre noi.

Stăm într-o parte să examinăm solul. Nisipul a fost călcat din loc în loc cu picioarele, dar e prea moale ca să păstreze amprente. Lângă grămada de pietre se vede o mare pată roșie. Mi se pare a fi sânge și muștele par să-l găsească pe gustul lor. Inima îmi tresare. Dana era o fată șic. Eram prieteni de o bună bucată de vreme.

— Cineva a trecut pe-aici, zice Mifflin împingându-și șăpcălia pe creștetul capului. În privința amprentelor nu se poate face nimic. Țsta e sânge, Vic.

— Da, zic eu.

Harry, celălalt polițist, vine spre noi.

— Dacă e pe undeva prin împrejurimi, nu poate fi decât acolo...

Își îndreaptă fasciculul lanternei spre un pâlc de arbuști.

— Sunt urme care duc acolo, zice el, dar au fost aproape șterse.

— Să mergem să vedem, zice Mifflin.

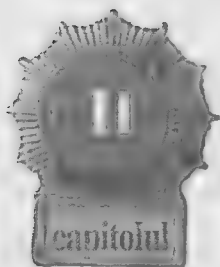
Rămân pe loc în timp ce ceilalți doi traversează întinderea de nisip și încep să caute printre arbuști. Stau acolo, doborât; mă uit cum scânteiază razele lanternelor ce scotocesc în desimea mărăcinișului.

Deodată se opresc amândoi și se apleacă. Scot o țigară, mi-o lipesc între buzele uscate și uit s-o aprind. Stau acolo, aplecați, un minut care îmi pare un secol. Mifflin se ridică:

— Hei, Vic! strigă el cu o voce nesigură. Am găsit-o.

Îmi arunc țigara neaprinsă și înaintez prin nisip cu picioarele înțepenite. Ajung lângă ei.

La lumina crudă a lanternelor pare un manechin. E întinsă pe spate și are nisip în păr, în ochi, în gură. E goală ca palma mea și are fruntea spartă. Măinile, înțepenite de moarte, sunt crispate înaintea feței ca niște gheare. După urmele și zgârieturile care îi acoperă corpul, se vede că a fost târâtă de picioare, măturând cu capul solul, și aruncată acolo ca un sac cu gunoi. Groaza care i s-a întipărit pe față mă înfioară.

1

Când ies de la comisariatul central, palidele luciri ale zorilor împresoară deja zgârie-norii. E ora șase fără cinci și mă simt atât de dărâmat încât aș putea să trec fără să mă las în jos pe sub coada unei rațe.

În timp ce băieții de serviciu o duceau pe Dana, eu am sunat-o pe Paula. Mi-a cerut să vin la ea acasă imediat ce termin cu poliția.

Mifflin mi-a pus o sumedenie de întrebări, dar atâta vreme cât nu pronunța numele lui Cerf, nu puteam să-l ajut și doar nu era să-i arăt chiar eu cărarea. I-am spus că nu aveam nici cea mai mică idee în legătură cu uciderea Danei și că nu lucra pentru mine. A reluat atacul de mai multe ori, dar fără succes. În cele din urmă mi-a spus că îl va informa pe Brandon, superiorul lui, când va sosi, și că mă vor chema în cursul dimineții. Am răspuns că eram la dispoziția lor și am pus ușa între noi. Părea necăjit că mă lasă să plec, dar nu putea face altfel.

Curcanul de gardă de la intrare mi-a aruncat o privire rea când am coborât treptele. M-am uitat și eu la el chiorăș și m-am îndreptat spre capătul străzii de unde am luat un taxi care m-a dus acasă la Paula, pe Park Boulevard.

Deschid ușa și sunt foarte surprins că o găsesc îmbrăcată și lustruită lună.

— Intră, zice, ți-am făcut cafeaua. Cred că ai nevoie.

Paula e o brunetă înaltă și frumoasă, cu ochi căprui și privire îndrăzneată. Are o gură impecabilă și dură ca o cursă de șoareci. Pricepe repede, e plăcut să lucrezi cu ea și, ca să vă faceți o idee despre forța caracterului ei, de când lucrăm împreună nu am căutat niciodată să o linguesc, cu toate că mi s-a întâmplat să am poftă. Poate pentru că am lucrat împreună în timpul războiului. Ea era atașată la OSS. Unde eu mă ocupam cu problema comando.

Ea m-a încurajat să pun pe picioare *Universal Service* și tot ea mi-a dat banii cu care am trăit în primele șase luni. Nu avem secrete unul față de altul. M-am obișnuit să nu o mai consider drept o femeie, nu că n-ar fi atrăgătoare, fiindcă e, dar ne cunoaștem atât de bine încât asta oprește din start orice tentativă sentimentală. În plus, are un fel de a te pune la locul tău, cu o mică remarcă bine găsită, încât ți se taie pofta să mai încerci. Pe scurt, pentru toate aceste motive, ne înțelegem foarte bine amândoi.

— Las-o baltă cu cafeaua ta, zic. Am încă nervii zdruncinați de descoperirea Danei. Te vei duce la apartamentului ei. Poate a lăsat copiile rapoartelor. Eu mă duc la Cerf.

— Nu te ambala, Vic, zice ea cu calm. Toate astea au fost deja făcute. Tocmai m-am întors de la Cerf și Benny este în acest moment acasă la Dana.

— Ar fi trebuit să bănuiesc că vei trece la acțiune, zic așezându-mă. Prin urmare, ai fost la Cerf. Se sculase?

— Nu, dar nu i-a trebuit mult!

Îmi toarnă o ceașcă mare de cafea neagră. Apoi se duce la bufet de unde scoate o sticlă de coniac și îmi varsă o linguriță în cafea. E una din maniile ei. E convinsă că o cafea neagră este un stimulent mai bun decât whisky-ul.

— E oribil, Vic. Biata copilă...

— Da. Și Cerf ce-a spus?

— Pare complet nebun. Cred că n-ai spus poliției că lucrăm pentru el?

— Nu. L-am fentat pe Mifflin, dar nu știu de cât timp are nevoie să descopere singur. Mifflin își cunoaște meseria. Sper că Cerf ne va dezlega de promisiunea de a păstra secretul!

— Așa crezi! Dacă spunem poliției că Cerf ne-a angajat să-i supraveghem nevasta, mai bine ne retragem imediat din afaceri. Va nega tot ce le spunem noi. Dacă vorbim, ne amenință că ne va da în judecată pentru defăimare.

— Îmi închipui că puțin îi pasă dacă vom fi acuzați de complicitate?

— Ca de primul lui scutec!

— Bine! I-am garantat, nu ne putem lua înapoi cuvântul. Nu-mi place asta, Paula. Când i-am promis păstrarea secretului nu era vorba de crimă.

— Ai vreo idee de ce-a fost omorâtă?

— Nimic precis. Poate că pusese mâna pe tipul care o șantaja pe Anita și el a lichidat-o.

— Cum a fost omorâtă?

— Cu un glonț de 45 în cap, tras cam de la cincisprezece metri de cineva care știa să ochească. Pe mine mă intrigă faptul că a fost dezbrăcată.

Termin cafeaua, mă ridic și încep să fac ture dus-întors prin cameră.

— Trebuie să-l găsim pe asasin, Paula. Începând de azi, și atâta timp cât nu reușim să-l găsim pe tipul ăsta, nu mai primim nici un angajament. Și când îl vom găsi, nu știu cum o să-l înghesuim fără să-l amestecăm și pe Cerf.

— Nu vrei să-i șoptești lui Mifflin? Te ai bine cu el. Poate că ar accepta să-l acopere pe Cerf?

— Nu există nici cea mai mică șansă. Va trebui să-i vorbească despre asta lui Brandon, și știi ce mult ne adoră Brandon pe noi. Nu. Nu putem spune nimic poliției. Ar începe s-o hărțuiască pe Anita Cerf. O chestie pe care Cerf n-ar suporta-o. Dacă spune că nu va recunoaște că a făcut apel la noi, atunci așa va face. Nu avem nici cea mai mică dovadă că ne-a telefonat. Încă nu ne-a plătit, și după cum merg lucrurile, sunt puține șanse s-o facă. Prima lui luare de contact cu noi s-a

făcut la telefon. N-o să ne alegem de pe urma lui decât cu un proces care ne va duce la faliment.

— Nu-mi plac toate astea, Vic. Dacă curcanii pun mâna pe asasin și îl fac să vorbească, o s-o tragem.

— Da, dar nu văd cum îl vor găsi. Nu au nici un indiciu. Noi avem toate cărțile, de aceea noi trebuie să clarificăm situația. Și, pe deasupra, noi suntem interesați personal în afacerea asta. Doar nu crezi că un tip ne lichidează unul din agenți și scapă basma curată?

— Ce facem?

— Voi face o vizită doamnei Cerf.

Paula dă din cap neîncrezătoare.

— Nu va fi ușor. A șters-o.

Mă uit la ea cu mirare. Briceta aprinsă rămâne în fața țigării mele fără s-o atingă.

— Adevărat?

— Am vrut să vorbesc cu ea, dar Cerf a refuzat. Mi-a spus că se ocupă de cele necesare ca ea să părăsească imediat orașul. La ora asta a plecat.

— Trebuie s-o găsim. Ea îl cunoaște pe asasin.

— Asta i-am spus și eu lui Cerf. Mi-a răspuns că ea nu știe nimic și că dacă vom încerca să intrăm în contact cu nevasta lui, vom avea de-a face cu el.

— O vom găsi, fii fără grijă.

Sunt cum nu se poate mai sigur pe mine.

— Nu fi chiar așa de convins că șantajistul este ucigașul, Vic. Numai Cerf ne-a vorbit de șantaj. Poate că dădea banii unuia din amanții ei?

— Mă voi duce să-i fac o vizită domnișoarei Cerf. Cum nu o are la inimă pe Anita, poate că va fi încântată să povestească ce știe.

— Bună idee. Mai luăm legătura cu cineva?

— Tipul acela care a găsit geanta, Owen Leadbetter. Nu știu dacă trebuie să las poliția să-l interogheze și să scoată ce poate de la el sau să mă duc eu însumi să-l iau la întrebări. Dacă Mifflin află că facem o anchetă, atunci va bănuși ceva. Leadbetter ne-ar putea da de gol.

— În orice caz, poți să-i legi gura pasându-i lovele.

Pentru Paula banii pot face orice.

— Posibil! Voi încerca. Și apoi mai e numitul Barclay. A chefuit cu Anita, și, după raportul Danei, se comportau ca doi amanți. Vreau să văd ce se ascunde în spatele tipului ăstuia. Ar putea foarte bine să fie omul pe care-l căutăm.

— Ascultă, dacă e vreun șantaj în toată povestea asta, ocupă-te de Bannister. A fost mai mult sau mai puțin amestecat în toate mârșăviile din oraș de când a venit aici. De ce-a fost Anita Cerf la el alaltăieri seară și care era lucrul acela urgent? Poate că ne-ar duce undeva dacă l-am cunoaște.

— Benny îl va lua în primire pe Bannister și Kerman pe Anita.

Aprind o altă țigară și adaug:

— Să facă ce-o face și să-i scotocească puțin prin antecedente. Trebuie să iasă ceva de-aici. Eu mă duc să flecăresc cu Nathalie Cerf.

Paula e calmă, destinsă. Mă întreb de ce ar fi nevoie ca s-o enerveze. Spune:

— Va trebui să te grăbești, Vic. Dacă curcanii îl găsesc pe asasin înaintea noastră...

Termină cu o strâmbătură.

Se aude soneria de la intrare și tresărim.

— Probabil că sunt polițaii, zic ridicându-mă.

— Mai curând Benny, spune Paula, l-am rugat să vină aici imediat ce termină de scotocit în apartamentul Danei.

Se duce să deschidă și revine după un moment cu Benny. Nu-i mai arde de poante. Are un aer închis, dur.

— Ce poți să crezi, Vic? zice el închizând ușa. Trebuie să-l găsim pe ticălosul care a omorât-o. Nu pot să-mi revin. Una dintre fetele cele mai mișto cu care am lucrat vreodată!

Îi tai vorba cu brutalitate:

— Ai găsit dovada că Cerf este ucigașul?

Dar pe Benny nu-l poți tulbura așa ușor.

— Cu siguranță, răspunde, am găsit caietul ei de rapoarte și copia ultimului dintre ele. Și încă ceva. Nu știu ce să fac cu el. Mai mult ca sigur că nu-i al ei. L-am găsit sub saltea.

Scoate din buzunar și agită în fața noastră colierul de diamante al Anitei Cerf.

2

Cobor împreună cu Benny la Finnegan ca să luăm micul dejun. Cu toate că nu e decât șapte și jumătate, Kerman e deja acolo și ne așteaptă cu nerăbdare.

Ne așezăm, și Finnegan iese din dosul barului său și vine lângă noi. E un tip enorm cu fața răvășită și plină de urmele a numeroase lovituri.

— O treabă murdară, dom'le Malloy, zice aplecându-se să șteargă masa. Tocmai am citit în ziar. O să ne lipsească. Nu bănuieți cine ar fi putut să facă asta?

— Nu, Pat, dar îl vom găsi, zic. Dă-ne ouă cu șuncă și tone de cafea, avem treabă nu glumă.

— Imediat. .

Își încordează mușchii spatelui de-ți vine să crezi că acum ai să vezi sărind cusăturile de la cămașa lui din flanelă cenușie.

— Dacă vă pot fi de folos...

— Mulțumesc. O să-ți facem semn.

Imediat ce dispare la bucătărie, Kerman mă întreabă nerăbdător:

— Ce facem?

— Acționăm toți trei, Jack. Trebuie să ne mișcăm repede și bine și să nu-l amestecăm pe Cerf.

— Dacă va ajunge la urechile lui Brandon, o să iasă ceva frumos, zice Kerman dând din cap. Știam eu că până la urmă cu promisiunea asta de a păstra secretul o să avem necazuri într-o bună zi! Ce facem?

— Avem cu ce ne umplem ziua. Nu cred că Mifflin are vreun indiciu, dar e un copoi băftos și ar putea să prindă ceva. Trebuie să acționăm repede. Sunt o grămadă de chestii bizare în toată povestea asta. Cea mai bizară e colierul Anitei sub salteaua Danei.

— Sub salteaua ei? repetă Kerman uitându-se la Benny.

— Mda, răspunse Benny. Am scotocit cam peste tot. Patul mi s-a părut deranjat, am ridicat salteaua și am găsit colierul. Vic spune că aparține nevestei lui Cerf.

— Anita a venit la mine seara trecută și purta colierul.

Le povestesc vizita Anitei apoi continui:

— Sunt sigur că acel colier valorează pe puțin douăzeci de mii de dolari. De partea asta se va ocupa Ed. Trebuie să aflăm cum a aterizat sub salteaua Danei.

Mă întrerup văzându-l pe Finnegan intrând cu platoul plin de ouă cu șuncă.

— Aș vrea să trimit niște flori, dom'le Malloy, zice așezând farfuriile în fața noastră. O să mă anunțați când e înmormântarea, nu?

Simt o lovitură puternică auzind vorbindu-se de înmormântare în legătură cu Dana, dar îmi zic că e bine intenționat. Îi răspund că am să-i dau de știre și că aș vrea să se care.

— Vei controla tot ce a făcut Dana, îi zic lui Benny întorcând spatele lui Finnegan ca să nu-l mai văd. Până în momentul când a fost omorâtă. Șoptește-i o vorbă portarului de la *Steaua*. Poate că a văzut-o; dar nici o silabă despre Anita Cerf. Ai vreo idee cum era îmbrăcată?

— M-am uitat în dulapul ei de haine când m-am dus la ea, zice Benny cu gura plină. Fusta albastră și boleroul albastru cu care se îmbrăca mereu nu erau acolo. Probabil că era îmbrăcată cu ele.

Kerman își toarnă o ceașcă de cafea și împinge vasul spre mine.

— Eu ce fac, Vic?

— Ocupă-te de Leadbetter. După Mifflin, e un țicnit: îi place să se uite la alții cum se drăgostesc. S-ar putea să fi văzut mai mult decât a spus poliției. Du-te să vorbești cu el. Nu ezita dacă crezi că o mică sumă ar putea să-i împrășteze memoria. Am nevoie de rezultate.

— OK, zice Kerman. Mă duc să-l văd pe tip, dar nu pot să nu cred că nu e ceva ciudat la mijloc.

Își împinge farfuria goală și aprinde o țigară.

— Până acum puștanca Cerf a fost șantajată pentru treizeci de mii de dolari. E mult... și doar pentru că are lipici la degete? Haida-de! În fine, să admitem. Dar dacă o fătucă nu e stăpână pe degetele ei și acceptă să plătească ca să nu se știe, atunci de ce a ucis-o șantajistul pe Dana?

— Poate că se pregătea să pună mâna pe o sumă babană. A început cu cinci, apoi a mers până la zece și după aceea la cinci-sprezece punguțe. Poate că se pregătea să ceară ceva serios în momentul când Dana a apărut în drumul lui.

— Dar de ce a omorât-o? repetă Kerman încruntându-se. Dana nu-l putea contacta decât vorbindu-i de Anita. Nu avea nici un motiv s-o ucidă. Chestia asta nu se potrivește.

— Mda, zic, cu capul deodată plin de idei. Ai dreptate. Ai pus degetul pe ceva, Jack.

Împing scaunul, iau o țigară de la Kerman și o aprind, apoi adaug:

— Mai există o posibilitate. Să admitem că Barclay era amantul Anitei și că Dana a descoperit asta ocupându-se de povestea cu șantajul... Barclay putea foarte bine s-o lichideze pentru a o împiedica să vorbească. Poate că nu e chiar așa de complicat.

— Ba da, zice Kerman. De ce s-o ucidă? Respectivul Barclay are bani, nu? Dacă era ceva serios, Anita n-avea decât să divorțeze de Cerf și să-l ia pe Barclay. Și nu avea nevoie s-o lichideze pe Dana.

— Da.

Mă uit cu înțeleș la Kerman.

— Nu trebuie să ne grăbim cu concluzia, continuă el. Din cauză că Dana o supraveghea pe Anita, noi suntem convinși că a fost asasinată pentru că ar fi descoperit ceva în legătură cu Anita. Dar poate că acest asasinat nu are nici o legătură cu familia Cerf.

— Dumnezeuule mare, nu e cu putință! exclam eu. Pentru care alt motiv ar fi putut fi ucisă? Nu avea nici un dușman. Ce căuta la dune dacă nu ca s-o supravegheze pe Anita?

— Cine îți spune că Anita era acolo? întrebă Benny.

— Ți-am explicat. A venit la mine pe la zece și jumătate. Dana a fost găsită la o milă de casa mea. Cred că, plecând de la mine, Anita s-a dus acolo să se întâlnească cu tipul care o șantaja. Probabil că Dana o supraveghea, cu toate că Anita era convinsă că îi scăpase printre degete. Știți cum lucra Dana. Nu scăpai așa ușor de ea. A urmărit-o pe Anita până la locul întâlnirii și a dat peste șantajist care și-a pierdut capul și a lichidat-o.

— Te-ai gândit că s-ar putea să fi omorât-o Anita? întrebă Kerman.

Fac un semn afirmativ.

— Da, dar e o idee care nu mă ambalează. O femeie nu se folosește de o armă atât de mare cum e calibrul 45. Anita n-ar fi putut să-l utilizeze și, de altfel, n-are moacă de ucigașă.

Kerman își umflă obrazii, dă din cap și mârâie.

— Bine. Încă n-am văzut-o. Altceva? Ce făcea Dana cu colierul acela? Încă nu ne-am ocupat de asta. Ai vreo idee?

— Da, dar nu e decât o idee. Presupun că cineva a venit să pună colierul înapoi. Presupun că acest cineva vrea să facă poliția să creadă că Anita are vreun amestec în asasinarea Danei. N-ar fi un mijloc bun? Se poate afla cu ușurință cui aparține colierul. Dacă nu l-ar fi găsit Ed, poliția ar fi pus mâna pe el și ar fi înhățat-o pe Anita imediat ce ar fi aflat că ei îi aparțin diamantele.

— Posibil. Ce zici de Nathalie Cerf?

— Poate. Nu e decât o idee, dar mă gândesc la ea de când mi-a spus Benny că a găsit colierul. Pare ceva pus la cale, nu? Nathalie o detestă pe Anita și sunt sigur că ar fi încântată să-i pună în cârcă o crimă.

— Dar e infirmă! protestează Benny. Cum ar fi urcat până la Dana? Etajul patru, fără ascensor.

— Nu spun că a făcut-o chiar ea. Dar poate că a trimis pe cineva. E o idee, nimic mai mult, dar merită să ne gândim la ea. Ed, încearcă să afli dacă a fost văzut cineva intrând în apartamentul Danei noaptea trecută, între unsprezece și trei. Înainte nu s-ar fi putut, căci Anita purta colierul când a venit la mine.

— Dacă am putea pune mâna pe drăgălaşa asta şi am face-o să vorbească, am scuti jumătate din muncă, zice Kerman.

— Mă duc la Cerf să fac scandal. Între timp, tu du-te să stai de vorbă cu Leadbetter. Poate a reperat-o pe Anita în împrejurimi, sau poate chiar pe asasin. Tu, Ed, ştii ce ai de făcut. Du-te acasă la Dana, dar păzeşte-te dacă curcanii sunt prin preajmă. Ne întâlnim la dejun; vom vedea unde ne duc toate astea.

Ne luăm rămas bun de la Finnegan şi urcăm fiecare în maşina lui.

3

În faţa proprietăţii *Santa Rosa* este un paznic. Poarta mare de fier are cele două batante închise şi am impresia că vizitatorii nu prea sunt bine veniţi azi.

Paznicul e un tip de statură mijlocie, foarte elegant în uniformă de un verde ca sticla. Îşi molfăie cureluşa de la chipiu cu un aer de meditaţie mohorâtă. Seamănă întru totul cu o vacă ocupată cu rumegatul. Este foarte blond, iar ochii îi sunt aproape incolori, albaştrii sau cenuşii, cum vreţi. Pe boticul lui de băiat frumos se etalează un aer de insolenţă studiată şi de suficienţă; nu-mi place asta. Are probabil vreo douăzeci şi doi de ani, dar pare să aibă încă o dată pe atât. E genul de tip care probabil că s-a trambalat mult în tinereţea lui şi a dat adesea de fund, din care cauză a rămas cu multă mocirlă pe el. N-aş putea să mi-l închipui ca copil de cor, nici jucând ping-pong, şi dacă l-aş prezenta într-o zi bunei mele prietene, aş face în aşa fel încât să asist la întrevedere având o puşcă la îndemână.

Opresc maşina la doi metri de el şi-l las să se chiorască la mine cât poate de bine. Privirea lui palidă examinează totul. Dar dacă e să mă iau după mica strâmbătură de dispreţ care îi descoperă caninii, probabil că nu are o părere prea importantă despre ceea ce examinează. Opresc motorul, cobor şi abordez aerul meu de „hai-să-ne-strângem-laba-tărtăcuţă”.

— Pot să intru cu mașina sau continui pe jos? îl întreb.

Cele două rânduri de nasturi cromati îi scânteiază în soare. Norii albi se reflectă pe manșetele lustruite ale mânușilor lui. Jambierele îi strălucesc și silueta mea se reflectă în vârful lustruit al pantofilor săi pătrați. Ah, e un tip strălucit! Lucește ca un bănuț nou și probabil că nu valorează mai mult.

— Ce ziceai, nenică? face el cu un aer amorf.

Sunetul vocii lui seamănă cu sunetul unui rașpel care pilește oțel.

— Întreb dacă intru cu mașina sau merg mai departe pe jos, repet.

— Nici una, nici alta, răspunde sprijinindu-se cu spatele de zid cu aerul obosit al flăcăului ce s-a ostenit toată noaptea. Urcă în mașină și întinde-o.

— Nu în dimineața asta, zic clătinând din cap. Am o vorbuliță cu patronul tău... Mă cheamă Malloy. Hai, scumpule, mișcă-te și spune-i că sunt aici. Mă va primi.

Își scoate o mănușă, deschide buzunarul din dreapta sus al hainei și scoate o brichetă-portțigaret din aur masiv. Alege o țigară, o aprinde, pune totul la loc și trage un fum; apoi lasă fumul să-i iasă din nările crispate. Se uită în depărtări și un mic zâmbet visător i se desenează pe buzele subțiri.

— Nu e nimeni aici, zice fixând oceanul cu un aer uimit, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că apa e încă acolo. Bagă în viteză, nenică, și roiu'!

— E ceva serios, zic, de parcă nu l-aș fi auzit. Du-te și spune-i patronului tău că sunt eu sau poliția, tot una.

Meditează un moment la cele auzite. Își trimite țigara la plimbare cu un bobârnac, lovind-o cu o unghie manichiurată. Dar gestul nu pare a-i aduce toată satisfacția așteptată. De aceea începe să râcăie pământul cu vârful cizmei elegante și lustruite. Dar nici asta nu pare să-i facă prea mult bine.

— Bătrânul s-a cărat acum o oră, zice el în cele din urmă. Și mai ales să nu mă întrebi unde s-a dus. Nu știu nimic. Poate că a plecat în călătorie. Și acum ai să fii foarte drăguț și ai s-o ștergi. Dimineața îmi place să fiu liniștit.

La urma urmelor, nu țin absolut deloc să-l necăjesc pe acest micuț. Ar fi nevoie de cel puțin un regiment de blindate ca să-l facă să-și deschidă poarta. Dacă mă pun la discuții cu el îmi pierd timpul.

Mă întorc în mașină și pornesc. Se uită cum întorc, apoi, după ce m-am depărtat, deschide una din porți, o închide în urma lui și intră în casa paznicului.

Merg pe lângă zidul proprietății până când ajung la o cotitură; acolo cotesc și intru pe cărarea ce merge de-a lungul zidului pentru ca mașina să nu poată fi văzută de la intrarea principală. Opresc motorul și cobor din mașină.

Zidul are probabil vreo doi metri și jumătate. Nu e nevoie să fii acrobat ca să-l escaladezi. Mă cațăr, mă salt și aterizez pe solul moale al unui strat de flori.

Trebuie să fie cam nouă și nu prea am mari speranțe că voi da peste Nathalie Cerf. Să se remarce că nu cred că sunt genul de băiat pentru care ar face nebunii, dar pot totuși încerca să o văd. Poate că Anita mai e încă aici: locul e la fel de bun pentru ascunzătoare ca oricare altul.

Până la casă drumul e lung. Înaintez fără să mă grăbesc și, din când în când, arunc o privire peste umăr.

Nu am poftă să dau peste tipul înzorzonat de la poartă. Am eu așa o impresie că flăcăul ăsta, când se pornește, tare anevoie îl mai oprești.

Trec pe lângă o piscină destul de mare pentru a se organiza regate. Urc câteva trepte și mă pomenesc pe terasa ce înconjoară casa.

Mă ascund în spatele unui pâlc de rododendroni și cercetez fațada, pândind un semn oarecare de activitate.

Văd șiruri strălucitoare de geamuri. Nici țipenie de om. Casa are acel aer adormit și abrutizat al unei animatoare dintr-un local de noapte ce deschide ochii dimineăta când aude soneria deșteptătorului.

Ies dintre rododendronii mei și înaintez pe terasă. Nici urmă de mașină în garaj, nici urmă de șofer filipinez, nici urmă de valet stilat care să-mi salte pălăria. Îmi iau inima în dinți și

merg de-a lungul terasei în vârful picioarelor, ajung la loggia și arunc o privire.

E acolo, în fotoliul ei cu roate, înfășurată într-un chimono albastru, din care îi ies picioarele încălțate cu papuci împodobiți cu pene de struț. Are un platou pe genunchi și mestecă o felie de pâine prăjită cu unt, uitându-se drept în fața ei cu acea privire mohorâtă și dezolată pe care o au oamenii lăsați singuri multă vreme și care cred că nu-i vede nimeni.

Umbra mea îi acoperă picioarele. Nu ridică ochii imediat. Toată neurastenia din privire îi dispare și apare mânia. Strânge buzele fin desenate și pune jos felia de pâine. Capul nu i se mișcă. Ridică pleoapele și ochii i se opresc asupra mea.

— Bună ziua, zic, și-mi scot pălăria. Mă numesc Malloy. Îți amintești de mine?

— Ce cauți aici? întreabă ea îndreptându-și spatele, întinsă ca o coardă de vioară și cu privirea rea.

— Am venit să-l văd pe tatăl dumitale, zic sprijinindu-mă cu coatele de ușa de la boltă astfel încât să pot supraveghea terasa, pentru cazul în care ar sosi întăriri. E acasă?

— Mills te-a lăsat să intri?

Are niște ochi extraordinar de duri pentru vârsta ei.

— Mills e băiețelul nichelat care blochează poarta de la intrare? Cel cu nasturi atât de frumoși?

Două pete mici și roșii îi apar pe obraji slabi și palizi. Gura i se crispează.

— Cum ai intrat? întreabă din nou furioasă.

— Peste zid, îi zic. Bun, și acum să nu stricăm o dimineață de primăvară atât de frumoasă ciondănindu-ne. Vreau să-l văd pe tatăl dumitale.

— Nu-i aici. Te rog să pleci.

— Poate aș putea s-o văd pe doamna Cerf?

— Nici ea nu-i aici.

— Păcat. Am la mine colierul ei de diamante.

Felia de pâine coboară în farfurie. O văd strângând pumnii.

— Pleacă, zice ea ridicând glasul și bombând bustul.

— Aș vrea să înapoiez colierul. Valorează mult. Nu vrei să-mi spui unde aș putea s-o găsesc?

— Nu știu nimic și nu mă interesează.

Începe să strige îndreptând un deget tremurător spre ușă:

— Ieși, altfel pun să te arunce afară!

— Nu vreau să te plictisesc, dar e un lucru mai important decât îți închipui. Tatăl dumitale folosea pe unul din agenții mei, o femeie, ca s-o supravegheze pe doamna Cerf. În timp ce se ocupa de această supraveghere, a fost omorâtă. Colierul doamnei Cerf a fost găsit în camera acestei tinere femei.

Se întoarce brusc și apucă o sacoșă de unde scoate un port-țigaret și o brichetă. Aprinde o țigară cu o mână mai mult sau mai puțin sigură, făcând în așa fel încât să nu-i văd fața.

— Afacerile doamnei Cerf nu mă interesează, zice ea în cele din urmă cu o voce mai calmă. Te rog să pleci.

— Credeam că poate te interesează să știi că nu poliția a găsit colierul, zic eu neglijent. Dacă ai putea să-mi spui unde e doamna Cerf, m-aș duce s-o liniștesc.

Îmi aruncă o privire ascutită; fața ei e la fel de lipsită de expresie și de albă ca un cercetaș ieșit de la spălătorie. Se pregătește să spună ceva, dar se răzgândește; închide ochii pe jumătate; seamănă într-un totul cu o pisică care aude zgomot și recunoaște un șoricel. Mă întorc.

Mills, frumosul copil, e acolo în spatele meu, în dreapta, cu pumnii strânși în mânușile negre puse pe șoldurile slabe. Pare o țără amuzat, așa cum ar fi putut să fie Joe Louis dacă un pitic ar fi venit să-i dea un bobârnac. Are un aer încrezător, mult prea încrezător. E vorba de acel soi de siguranță care te face să te întrebi ce va urma și să dorești să ai în mână o petardă sau, la nevoie, un baston, dar mai ales să nu ai mâinile goale.

— Ah, iată-te, nenică! zice. Parcă ți-am spus să-ți iei tălpășița?

— Alungă-l pe acest om! zice Nathalie cu tonul imperios al unei eroine ultragiata din romanele lui Alexandre Dumas, și ai grijă să nu mai pună niciodată piciorul aici.

Mills îmi aruncă o privire sașie, apoi gura i se crispează într-un rictus ușor.

— Nu vă faceți griji, zice el nepăsător, n-o să mai revină. Haide, nenică, mișcă-te. Vom face o mică plimbare până la poartă.

Mă uit la Nathalie, dar, fără să se mai preocupe de problemă, se ocupă de felia ei de pâine cu unt, iar fizionomia i-a redevenit mohorâtă și tristă. Dacă se va hotărî într-o zi acordarea unui „Oscar” pentru cea mai bună dare pe ușă afară, îi dau votul meu cu amândouă mâinile.

— Ascultă, n-aș vrea să trec drept un personaj grosolan, îi zic, dar s-ar evita o pierdere de timp și o mulțime de necazuri dacă mi-ai spune unde este doamna Cerf.

Ioc! Aș fi putut la fel de bine să mă adresez marelui zid chinezesc!

Frumușelul se apropie de mine.

— Demararea, zice el fără preambul, te urmez.

— Ascultă... încep, dar nu ajung mai departe căci gingiile mele fac imediat cunoștință cu pumnul lui.

Poate că nu lovește puternic, dar e iute flăcăul. N-am văzut cum vine lovitura, asta ar fi trebuit să mă facă atent. Doare, a fost plasată ca să doară, dar nu m-a mișcat cu un centimetru măcar.

— Bine, zic ștergându-mi buzele. Haide până la poartă. Dacă o iei așa, am să-ți fac reeducarea.

Sunt atât de exasperat încât nici nu mă uit la Nathalie Cerf când plec. Cobor treptele în viteză. El vine după mine. Sunt sigur că pot să-l pocnesc. Sunt mai înalt și mai greu decât el și nu vreau să-i rămân dator.

Când ajungem la poartă ne mai despart doi-trei metri. Mă opresc și-l aștept. Are în continuare un aer nepăsător și asta mă oftică, pentru că nu-mi place ca un tip să aibă un aer nepăsător când urmează să-i trag o scatoalcă.

Înaintează lejer, fentez cu stânga ca să-l fac să coboare garda și îi expediez la maxilar o dreaptă care să-i desprindă capul de trunchi. E destul de drăguț croșeul meu de zile mari, cel care nu și-a ratat niciodată ținta. Pornește exact la timp și nu se deplasează mai mult de treizeci de centimetri. Nu l-am telefonat și e

puțințel mai rapid decât fulgerul... Asta nu înseamnă că nu-l ratez cu vreo trei degete și, dus de elan, cad peste el, iar tot ce-i mai rămâne de făcut e să mă pocnescă. Îmi arde sub centură vreo cinci lovituri ce-mi găuresc pântecul cu forța și viteza unui ciocan de bătut nituri.

Sunt K.O. în picioare. Am respirația tăiată la nivelul gâtului, genunchii mă lasă și rămân locului încercând să-mi revin. Dreapta lui vine fără grabă. Am timp s-o admir în trecere fără să pot face ceva. Îmi explodează în maxilar având efectul unui ciocan de bătut piloni. Când valul de greață se retrage, mă pomenesc culcat pe spate, privind chiorâș la norii albi ca vata ce trec liniștiți pe cerul dimineții.

— Te-ai prins, nenică? zice o voce îndepărtată. Nu ne plac tipi de felul tău prin preajmă. Așa că e inutil să vii la noi în vizită.

Ghicesc în mod vag silueta strălucitoare aplecată asupra mea, apoi ceva care ar fi putut foarte bine să fie cizma lui îmi strivește gâtul și părăsesc scena ca un chibrit stins de vânt.

4

Când ajung în fața coșmeliei mele, văd un curcan pe o motocicletă. Are plictisul zugrăvit cu bidineaua pe mutra lui mare. E tipul care se așteaptă să înțepenească locului multă vreme și care ar aștepta fie că ninge, fie că plouă.

Văzându-mă, îmi zâmbește palid, se ridică și își aranjează mașinăria să se țină singură pe picioare.

De la *Santa Rosa* și până aici am horcăit fără întrerupere, și cu toate că a trecut un pic de timp, tot nu mi-am revenit. Am impresia că am primit o lovitură de topor peste gât și în jurul burții simt un cerc dureros care nu face decât să-mi sporească furia.

Am mai multă pică pe mine decât pe Mills. Să mă las demolat de ăla! Orgoliul meu e rănit, și când orgoliul lui Malloy e rănit treaba capătă proporțiile tribului Sioux plecat pe cărările războiului.

— Ce-i? Întreb cu tonul agresiv al domnului care își oferă un pumn de cuișoare în fiecare dimineață la „breakfast”.

Curcanul are un zâmbet simpatic examinând cercurile concentrice verzi și negre care îmi împodobesc gâtul. Scoate un mic fluierat și dă din cap.

— Auzi... face punându-și brațele încrucișate pe portiera mașinii și lăsându-se cu toată greutatea, te-a lovit vreun cal?

Face haz.

— Căpitanul te cheamă la comisariatul central. M-a trimis să te duc acolo.

— Du-te și spune-i că am altceva mai bun de făcut decât să-mi pierd timpul cu o cucuvea bătrână ca el.

Curcanul e amabil:

— Mi-a spus să te însoțesc sau să te aduc pe sus: alege. Pentru că atunci când bătrânul zice a lua pe sus, asta înseamnă că pot să-ți masez creierașul cu sucitorul. Ar fi păcat să te alegi și cu alte vânătăi. Nu vrea decât să aveți o mică conversație în legătură cu crima de ieri seară. Ai face mai bine să vii, bătrâne.

— Bine. Dacă merg, merg cu tot tam-tam-ul, așa că dă-i drumul la sirenă.

Și mergem cu tot tam-tam-ul. E foarte înveselitor să conduci pe străzile pline de mașini cu o sută zece la oră, cu un curcan care se ține înaintea ta și oprește toată circulația cu sirena lui. Trecem pe roșu la toate semafoarele, apucăm în sens invers pe toate străzile cu sens unic și toată lumea se uită la noi.

Îl găsesc pe Mifflin în hol; are aerul îngrijorat.

— Salut, Mike. Ce s-a întâmplat?

— Te cheamă căpitanul. Ia-o lento. E convins că știi mult mai mult decât ai spus în legătură cu omorul. În dispoziția în care e, ar fi în stare să mierlească un crocodil. Așa că nu te prosti!

Urc treptele de piatră în urma lui și străbat un coridor până la o ușă pe care stă scris:

Edwin Brandon, căpitan.

Mifflin bate la ușă de parcă ar fi fost făcută din coji de ou, apoi deschide și mă lasă să trec.

E o încăpere mare și frumoasă, bine aerisită și bine mobilată. Într-un colț al încăperii, între cele două ferestre, tronează un birou mare. Una din ferestre se deschide spre port; de la cealaltă se poate vedea tot cartierul comercial al orașului. La birou stă Brandon.

E scurt și cu tendință de îngrășare; are părul „plantat” des și alb ca pana porumbiței; ochii lui sunt la fel de vii și degajă aproape tot atâta căldură ca și pietrele de pe fundul râului.

— Stai jos, zice arătându-mi cu o mână grasă și albă un fotoliu lângă birou. Cred că a venit vremea să avem o mică conversație.

— Da, zic, aplecându-mă cu precauție să mă așez.

Mușchii de la burtă se crispează și mă crispez o dată cu ei.

E pentru prima dată când am de-a face cu Brandon. L-am văzut pe stradă dar n-am vorbit niciodată. Mă uit la el cu o curiozitate egală cu a lui.

Mifflin s-a postat în fața ușii; examinează tavanul, nemișcat ca un cadavru în groapă. Auzisem de Brandon că e rău al dracului, că inspectorilor le era frică de el și că simplii curcani aveau față de el o sfântă oroare. După încremenirea supusă a lui Mifflin, am impresia că e adevărat.

Brandon începe:

— Ce știi despre crima de ieri seară?

— Nimic. Eram cu Mifflin când a descoperit cadavrul. Aici încep și se opresc cunoștințele mele.

Deschide un sertar de la birou și scoate o cutie cu trabucuri.

— Ce crezi despre ea? întreabă trăgând cu ochiul la trabucurile lui de parcă ar fi bănuir pe cineva că se servise în timp ce el era întors cu spatele.

— Mi se pare a fi un viol.

Ridică ochii și mă privește gânditor, apoi își îndreaptă din nou toată atenția asupra trabucurilor.

— Autopsia a dovedit contrariul. Nu s-au constatat violențe, nici urme de luptă. A fost dezbrăcată după ce a fost omorâtă.

Mă uit la el în timp ce-și alege o țigară de foi, o pune pe birou și așează cutia la loc.

— Lucrezi împreună cu domnișoara Lewis, nu-i așa? zice el mângâindu-și trabucul cu vârfurile degetelor lui dolofane.

— Da.

— Deci, trebuie să știi mai multe despre ea decât oricine altcineva? continuă tăind inelul trabucului, încruntându-se de parcă aceea era singura treabă demnă de interes în minutul de față.

— Drept vorbind, știu tot atât, dar nu neapărat *mai mult* decât oricine altcineva.

— Crezi că a avut dușmani?

— Nu cred.

— Un amant?

— Nu, după câte știu.

Se uită la mine.

— Ai fi știut dacă ar fi avut unul?

— Nu. Doar dacă mi-ar fi spus. Dar nu mi-a spus nimic de felul ăsta.

— Ai vreo idee despre ce ar fi putut să facă la East Beach la ora aceea?

— Ce oră?

— Foarte aproape de douăsprezece și jumătate noaptea.

A scos inelul și caută un chibrit prin buzunare.

— Nici o idee.

— N-a fost la dumneata?

Răspund că nu, și după privirea bizară pe care mi-o aruncă îmi dau seama că trebuie să mă păzesc dacă nu vreau să fiu arestat ca ucigaș.

— Dar trebuia să treacă prin fața casei tale ca să ajungă la locul unde a fost omorâtă, nu? E ciudat că n-a venit să te vadă.

— Lucrăm împreună, căpitane. Nu ne culcăm împreună.

— Ești sigur?...

— Poate că există flăcăi care nu știu cu cine se culcă, dar închipuiți-vă că eu știu.

Își găsește chibritul, trage cu el pe toc și își aprinde trabucul.

— Ce făceai ieri seară între unsprezece și jumătate și douăsprezece și jumătate?

— Dormeam.

— N-ai auzit împușcătura?

— Eu când dorm — dorm.

Își răsuțește trabucul între degetele albe și îl privește cu un ochi bănuitor; apoi se instalează mai confortabil în fotoliul turnant.

Am eu așa o idee că se strică de răs în sinea lui.

— Ai avut vreo vizită noaptea trecută?

— Da.

— Cine?

— O femeie. Care nu are nici o legătură cu crima și e căsătorită. Așa că sunt dezolat, căpitane, dar n-am să vă spun numele ei.

— Nu e cumva o blondă înaltă în rochie de seară roșcată?

A pus întrebarea dintr-o dată, brutal, și s-a aplecat înainte să-mi cerceteze fața.

Mă așteptam că va ataca la un moment dat, altfel nu m-ar fi chemat. Și sunt foarte mulțumit că îmi petrec serile libere jucând pocher cu relansări ce depășesc mult posibilitățile mele, căci păstrez o față impasibilă, dar așa cum trebuie. Răspund:

— Era o roșcată. De unde ați luat povestea asta cu blonda?

Mă examinează gânditor.

— I-ai spus lui Mifflin că domnișoara Lewis nu avea nimic de lucru deocamdată, face el, încercând să mă prindă pe altă parte. E adevărat?

— Dacă așa i-am spus lui Mifflin, înseamnă că-i adevărat.

— Deloc. Ai putea să acoperi un client.

Dincolo de silueta lui se întinde portul. Spectacol agreabil sub soarele dimineții.

— Nu, nici vorbă, răspund.

Pare că așteaptă să mai spun ceva.

— Dacă aflu că protejezi un client, Malloy, zice el cu o voce devenită deodată mai puternică, mai acidă, îți închid bucătăria și pun să te aresteze pentru complicitate la crimă. Ai să te pomenești în fața tribunalului cât ai zice pește.

— Găsiți întâi motivul.

Se apleacă și mai mult să-mi scruteze fața.

Văzându-l așa înțeleg de ce inspectorilor le e frică de el. Are aerul aproape la fel de nesociabil precum șarpele cu clopoței.

— Dacă ancheta bate pasul pe loc, Malloy, este pentru că faci pe șmecherul. Dar cu mine nu ține. Domnișoara Lewis lucra pentru unul din clienții voștri și a fost ucisă. Acoperi un asasin!

— N-am spus niciodată asta, răspund calm. Dar, la urma urmelor, de vreme ce ați inventat povestea asta poate că țineți la ea.

Mifflin, în pragul agoniei, face o mișcare ușoară, dar Brandon se rotește pe fotoliu și-l fulgeră cu privirea; Mifflin încremenește în poziția lui de statuie.

— Cine e blondă asta? continuă Brandon. A fost văzută ieri seară la Dana Lewis. Cine e?

— Habar n-am.

— Este o femeie bogată, Malloy. Purta un colier de diamante de mare valoare. Vreau să știu ce făcea acolo și ce legătură avea cu numita Lewis. Ai face mai bine să vorbești.

— Nu știu mai multe ca adineauri.

Ochii mei îi întâlnesc privirea inchizitoare.

— *Asta e clienta pe care o acoperi.* Asta cred.

— Trăim într-o republică. Nimeni nu vă împiedică să gândiți ce vreți.

Mușcă ușor trabucul, apoi continuă, cu o voce mai calmă:

— Ascultă, Malloy, să punem lucrurile la punct. Nu știu cât câștigi de pe urma muncii pe care o faci, dar probabil că nu mare lucru. Sunt o mulțime de meserii mai bănoase. De ce să nu te gândești? Spune-mi cine este acest client. Haide, ce Dumnezeu! Cunosc povestea cu secretul profesional. Face parte din garanțiile vitrinei, și dacă asta te ajută să faci afaceri, cu atât mai bine, dar nu promiți, totuși, să acoperi un ucigaș. Să zicem că ți-ai călca promisiunea: ai fi obligat să-ți închizi prăvălia. Și? E totuși mai bine decât să ajungi la tribunal unde trebuie să dai socoteală pentru complicitate la asasinat, nu? Haide, spune-mi numele acestei femei și îmi vei dovedi că ești inteligent...

— Doar nu credeți că cunosc toate femeile din acest oraș care au diamante în jurul gâtului? N-am nici cea mai mică idee în legătură cu identitatea ei. Sunt dezolat, căpitane, n-ai nimerit-o cu mine!

Brandon își pune jos trabucul. Trăsăturile i se înăspresc. O luminiță rea îi strălucește în privire.

— E ultimul tău cuvânt?

— Da, așa cred, și mă ridic din fotoliu; dacă aș putea să vă ajut, aș face-o, dar nu pot.

— Faci pe șmecherul, ai? Foarte bine, vom vedea. Dar te previn, la cel mai mic pas greșit, te-am săltat. Data viitoare când ai să mai vii aici, n-ai să mai ieși atât de repede. Am să-ți aranjez o mică ședință cu masorii mei. Avem o grămadă de mijloace să-i facem să vorbească pe falșii duri de teapa ta.

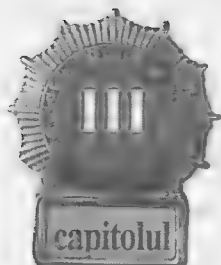
— Poate că aveți dreptate, zic cotind spre ușă; numai că există și o grămadă de mijloace de a-l da pe un căpitan afară, Brandon, nu uita.

Deodată am impresia că o să-i bușească o arteră. Fața i se umflă, capătă o nuanță stacojie și pietrele care îi servesc drept ochi se aprind.

— Un pas greșit, Malloy, și la zdup! strigă cu o voce sugrumată. Un singur pas greșit!

— Oh, în regulă, dă-ți deviza la ziar!

Și zicând acestea, plec trântind ușa în urma mea.

1

Sala de cultură fizică a lui Olaf e situată în subsolul unui imobil de afaceri de pe Princess Street, în cartierul estic din Ocean City. Ca să ajungi acolo trebuie să cobori o scară cu trepte uzate și să treci printr-un pasaj prost luminat la capătul căruia, pe o mare placă de lemn, se poate citi:

ACADEMIE DE BOX DIRECTOR - OLAF KRUGER

Împing ușa cu dublu batant și sunt întâmpinat de un miros de rășină și de transpirație, de zgomotul ritmat al pumnilor îmbrăcați în piele care lovesc în saci, de alunecarea picioarelor pe linoleum și acea respirație pe nas specifică pe care o au boxerii.

În fața ochilor am o încăpere mare, mobilată cu tot ce se poate concepe ca aparate de cultură fizică.

Sunt o sumedenie de saci grei și ușori, două ringuri de box, luminate de plafoniere puternice, și tot ce poate să necesite antrenarea unor boxeri profesioniști.

O pânză deasă de fum de țigară se propagă în aerul cald împruțit de sudoare. O mulțime densă înconjoară unul din ringuri unde un negru lovește într-un partener de antrenament de-al casei, vechi de când îl cunosc eu pe Olaf. Ceilalți boxeri sunt împrăștiați în toate colțurile sălii; fiecare se antrenează la un aparat: se pregătesc pentru întrecerile de la sfârșitul săptămânii pe care Olaf le organizează la Athletic Club.

Traversez sala și mă îndrept spre biroul lui Olaf.

— Ia te uită, salut, Vic!

Hughson e un tip înalt și slab cu înfățișare cinică, mai mult sau mai puțin chel; ficatul lui bolnav îi desenează cearcăne sub ochi și reverele hainei sunt presărate cu scrum de țigară. Are cocoțată în creștetul capului o pălărie unsuroasă și între buzele groase are înfipt un chiștoc de trabuc.

— Du-te să arunci o privire, Vic, zice arătând spre ring. Negrul o să-i scoată mașele lui Hunter. Du-te până nu e prea târziu.

Ochii lui mici și strălucitori întâlnesc cocarda care îmi împodobește gâtul; probabil că îl interesează enorm, căci apucă trabucul și arată cu el spre gâtul meu.

— Ia spune, cine ți-a tras o castană ca aia?

— Las-o moartă, bătrâne, ocupă-te de negrul tău și dă-mi pace. Olaf e aici?

— În biroul lui.

Continuă să se uite cu atenție la cocarda mea.

— Și cu crima? mă întreabă el. Ceva nou? Pariez că ticălosul ăla de Leadbetter a făcut-o. Totdeauna se fofilează printre dune ca o putoare de șarpe, ca să spioneze cuplurile.

Fața bătând în galben i se destinde.

— O dată a nimerit peste mine. Dumnezeuule! Ce spaimă am tras! Am crezut că-i venise bărbatul.

— Fie cine o fi. Cu asta se ocupă Brandon. Adresează-te lui.

— Ei! Nu pleca! zice apucându-mă iar de braț. Apropo de afaceri de moravuri, asta îmi amintește de ceva. E coala o păpușică pentru care merită să te deranjezi. Are un șasiu care face

autoritate printre limuzine. Am încercat să aflu cine e, dar nimeni nu știe nimic, sau poate nu vor să deschidă gurița.

Privesc în direcția indicată de degetul lui arătător. La capătul unui șir de bănci dispuse în jurul ringului stă o femeie tânără. Primul lucru care îți sare în ochi este nuanța roșcată a părului, apoi remarci fața slabă cu pomeții sus, proeminenți, apoi ochii mari cu gene lungi și desc care dau privirii ei o savoare orientală și te fac imediat să te gândești la intrigi, la niște scrisori secrete din Orient-Express.

Îl urmărește cu un ochi critic de cunoscător pe negrul care alunecă pe ring și strânge din buze de fiecare dată când acesta îi burdușește coastele partenerului de antrenament. De teamă să nu piardă ceva, se așează din ce în ce mai în față pe marginea băncii.

— E ceva, zic. De ce nu te ocupi de ea?

— Mai bine mi-aș tăia carotida, răspunde Hughson. Hank i-a făcut anumite propuneri, dar l-a trimis la dracu'. Nu-i o imitație fata asta!

Probabil că se bucură de o protecție serioasă dacă se plimbă prin colțișorul ăsta singură-singurică.

Cineva îl cheamă pe Hughson și el se întoarce spre mulțime. Aruncă încă o privire înduioșată spre capul roșcat și îmi continui drumul spre vizuina lui Olaf.

E o cămăruță amărâtă cu pereții acoperiți cu fotografii de boxeri profesioniști și afișe anunțând cele câteva sute de înfruntări organizate de Olaf de la întoarcerea lui la Ocean City. E așezat la un birou pe care stă un șir de douăsprezece telefoane ce fac în așa fel încât nu sună niciodată separat. La o măsută, o blondă platinată bate la o mașină de scris, mestecă gumă și miroase a parfum ieftin.

— Ai un minut liber sau ești ocupat? întreb închizând ușa cu o lovitură de călcâi.

Olaf îmi arată un scaun. E elegant, chel ca un ou, și deloc mai important decât un jockey. E în cămașă, lăncișorul de ceas din aur îi prinde cele două margini ale vestei, cravata îi atârna sub gulerul desfăcut.

— Ce mai faci, Vic? Nu, nu sunt ocupat. N-ai mare chestie de făcut în colțul ăsta pierdut. Am tot timpul să mă ocup de tine.

Drept pentru care, numai ca să-i demonstreze că e un mincinos, încep să sune trei telefoane deodată și ușa se deschide brusc lăsând să intre doi tipi care zbierau ceva în legătură cu niște halate pe care voiau să le poarte la viitoarea lor înfruntare rugilistică; doi tipi enormi, urâți și răi ca un cuplu de rinoceri, dar Olaf îi expediază de parcă ar fi avut de-a face cu doi liliputani.

Strigă:

— Ia să vă cărăbăniți, tâmpiților!

Și ei pleacă.

Apoi înfinge mâna în două telefoane, urie ca un apucat, le închide, îl ia pe al treilea, ascultă o clipă și spune: „Rupe-i contractul și dă-l afară”, și închide brusc.

— Vrei un trabuc, Vic? mă întreabă împingând cutia spre mine. Ce s-a-ntâmplat? Am auzit că e vorba de crimă. N-o cunoșteam pe pușanca aia, dar dacă asta te îndurerează, atunci mă îndurerează și pe mine.

— Era o fată grozavă, Olaf, și îi trimit înapoi trabucurile. Să nu ne mai gândim la asta. Îl cunoști pe numitul Mills?

Își trece peste capul chel o mână căreia îi lipsește degetul arătător, se uită la blonda vopsită și face o strâmbătură.

— E un nume obișnuit în meserie. Cum îl mai cheamă?

— Nu știu. E băiat frumos, de vreo douăzeci și trei de ani. Știe să se folosească de pumnii lui. E rapid ca o tornadă și se comportă ca un profesionist; dar n-are nici un semn.

— Zici dacă-l cunosc. Cesar Mills. Mda, el e. Dacă nu s-ar fi ocupat de femei, ar fi ajuns campion la semigrea. Nimeni nu putea să-l atingă. La mine a debutat. Credeam că am pus mâna pe un campion, dar acest mic cretin nu voia să se antreneze. A câștigat trei meciuri la rând, dar când am vrut să-l pun să lupte cu niște băieți care își cunoșteau treaba, n-a rezistat. M-a părăsit cam de șase luni.

— Am avut o mică discuție amândoi, zic întorcându-mă să-mi vadă gâtul. Acum se folosește și de picioare.

Olaf face ochii mari.

— Drăcia dracului! Las-o baltă, Vic. E periculos. Crezi că l-ai înghesuit și el îți și pregătește altceva. Chiar și acum cred că e greu să-l lovești. N-aș pune pe nimeni în fața lui, cu excepția unui greu de clasă, și chiar și atunci mi-aș face griji pentru lovelele mele. Cum l-ai întâlnit?

— E paznic la *Santa Rosa*. Mă dusesem acolo cu treburi și a avut loc o ciocnire între noi.

— Paznic? zice Olaf mirat. Dar e plin de lovele. Probabil că nu vorbim de același tip.

— Ba da, cu siguranță. Ce te face să crezi că are bani?

— Păi, fir-ar să fie, felul lui de viață! Mai face o tură pe aici din când în când. E îmbrăcat ca un miliardar, are un Rolls albastru și crem și o casă la Fairview, și mai știi și eu ce!

Îmi amintesc de bricheta portțigaret pe care Mills o scosese din buzunar, dar nu spun o vorbă.

— Nimeni nu știe de unde scoate banii, continuă Olaf. Când a venit la mine prima dată era lefter și s-a arătat încântat că are ce să halească. Paznic... Ciudat. Poate că ajuns la fundul sacului. Nu l-am văzut de o lună.

— Ziceai că se ocupa de femei?

Olaf își îndepărtează mâinile.

— Păi! Saltă un pic pălăria la ele și toate cad în limbă.

Mă gândesc puțin, apoi împing în spate scaunul.

— Mulțumesc, Olaf, zic apăsându-mi delicat degetele pe gât. Știi lovitura pe care am învățat-o de la Battler? Ei bine, asupra lui Mills nu a avut mai mult efect decât dacă l-aș fi atins cu un sac cu alune.

— Nu mă miră. E iute, zice Olaf cu seriozitate. Dar dacă îl atingi, se dezumflă. Numai că totul e să-i plasezi una.

Mă opresc la ușă:

— Olaf, cine e roșcata aia de-afară? Cu ochi de chinezoaică și pantaloni fantezi?

Fața lui Olaf se strâmbă a zâmbet.

— Gail? Gail Bolus? Ei, asta-i culmea! Sunt săptămâni de când n-am văzut-o. Ea ar putea să-ți vorbească de Mills. A fost

amanta lui. E nebună după arta nobilă. Când Cesar nu s-a mai antrenat, i-a dat papucii. Asta s-a întâmplat acum șase luni. Venea în fiecare seară, apoi a plecat. Mi s-a spus că s-a dus de aici. E cineva, Vic, nu sunt multe ca ea.

— Vino cu mine să rupi gheața. Aș vrea să-i vorbesc.

2

La ora dejunului, la Finnegan e plin de lume, e zgomot și fasoanele lipsesc cu desăvârșire. În centrul încăperii sunt îngrămădite mesele suplimentare. Dar de jur-împrejur sunt mese așezate într-un fel de boxe pe care Finnegan le rezervă cu gelozie clienților de marcă.

De la masa mea selecționată, lângă bar, îi văd sosind pe Kerman și pe Benny și le fac semn. Îmi răspund și vin spre mine folosindu-se de coate. Din când în când Kerman se oprește să se scuze, cu o politețe foarte plină de noblețe, pentru că a intrat în cineva sau a deranjat o pălărie feminină. Benny vine după el, pune pălăria la locul ei și o înfundă până la urechile proprietarei zâmbind deschis dacă doamna nu e mulțumită. Par amândoi afumați, dar ăsta e un semn bun. În starea asta dau maximul de randament.

Se apropie de masa mea și o descoperă pe domnișoara Bolus. Se opresc brusc, se lovesc unul de altul, apoi se reped ca niște nebuni, fiecare năzuind să ajungă primul.

— Ușurel, zic eu respingându-i. Inutil să vă luați avânt. Așezați-vă și prefăceți-vă că sunteți bine crescuți. Nu e nimic pentru voi.

— N-ai impresia că tipul ăsta are cel mai mare tupeu din lume? îi zice Benny lui Kerman. Pe noi ne trimite să ne tocim pingecele până la piele cât e ziuca de mare și în vremea asta el se distrează cu femei. Și ca să fie tacâmul complet, ne spune și că nu e pentru noi.

Kerman își aranjează nodul de la cravată cu un gest afectat și o studiază pe domnișoara Bolus cu o admirație nedisimulată.

— Doamnă, începe el, foarte salon, nu mi-aş face datoria dacă nu v-aş pune în gardă în privinţa acestui individ şi a notorietăţii proaste pe care şi-a câştigat-o. Aflaţi, doamnă, că acest bărbat este o ameninţare permanentă pentru tinerele fete lipsite de protecţie. Din cele patru colţuri ale ţării noastre, taţii, înarmaţi cu puşti, îl urmăresc să răzbune onoarea familiilor lor. De fiecare dată când trece prin faţa Leagănului, bieţii copii abandonaţi îşi întind mânuşilele strigând: „Tată!”. Toate tinerele încântătoare pe care le veţi găsi zbătându-se în mocirla frumosului nostru oraş au fost aruncate acolo de acest bărbat. Femeile nu sunt pentru el decât nişte jucării pe care le aruncă când se satură de ele: azi aici, mâine la lada de gunoi. Pot să vă conduc acasă la mama dumneavoastră?

— Şi dacă vă seamănă un picuţ, frumoasa mea, adaugă Benny, cu privire senzuală, mă înscriu şi eu.

Domnişoara Bolus se uită la mine întrebătoare, fără să pară deosebit de interesată.

— Totdeauna sunt aşa beţi?

— Da. Aproape. Poate aş face bine să vă prezint. Mi-e teamă că o să-i vezi des. Acest beţivan elegant este Jack Kerman. Celălalt cel care pare ca a dormit îmbrăcat, este Ed Benny. Nu sunt periculoşi. Domnilor, vă prezint pe domnişoara Bolus.

Kerman şi Benny se aşează. Îşi sprijină braţele încrucişate pe masă şi încep s-o studieze pe domnişoara Bolus cu o admiraţie ce ar putea să fie jenantă pentru ea, dar e nevoie de mai mult ca să se tulbure.

— Îmi plac ochii ei, Jack, zice Benny ducându-şi degetele la gură şi trimiţând o sărutare tavanului.

— Şi curba delicată a urechilor; şi linia gâtului... în special linia gâtului.

Kerman declamă cu gesturi spectaculoase:

*Fiinţă-ncântătoare
Ce privirea mi-ai uimit,
Nu voi uita sub soare
Ceasu-n care te-am zărit.*

Benny și cu mine îl privim sufocați.

— De unde ai scos asta? îl întreb. Credeam că nu știi să citești.

Benny a pus mâna pe un creion și scrie versurile pe manșetă. Apoi întreabă cu neliniște:

— N-ai zice nimic dacă le-aș folosi și eu, Jack? Sunt foarte drăguțe, iar eu n-am mai spus ceva drăguț logodnicei mele de săptămâni întregi.

Kerman face cu mâna un gest disprețuitor:

— Bagatele, dragul meu. Noi suntem instruiți. Asta place femeilor... instruirea.

— Și restul? face domnișoara Bolus suav.

În acest moment sosește chelnerul cu dejunul și cât așează farfuriile în fața noastră stăm tăcuți.

— Adu o sticlă de whisky, cere Kerman.

Apoi se apleacă s-o întrebe pe domnișoara Bolus:

— Îmi dați voie să vă ofer o cupă de hidromel, doamnă?

Ea râde.

— E idiot! îmi zice ea. Totdeauna sunt așa?

— Majoritatea timpului. Câtă vreme nu-i iei în serios totul merge foarte bine. Dar dacă încep să-ți ghicesc greutatea și să vrea să-și dea seama punând mâna, atunci a sosit timpul de urlat după ajutor.

Kerman îmi descoperă semnul de pe gât.

— Uită-te, zice el cu bucurie lui Benny, există cineva care îl detestă și mai mult decât noi!

Benny îmi examinează gâtul, se ridică, dă ocol mesei și vine să se chiorască la cercurile mele albastre și verzi.

— Ea ți-a făcut asta? întreabă cu o voce înăbușită de respect.

În timp ce mâncăm le povestesc întâmplarea mea cu Mills.

— Și vrei să mă faci să cred că un tip ți-a făcut o vânătaie și mai are destul suflu să plece să se laude? întreabă Benny foarte șocat. Îți bați joc de noi!

— Dacă crezi că te descurci mai bine decât mine, pot să ți-l prezint. Întreab-o pe domnișoara. Îl cunoaște. E mult mai tare decât noi.

Domnișoara Bolus ridică din eleganții ei umeri cu un aer indiferent:

— Nu sunt chiar atât de sigură. Evident, nu e rău, dar sunt alții mai buni. Totdeauna se poate da o contră de stânga. Dacă lovește cu dreapta trebuie să-l aștepți cu un croșeu de stânga.

— Teorii! zic rânjind. Când te atinge cu dreapta, ești atins și gata. Data viitoare când am să-l vizitez, voi lua un revolver.

Mă întorc spre ceilalți.

— Domnișoara Bolus vă va ajuta să rezolvați problema. Se interesează de criminologie.

— E nevoie de asta ca să fie cineva prieten cu tine, zice Benny cu amărăciune.

Apoi se întoarce spre ea cu un zâmbet prietenos și-i zice:

— Am putea să preluăm amândoi schimbul de noapte. Am să vă studiez conformațiile.

— *Domnule* Benny! exclamă Kerman șocat.

— Ei! Conformațiile craniului, tipului! continuă Benny furios. Frenologia este o știință matematică.

— Am putea să ne oprim aici și să ne întoarcem la treburile noastre? Întreb în momentul când chelnerul aduce o sticlă de whisky.

Vreau s-o servesc pe domnișoara Bolus, dar îmi răspunde că nu bea nimic alcoolizat înainte de șapte.

— Și eu la fel... face Benny. Vorbesc de ora șapte dimineața, evident.

— Așadar, Jack, ce se aude cu Leadbetter? Întreb, turnându-mi un pahar și trecând sticla lui Benny.

— Am fost la el, răspunde Kerman clipind și încruntând sprâncenele. N-am scos mare lucru de la tip. E un individ ciudat. Locuiește într-o mică baracă de la marginea dunelor și pe acoperiș a instalat un telescop mare. Acolo stă majoritatea timpului, chiorându-se la ce se petrece, și după felul cum își linge buzele când îmi spunea asta, mă întreb dacă n-ar merita să petrecem și noi acolo o după-amiază.

— Fără comentarii, zic. Ai scos ceva de la el?

— Știe mai mult decât recunoaște. Spune că tocmai căuta un cuib de pescăruși — dar de ce-l căuta la ora aia, nu mi-a

spus — când a dat peste poșeta Danei; a văzut petele de sânge și a alergat drept la poliție. Pretinde că nu a văzut pe nimeni, dar când l-am făcut să înțeleagă că eram gata să-i plătesc o informație, mi-a spus că nu mai era chiar atât de sigur că nu era nimeni, dar că avea o memorie proastă și că avea nevoie de puțin timp să-și amintească.

— Îmi pare bine că nu i-a spus asta lui Mifflin!

Kerman dă din cap.

— Îi e teamă de poliție. Am impresia că știe ceva, dar vrea să aibă un câștig.

Spun gânditor:

— Speră poate să-l găsească pe asasin. Dacă reușește, va încerca poate să-l șantajeze.

— Da, m-am gândit și eu; e genul lui.

— Cred că am să-i fac o vizită, Jack. Poate că luat cum trebuie, va vorbi. Voi face în așa fel încât să-i fie mai frică de mine decât de poliție.

— Încearcă dacă vrei, dar ai grijă. Îl cunoști pe Brandon. Dacă-l calci pe bătăături...

— Voi fi atent. Altceva?

— M-am dus până la garajul cel mare, lângă *Santa Rosa*. Mă gândeam că poate Anita s-a arătat pe acolo înainte de a pleca, dar nu. În timp ce vorbeam cu unul dintre mecanici, a venit șoferul filipinez al familiei Cerf. Avea o roată spartă și îi era lene s-o repare el. În timp ce mecanicul se ocupa de roată, am încercat să-l trag de limbă. E un tip dintre aceia care adoră să-și audă sunetul propriei voci. A fost destul să-i pasez cinci dolari ca să-mi vorbească de doamna Cerf. I-am spus că sunt ziarist la *Herald* și că aș vrea s-o văd. Mi-a răspuns că plecase. Dar stai să vezi că acum devine interesant. Ea ținuse ca Packard-ul să fie la poarta mică a casei la ora zece, ieri seară. Așteptase să se întoarcă, dar la ora două, văzând că nu apare, se dusesse să se culce zicându-și că va fi plecată toată noaptea. De atunci mașina nu s-a mai întors; și nici ea.

— Nu s-a întors? întreb privindu-l fix.

— Așa cum îți spun. S-a dus să-l anunțe pe Cerf că mașina nu s-a întors la garaj, și Cerf i-a răspuns că era normal, că știa despre ce e vorba.

— Asta e ceva, zic. S-ar părea că a venit la mine, apoi s-a dus în altă parte și a petrecut acolo noaptea. Nu putea să fie acasă când Cerf i-a spus Paulei că o va pune să părăsească orașul. cu toate că Paula a crezut invers. Ai zice că Anita știa despre asasinat și că a șters-o fugața.

— Asta cred și eu, zice Kerman. În plus, am tras cu urechea aproape peste tot în dimineața asta, dar n-am mai aflat nimic. Am numărul mașinii și mă ocup de treaba asta. Dar până acum nimeni nu l-a văzut, nici pe proprietara lui, și din motive temeinice. Dar o mașină de talia asta e greu de ascuns multă vreme.

— Ocupă-te de mașină, Jack. E cel mai bun lucru pe care îl ai de făcut. Ar trebui să vizitezi toate garajele, toate hotelurile, toate hanurile pe o rază de zece kilometri.

Domnișoara Bolus a ascultat cu același interes cu care se uitase la boxerul negru. Zice:

— Și nu uita localurile de noapte!

— Are dreptate. Încearcă la *Steaua*, Jack.

Mă uit la Benny și-l întreb:

— Ai fost acolo?

Benny face un semn afirmativ.

— Da, dar nu era nimeni, în fine, nimeni interesant căruia să-i vorbești. L-am văzut pe Bannister, dar el nu m-a văzut. Echipa de noapte sosește abia la ora șase.

— Bun.

Mă întorc spre Kerman.

— Du-te la *Steaua*. Vreau să știu dacă Dana și-a avut adevărata apariția. Scotoceste puțin și vezi dacă poți să găsești pe Paclard. Mă m-ar mira ca Anita să fie ascunsă acolo.

— Eu am ceva, zice Benny turnându-și un pahar de whisky după ce-și împinsese farfuria la o parte, ceea ce are valoarează aur.

— Da, știu. Anita a fost acolo la Dana ieri seară! Asta e! Te în zâmbesc dulce.

Dozgustat, Benny ridică brațul spre cer.

— Nu e o nenorocire? zice. Într-un caz s-ar putea să fie dinminea, în orice caz, dar nu mă învinovățesc pe mine.

cu un soi de șoricioaică îmbibată de whisky care locuiește în fața apartamentului Danei, și ticălosul asta, care nici măcar nu s-a ostenit deplasându-se, îmi distruge tot numărul.

Îl bat ușor pe braț.

— Sunt dezolat, Ed. Brandon mi-a spus.

— Brandon?

— Da, Brandon. Este convins că protejăm un client și mi-a promis că data viitoare când am să ajung la el, mă va da pe mâna masorilor lui.

Și îi dau toate amănuntele conversației avute cu Brandon.

— Dacă publică semnalmente ei în ziare, până la urmă cineva o va recunoaște, zice Kerman îngrijorat.

— Știu, zic eu dând din umeri. E o șmecherie la care trebuie să fim atenți când se va produce. Altceva, Ed?

— Păi, nu mare lucru. Și eu credeam că fac senzație! Bătrâna doamnă Selby, care locuiește de partea cealaltă a culoarului, față în față cu ușa Danei, își petrece cea mai mare parte a timpului spionându-și vecinii. Mi-a spus că auzise pe cineva urcând către orele unsprezece și un sfert ieri seară și se uitase prin fanta de la cutia ei de scrisori. Presupun că se aștepta ca Dana să urce cu un bărbat la ea, caz în care se pregătea să anunțe sticleții. O nebună! Mi-a spus că Dana și o altă femeie în rochie de seară roșcată intraseră în apartament. Remarcă te rog că asta n-a interesat-o în mod special pe doamna Selby, dar cum a auzit ușa de la intrare deschizându-se, s-a repezit la cutia de scrisori exact la timp ca să vadă o femeie în rochie de seară roșcată plecând singură pe culoar. A tras concluzia că nu mai era nimic de văzut și s-a dus să se culce. A trezit-o pe la ora unu telefonul care a sunat la Dana. După cinci minute, a auzit ușa Danei deschizându-se și închizându-se. Ea crede că asasinul a sunat-o pe Dana la telefon, a chemat-o la dune sub un pretext oarecare și a asasinat-o. Asta a povestit curcanilor.

— E ciudat, zic eu cufundat în gânduri. Dacă Dana și-a părăsit apartamentul la unu, nu putea să se găsească printre dune mai înainte de două fără un sfert și, după spusele poliției, ea ar fi fost ucisă la douăsprezece și jumătate.

— Așa a spus Brandon, zice Benny. E un mincinos și cu siguranță că ți-a spus o oră greșită, doar ca să nu știi și tu.

— M-ar mira, zic, dar am să-l întreb pe Mifflin.

— În sfârșit, cel puțin asta ne indică direcția pe care trebuie s-o urmăm, zice Kerman.

— Da, dar nu știu cu ce-o să ne alegem. În orice caz, un lucru pare sigur acum. Anita a reușit s-o cumpere pe Dana și s-o facă să-i spună de ce o urmărea.

Benny își îndreaptă șira spinării.

— Ei! Ia stai! strigă el aprinzându-se. Ceea ce spui e tare murdar.

— Știu, dar trebuie să privim lucrurile în față, Ed. Anita mi-a oferit o mie de dolari ca să-i spun. N-am acceptat. O jumătate de oră mai târziu, ea și Dana sunt văzute acasă la Dana, și a doua zi se găsește un colier de douăzeci de mii de dolari sub salteaua ei. Poate că mintea mi-a luat-o razna, dar mi-e mi se pare că seamănă a corupție.

Kerman pare dezgustat.

— Așa mi se pare și mie. Adevărul e ar fi trebuit să fie grozav de blindată ca să nu accepte, dacă Anita i-a oferit acel colier.

— Duceți-vă la naiba! ne-o tăie Benny. Nu e mult de când spuneai că s-ar fi putut foarte bine ca afurisitul ăsta de colierul să fi fost pus acolo de Nathalie Cerf. Nu poți să ai puțină continuitate în idei?

— Dar în momentul acela nu știam că Anita fusese acasă la Dana. Viezuroaica de Selby n-a văzut, nici n-a auzit pe altcineva intrând la Dana după plecarea Anitei, nu?

— Nu. Dar dormea, nu uita asta! Ar fi putut foarte bine să nu fi auzit pe cineva care se strecura la ea.

— Îți înțeleg sentimentele, Ed. Noi toți țineam mult la Dana, dar la urma urmelor nu era decât o puștancă. Colierul era cu adevărat tentant.

Benny se strâmbă.

— Da. Poate, dar nu-mi place să mă gândesc...

— Nici mie, dar asta e situația. Este o idee pe care nu o putem respinge din start. Trebuie s-o găsim pe Anita. Cele două

locuri unde există cele mai multe șanse să fie ascunsă sunt: *Steaua* sau acasă la Barclay. Doar dacă, evident, nu a părăsit orașul. Eu mă duc la Barclay în după-amiaza asta. Tu, Ed, te întorci la Dana acasă și încerci să afli de la doamna Selby dacă Anita purta colierul când a plecat. De acolo te vei duce unde a fost găsită Dana, și culegi informații pe tot drumul. Poate că a văzut-o cineva. Nu prea cred, căci nu erau prea mulți oameni afară la ora aceea. Dar nu se știe niciodată. Dacă cineva a văzut-o, își va aminti de ea.

— O.K., zice Benny.

— Jack, tu cauți Packard-ul începând cu *Steaua*.

Domnișoara Bolus zice:

— Pot să mă ocup eu de asta. Sunt membră a clubului.

— Vrei? întreb surprins.

— Oricum voiam să mă duc acolo să fac o baie. Nu mă deranjează să arunc o privire.

— Probabil că vă stă teribil de bine în costumul de baie, zice Benny admirativ.

— Arăt și mai bine fără, răspunde ea subliniindu-și răspunsul cu o privire potrivită care îl face pe Benny să înghită strâmb.

Își împinge în spate scaunul și adaugă:

— Descrieți-mi mașina și voi vedea ce pot face.

Kerman scrie numărul și caracteristicile mașinii pe spatele cărții lui de vizită.

— Dacă vă plictisiți, într-o zi, găsiți telefonul meu pe verso.

— Arăt eu ca una care s-ar putea plictisi? întreabă ea.

Apoi își întoarce spre mine ochii ei de chinezoaică și zice:

— Cum pot să te găsesc?

Îi spun unde locuiesc.

Îmi face un mic semn din cap; privirea ei alunecă printre ceilalți doi de parcă n-ar fi existat și pleacă cu un pas lung și suplu care o duce de-ai zice că umblă pe patine cu roțile.

Benny își freacă mâinile cu un entuziasm frenetic:

— Ai! Ai! băieți, în seara asta am să visez tehnicolor și în relief. Unde ai pescuit-o, Vic?

— Și ce vei face cu ea? se repede Kerman.

— Încă nu știu. Ideea a venit de la ea, nu de la mine. A fost amanta lui Mills. Kruger ne-a făcut prezentările. Voiam să știu de unde avea Mills banii cu care și-a permis să cumpere o casă la Fairview. Nu știe, dar crede că poate să se informeze. După cum vedeți, un lucru duce la altul. Ceea ce e sigur, e că este în stare să scoată informații și de la un surdo-mut. Mai întâi are un dinte împotriva lui Mills. În felul ăsta suntem doi. Am impresia că ne va fi folositoare.

3

În drum spre mașina mea din parcare îmi dau seama că mă ocup mult de Mills și insuficient de asasinul Danei. Îmi amintesc mie însumi că orgoliul meu rănit este o afacere personală și particulară și că nu poate fi vorba de răzbunarea jignirii înainte de a-l găsi pe cel care a ucis-o pe Dana. Dar nu mă pot împiedica să gândesc cât de plăcut ar fi dacă, într-un fel sau altul, aș putea să-l implic pe Mills în crimă, pentru a mă putea concentra direct asupra lui fără remușcări.

Vedeți, știu că treaba cea mai urgentă este să mă duc în Wilshire Avenue și să mă ocup de George Barclay, dar, după ce m-am încăierat aspru cu conștiința mea, am sfârșit prin a mă convinge că n-ar fi o prea mare pierdere de vreme dacă m-aș ocupa de un mic lucru privitor la Mills care cere puțină abilitate și atenție.

Urc în mașină, merg până la cel mai apropiat drugstore, îmi garez vehiculul, intru și consult cartea de telefon. Simt că mă încălzește o undă de satisfacție când degetul care aleargă de-a lungul unei coloane de nume se oprește la rândul MILLS CESAR, Beechwood Avenue, nr. 235, FAIRVIEW 34257.

Așez cartea de telefon pe etajeră, apoi ies în viteză, sar în mașină și merg până la primărie, la colțul pe care-l face Feldman Street cu Centre Avenue.

Biroul de tranzacții imobiliare se găsește la primul etaj. Îl ține un bătrân funcționar trist, ursuz, îmbrăcat cu o alpaca neagră. Mai întâi trebuie să-l conving, apoi se hotărăște să dea informația

cerută. Proprietatea de pe Beechwood Avenue a fost cumpărată de Nathalie Cerf acum un an. Nicăieri nu e vorba în tranzacție de amicul Mills.

Închid registrul de pe tejghea, fac o remarcă în legătură cu temperatura ca să arăt funcționarului că sunt un tip bine crescut și cobor încet treptele de piatră de la primărie sub soarele după-amiezii.

Mă așez în mașină și îmi pun la lucru materia cenușie. Cu cât mă gândesc mai mult la descoperirea mea, cu atât mă simt mai vesel. S-ar zice că acel cârlig aruncat la întâmplare în adâncuri a agățat ceva interesant. Rolls-ul crem și albastru aparține familiei Cerf, casa de la numărul 235 de pe Beechwood Avenue aparține lui Nathalie Cerf și amândouă sunt folosite de un paznic, paznic folosit de familia Cerf ca să stea la poartă și să tragă cu piciorul în gâtul vizitatorilor. În afara orelor de serviciu, paznicul în chestiune își preumblă fizicul ca un miliardar și își ține țigările într-un portțigaret-brichetă din aur masiv care trebuie să-l fi costat cel puțin salariul pe două luni. Poate că toate astea nu au nici o legătură cu asasinarea Danei, dar combinația mă interesează. Kruger mi-a spus că Mills era lefter când a venit la Ocean City. Dar de atunci a făcut un pas înainte. Șantajul e un mijloc rapid de făcut avere și asta mi se pare că oferă explicația cea mai satisfăcătoare pentru o opulență atât de bruscă. Poate că șantajează întreaga familie. A avut toate înlesnirile să-și dea seama că Anita e cleptomană. De ce ar locui în casa lui Nathalie dacă nu ar avea-o cu ceva la mână?

„Continuă, Malloy, îmi zic, nu te aperi rău de loc. Dă-i înainte. Te-ai hotărât să-l amesteci pe Mills în povestea asta, acum bagă-l până în gât.”

Și cuget. Dacă Mills este un șantajist, oare nu el a lichidat-o pe Dana? Pură speculație? Poate, dar este exact gândul care se potrivește cu starea mea de spirit actuală. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să văd mutra asta mergând spre camera de gazare.

Acum, după ce m-am ocupat de micul Mills — cel puțin în mod provizoriu —, și conștient că vizita mea la George Barclay nu va fi deloc plictisitoare, mă îndrept spre Wilshire Avenue, o

stradă micuță și drăguță fără cine știe ce caracter, elegantă și liniștită, mărginită de două garduri vii cu arbuști care ascund în spatele lor casele care stau la pândă. Casa lui Barclay este situată exact unde se sfârșește fundătura, chiar în fața mea. Frânez în dreptul unui portal de stejar acoperit cu fier, cobor din mașină și mă uit la stânga și la dreapta să văd dacă se zărește cineva. Nimeni.

Împing în poarta grea și se deschide larg scârțâind. Arunc o scurtă privire spre o grădină mare și bine întreținută. La cincizeci de metri de mine se înalță casa; se întinde peste o curte de tenis netedă ca o masă de biliard și are două etaje; totul este construit din cărămidă și lemn, foarte drăguț dacă îți place imitația gen cabană elvețiană. O scară de lemn urcă de-a lungul unei laturi până la o verandă pe acoperișul căreia stau patru porumbei albi și se uită la mine, cu capul aplecat de parcă se așteaptă să trag un chiot tirolez.

Sui treptele peronului, îmi înfig degetul în gaura soneriei și aștept. Nu se întâmplă nimic, așa că sun din nou. Nu e nimeni acasă în după-amiaza asta.

Nu pare greu să intri în casă; mă întreb de cât timp dispun până la întoarcerea lui Barclay. Îmi spun că o inspecție rapidă a locului ar putea să aducă ceva nou, dar că prezența mașinii mele în fața porții, indicând că acea lichea de Malloy se găsește înăuntru și face ce nu trebuie, poate că nu e recomandată.

Cobor scările vrând-nevrând, traversez iar grădina și urc în mașină, merg până la capătul aleii, gazez sub un fag, scot placa cu numărul și pornesc pe jos spre casa lui Barclay.

Porumbeii sunt tot acolo și se uită la mine. Mai sun o dată, dar nu răspunde nimeni. Într-o jumătate de minut, datorită lamei cuțitului meu, ridic panoul culisant al unei ferestre; arunc o ultimă privire în jur și mă strecor înăuntru. Sunt întâmpinat de un calm plăcut provocat de umbră. Perdelele duble trase colorează totul în verde.

Parterul este ocupat de o singură încăpere. La capătul ei, o scară duce la un balcon și la încăperile de sus.

Îmi obișnuiesc ochii cu penumbra și încep să mă mișc, fără să fac zgomot, cu urechea la pândă. Nimeni nu strigă, nici un cadavru nu se rostogolește din dulapurile de haine, nimeni nu-mi trage în spate. După un moment mă destind și încep să mă interesez de cuibușor.

Încăperea are un aspect cum nu se poate mai masculin. Pereții sunt acoperiți cu săbii vechi și alte flecuștețe agreabile. Placa de deasupra căminului este decorată cu o pereche de florete și o mască. Sunt cel puțin vreo șase rastele pentru pipe, toate pline cu pipe uzate; pe o măsuță rulantă, o cutie cu tutun stă lângă o sticlă de Black & White și câteva pahare.

Judecând după arme, instrumentele de golf, pipe, păsările împăiate, gravurile sportive și alte fascicule dintr-o literatură numită de atmosferă pentru copii întârziați, care mișună aici, nu e nevoie să fiu Sherlock Holmes ca să deduc că Barclay face parte din acea clasă de masculi solizi cu pieptul păros ce proslăvesc viața în aer liber.

Am impresia că nu voi găsi nimic interesant în această încăpere: e ceva mult prea deschis; gen nimic-în-mâini, nimic-în-buzunare; intrați, nu vă jenați, trăiesc într-o casă de sticlă.

De aceea urc scara în vârful picioarelor și mă opresc în balcon să ascult.

Mă gândesc deodată că Barclay ar putea foarte bine să-și facă siesta într-una din camerele de deasupra: idcea asta nu-mi surâde decât pe jumătate. Nervii mei încă nu și-au revenit de pe urma întâlnirii cu Mills și nu am nici un chef să dau nas în nas cu un tip care are mania să colecționeze tomahawkuri, așa că trag cu urechea, și cum nu aud nici un zgomot de respirație, îmi iau inima în dinți, deschid ușa cea mai apropiată de mine și mă uit.

Văd spectacolul unei săli de baie masculine: cadă, duș, mașină de bărbierit și cabinet. Dar nici urmă de săruri de baie, nici de pudră, nici de sticlute de parfum. Cât privește prosoapele ce atârnă pe suport, acestea par a fi împletite din sârmă ghimpată.

Mă îndrept spre cealaltă încăpere și, după ce trec pragul, trag concluzia că am găsit locul unde-și petrece Barclay nopțile.

Acolo se află un pat mare de două locuri, o masă de toaletă cu oglindă, un halat de casă.

Las ușa întredeschisă, mă strecor până la masă și deschid unul din sertare. Văd o fotografie mare și strălucitoare într-o ramă de cupru frumos prelucrată. Iată ceva care constituie o notă falsă în această atmosferă de aer liber și de vesele distracții masculine.

Fotografia o arată pe Anita Cerf în întregime luminată de un proiector și detașându-se pe un fundal întunecat. E complet goală, cu excepția mâinilor care poartă mănuși cu revere de blană neagră și le plasează ca o dansatoare cu evantai, dar efectul e mult mai violent. Este o poză senzațională pe care ai putea s-o vinzi cu cinci dolari bucata, cu duzina la ieșirea din metrou. În partea de jos stă scris cu cerneală albastră: *Pentru scumpul meu George, Anita lui care îl iubește.*

Mi-ar fi plăcut s-o iau cu mine, dar nu-mi intră în buzunar. O scot din sertar, o desprind din ramă și mă uit pe spate. Acolo e imprimat: LOUIS – FOTOGRAF ARTISTIC – SAN FRANCISCO.

Studiez fotografia. E veche de câțiva ani. Anita pare mai tânără și expresia ei semeată nu se vede încă. Mă gândesc la ocaziile pierdute. Sunt momente, îmi zic, când onestitatea față de femei frizează prostia. Dacă aș fi văzut fotografia asta înainte de a fi venit la mine, n-ar fi fost nevoie să-mi spună de două ori să mă culc cu ea.

Pun fotografia la loc în ramă și o așez în sertar. În celelalte nu e nimic interesant; îmi îndrept atenția spre dulapul de haine.

Dana spunea că Barclay se îmbracă precum o vedetă. După garderobă văd că nu se înșela. Îmi spun că nu e nimic interesant acolo, dar, ca să fiu cu conștiința împăcată, împing toate costumele într-o parte să văd fundul dulapului.

Apar o vestă și o bluză albastre, agățate de un umeraș. Rămân nemișcat un lung moment, apoi un fior îmi trece pe șira spinării și mă reped, iau hainele și le duc la fereastră. Le recunosc. Aparțin Danei. Benny spusese că lipseau din șifonier și că probabil le purtase în noaptea crimei. Ei, ca să vezi! Pista care ducea la Mills, duce acum la Barclay.

Înainte de a fi avut timp să mă gândesc ce voi face cu descoperirea mea, aud un zgomot de pași în încăperea de jos. Mă întorc brusc și-mi simt măduva spinării făcând noduri.

Fac un pachet din vestă și bluză și alerg spre ușă. Jos aud pe cineva deplasându-se. Aud o ușă trântindu-se, un sertar deschizându-se și foșnet de hârtii. Mă strecor pe balcon și arunc o privire prin balustradă, fără însă să pot fi văzut de jos.

Cesar Mills stă în picioare în fața biroului, în colțul cel mai îndepărtat al încăperii, cu o țigară între buzele fine, cu aerul ostent și blazat. Poartă un costum albastru și o pălărie cu boruri largi și panglică tipătoare. După cum zice Kruger, se îmbracă precum un miliardar.

Mă întorc în viteză în dormitor, deschid sertarul mesei, sterpelesc fotografia, o rulez în costumul Danei, deschid fereastră camerei și mă las să alunec pe verandă.

Am eu așa o idee că Mutră Amoroasă caută fotografia Anitei. Voi face tot ce trebuie să n-o găsească.

4

Urmând drumul plajei care formează un unghi drept cu Wilshire Avenue, reperez cabrioleta Ford roșie și portocalie a lui Benny; e parcată în fața unui șir de barăci unde se vând de toate, de la înghețată și rachiu până la momeală pentru pescuit.

Mă opresc, iau un tichet, dar bătrâna ruină de la care îl cumpăr este cuprinsă brusc de o paralizie a mâinilor în momentul când trebuie să-mi dea restul, așa că îi spun să-l păstreze. Mă îndrept spre baraca unde am aproape certitudinea că îl găsesc pe Benny.

Nu m-am înșelat.

Sustine o conversație învăluitoare cu o brunetică subțire cu ochi ștrengărești, al cărei râs îți aduce în minte scârțâitul unor balamale ruginite. Sunt despărțiți de teigheaua *milk-bar*-ului, dar acesta nu este un motiv pentru a fi în siguranță. Poartă un surtuc ce se mulează pe ea ca o a doua piele și se apleacă asupra

tejghelei astfel încât Benny să poată avea o vedere în picaj în decolteul în V. Mi se pare că e interesant, așa că arunc și eu o privire.

Bruneta îmi adresează o privire rea, se ridică, își aruncă capul înapoi și pleacă cu bărbia înainte. Benny se întoarce cu un aer de surpriză indignată.

— Trebuia să bănuiesc, zice el cu amărăciune. Sosești totdeauna în momentul cel mai nepotrivit. Nu ți s-a spus niciodată că nu trebuie să deranjezi un client și o ospătăriță când își fac jurăminte?

— Asta făceai? întreb. Nu s-ar fi zis. Credeam că își scăpase un dolar în decolteul ei și te pregăteai să te duci să-l cauți.

— Asta fiindcă ai fost crescut de niște zgârie brânză, replică Benny furios. Tocmai îi spuneam că are spirit.

— Foarte curios loc pentru spirit! Apropo, pot să-ți amintesc că în acest moment ar trebui să muncești?

— Dumnezeule mare! exclamă Benny răcnind, ce crezi că făceam? Mi-ai spus să trag cu ochiul pe tot drumul urmat de Dana, de acasă de la ea și până la locul unde a fost omorâtă. Ei bine, asta și făceam.

— Ești sigur că Dana a trecut printre sfârcurile acestei fete ca să ajungă la dune?

Privește pe deasupra umărului și face cu ochiul brunetei care îi răspunde în același fel.

— Vino până la mașină să putem vorbi liniștiți.

Merg până la mașină, aprind o țigară și întreb:

— Ce noutăți ai?

— N-am găsit nici măcar o persoană care să fi întâlnit-o pe Dana ieri seară, zice el.

Apoi se apleacă spre mine bătându-mă ușor pe piept și adaugă:

— Dar am dat de doi tipi care au văzut-o pe Anita.

— Anita?

— Da. Primul este un șofer de taxi care a dus-o la marginea dunelor. Omul e sigur, și-a amintit de rochia roșcată. S-a oprit sub un lampadar și s-a benoclat bine la ea. Îl interesa cu atât

mai mult cu cât ea făcea tot posibilul să nu fie recunoscută. I se părea ciudat că vrea să fie lăsată într-un colț atât de singuratic fără să-i ceară s-o aștepte.

— Cât era ceasul, Ed?

— Exact după miezul nopții.

— Și cine e celălalt tip?

— Un pescar. Își întinsese plasele pentru homari și se întorcea când a văzut o femeie singură mergând printre dune. Era prea departe pentru amănunte, dar se ridicase luna și a putut să vadă că era în rochie de seară.

Expediez țigara prin portieră.

— S-ar zice că Anita era prezentă când Dana a fost lichidată, spun trecându-mi mâinile prin păr. E normal să se fi ascuns.

— Totuși e formidabil că n-am regăsit urma Danei nicăieri, nu crezi? zice Benny neliniștit. I-am întrebat pe toți șoferii de taxi de lângă locuința ei, dar nici unul n-a văzut-o.

Mă aplec peste scaunele din spate, apuc fusta și bluza Danei și arunc pachetul pe genunchii lui Benny.

— Ia uită-te puțin.

Capul lui stacojiu capătă culoarea ceaiului neinfuzat; se întoarce să mă privească cu ochii cât castroanele, cu mâinile crispate pe haine.

— Taiorul ei, Vic!

— Da. Era în dulapul de haine al lui George Barclay.

Îi povestesc ce am aflat despre Mills și despre casa de pe Beechwood Avenue și îi arăt fotografia Anitei. Este atât de zdruncinat de descoperirea hainelor Danei în dulapul lui Barclay, încât nu zice nimic de fotografie.

— Înseamnă că Barclay e autorul, spune el. Poate de asta n-am putut să-i dau de urmă. Crezi că a omorât-o la el acasă, că a dezbrăcat-o și că a dus-o la dune cu mașina? Spune, așa crezi că s-au petrecut lucrurile?

— Habar n-am, Ed. Acum mă feresc de concluzii pripite. De fiecare dată când cred că am găsit ceva, se urzește altceva care repune totul în discuție. Singurul mod de a rezolva problema asta este să strângem toate informațiile pe care le vom obține,

să ne păstrăm sângele-rece, și când nu va mai fi nimic de aflat, numai atunci, vom vedea ce înseamnă toate astea. Acum mă duc să-l sperii pe Leadbetter. Ai face bine să mă urmezi.

Scot mașina prin poarta îngustă a parcului și zic:

— După ce vorbim cu Leadbetter, ne întoarcem la birou. La ce bun să strângem o mulțime de chestii dacă nu ne preocupăm să vedem la ce pot servi?

— De ce s-a dus Mills să scotocească acasă la Barclay? Îți trece prin minte?

— Nu. Dar îmi pare bine că am fost eu primul. Sunt sigur că n-ar fi ratat fotografia. Cred că am să te trimit să faci o mică excursie la San Francisco, ca să te interesezi de trecutul Anitei. Probabil că făcea mai mult music-hall decât prezentare de toalete la casele de croitorie, dacă e să mă iau după fotografie. Poate că vei da peste ceva interesant.

Benny se apleacă peste scaun și ia fotografia de pe jos. O contemplă fără întrerupere cât timp parcurg Ocean Boulevard.

— Da, cred că o călătorie la Frisco n-ar fi o idee rea.

Ține fotografia la distanță și zice:

— Ce n-aș da să-mi facă cu ochiul. Ar fi o idee bună să lipesc fotografia asta de telescopul lui Leadbetter, sunt sigur că nu s-ar mai gândi să se ducă după cuiburi de pescăruși.

Ajungem la capătul bulevardului și înaintăm pe drumul cu denivelări ce mărginește plaja. Cred că știu unde e bojdeuca lui Leadbetter. Dacă e cea la care mă gândesc, înseamnă că am văzut-o ducându-mă din când în când cu prietenii la scăldat. E o căsuță singuratică, cu un etaj, din lemn brut colorat de soare. Se înalță pe o bucată de teren ce are în jur un semicerc de palmieri pitici albăstrui, dar de acolo ai o vedere foarte largă a coastei, a malului și dunelor.

Drumul devine impracticabil și la un sfert de milă de casă pornim pe jos, prin nisipul cald și moale, după ce am încuiat bine hainele Danei și fotografia în portbagaj.

— Luna lumina ca un proiector ieri seară, zic înaintând; dacă tipul ăsta era la telescop, numai Dumnezeu poate să știe ce a văzut.

— Îi dai lovele? mă întreabă Benny.

— Nu știu. Cred că cel mai bun mijloc este să ne arătăm colții. Dacă-l convingem, atunci ne va povesti toată viața lui fără să ne coste o firfircă.

Tăiem printr-un pâlc de manglieri făcându-ne loc printre rădăcinile agățătoare în formă de colț de elefant și pătrundem în imensul peisaj al dunelor. La cincizeci de metri de noi, aproape în întregime ascunsă de șirul de palmieri, se înalță baraca lui Leadbetter.

Pe acoperișul plat, pe jumătate ascuns de o palisadă de lemn, tubul lung al telescopului strălucește ca o oglindă în soare. Nici un semn de viață în interiorul barăcii. Pare la fel de dezolată și uitată ca o fată cu picioare strâmbe la un concurs de frumusețe.

Înaintăm cu greutate în nisip până la ușa crăpată de intemperii. Pot să arunc o privire pe fereastră în camera de jos. Este mobilată cu vechi relicve acoperite cu pluș; pe masă se găsesc resturile unui prânz.

Benny bate la ușă; aceasta se deschide larg de la prima lovitură. Așteptând să vină cineva, arunc o privire în camera mică, jengoasă și sordidă. Nimic. Nimeni nu răspunde.

— Probabil că e iar în căutarea unui cuib de pescăruși, sau pândește una care se bronzează la soare, zice Benny.

— Poate că e pe acoperiș.

Ne dăm înapoi și ne uităm în sus, dar nu vedem decât ochiul scânteind al telescopului îndreptat spre mare. Benny trage un șuierat care face să-și ia zborul o întreagă familie de ibiși adăpostiți în mangrove, dar Leadbetter nu-și face apariția.

— Să urcăm pe acoperiș, zic. Poate reușim să-l reperăm cu telescopul.

— Excelentă idee, răspunde Benny. Nu se știe niciodată, Poate avem norocul să reperăm altceva, spionul inimii mele.

Intrăm în cabană și urcăm treptele inegale ce duc la etaj. O scară pusă pe podea duce la o trapă care se deschide pe acoperiș.

Urc trei trepte pe scară și ridic trapa care cade de cealaltă parte cu zgomot mare. Când urc ultimele trepte am impresia că intru într-un cuptor. Benny vine după mine.

Stăm nemișcați și ne uităm la marele telescop pus pe piciorul lui de cupru cu roțile. O cutie de lemn servind drept scaun este așezată în spatele aparatului, înconjurată de o mulțime de sticle goale. E cald și un roi de muște, înfuriate de această intervenție, își iau zborul bâzâind, trec pe deasupra noastră, apoi se întorc la festinul lor.

Leadbetter e lungit pe spate. În mijlocul frunții are o gaură asemănătoare cu cea pe care ar face-o o lovitură bună de ciocan într-o placă de azbest. A sângerat mult și sângele abia începe să se întărească. Un lucru e sigur: nu va mai spiona perechile de îndrăgostiți niciodată.

— Fir-ar să fie! articulează Benny apucându-mă de braț.

1

E ora cinci și zece. Storurile lăsate întunecă încăperea biroului meu și rarefiază aerul. Ne apără de soarele ce înfierbântă trotuarele spre a ne face să gustăm anticipat, neașteptat și prematur din vara apropiată.

În timp ce mă plimb prin încăpere în cămașă, cu gulerul deschis și cravata desfăcută, Paula stă pe birou, la fel de rece ca un bloc de gheață.

— Nu era nimeni, zic încercând să recreez atmosfera, așa că, am urcat pe acoperiș. Era acolo.

Mă opresc lângă fereastră și mă uit la strada de jos pârjolită de soare de-mi rup gâtul.

— A fost omorât cu un 45 în timp ce se uita prin telescop. Glonțul i-a făcut o gaură mare în craniu și cred că murise de douăzeci de minute, nu mai mult.

Paula nu pare îngrozită. Trage ușor cu două degete de buza de jos: nici o îndoială, ce-i povestesc nu-i place. Continui:

— Lângă casă e un pâlăc de manglieri. Sunt sigur că ucigașul s-a ascuns acolo așteptându-l pe Leadbetter să se arate. Frumoasă treabă. Probabil că glonțul a rămas în craniu. Pariez că vor descoperi că e vorba de aceeași armă care a ucis-o pe Dana.

Sting țigara, casc și îmi frec ochii.

— Gata, asta e aproape tot. Am șters-o rapid. Nu ne-a văzut nimeni. Sunt sigur.

Paula îmi aruncă o lungă privire îngrijorată, ia o țigară, o aprinde și aruncă chibritul în scrumieră.

— Nu-mi place asta, Vic. Poate că am fi putut să împiedicăm această crimă povestindu-i lui Brandon istoria cu Cerf.

— Poate, dar mă îndoiesc. Oricum, Leadbetter a căutat-o cu lumânarea. Nu avea decât să spună curcanilor ce știa, sau lui Jack. Numai că el a preferat să trateze cu asasinul. Credea că se va alege cu ceva lovele; s-a ales cu o gaură în scăfârlie.

Paula dă din cap.

— Asta s-ar putea.

Se întoarce și se uită prin crăpătura storului apoi adaugă:

— Brandon o să facă ravagii când va afla. O să ajungem exact între ciocan și nicovală.

Meditează un moment, apoi saltă din umeri și se întoarce spre mine:

— Și acum ce facem, Vic?

— L-am expediat pe Benny la San Francisco să pescuiască ceva în legătură cu Anita. E aproape sigur că era acolo în timpul crimei. Acum mă duc să-i spun vreo două vorbe lui Barclay.

— Urâtă poveste, remarcă ea. Costumul Danei constituie o dovadă de vinovăție atâta vreme cât se găsea în dulapul de haine. Luându-l l-ai făcut nevinovat pe Barclay. Poate oricând să spună că nu știe despre ce e vorba.

— Da. Dar trebuie să risc. Speram că voi afla ceva prin intermediul acestor haine. Le examinează Clegg. Și apoi, poate că asta căuta Mills. Imediat ce voi avea răspunsul lui Clegg, le vârla la loc în dulap și îl atac pe Barclay.

— E riscant, dar cred că e singurul lucru ce trebuie făcut. Unde sunt lenjeria, ciorapii, pantofii?

— Nu știu. Poate că sunt ascunși undeva acasă la Barclay. Nu am avut la dispoziție decât foarte puțin timp înainte de venirea lui Mills. Le voi căuta când mă duc iar.

— Te duci și la Mills?

— Așa intenționez. Da. Nu că aș ține cine știe ce să-l întâlnesc, dar e necesar. Poate că nu are nici o legătură cu crima. Încep să cred lucrul ăsta, dar vreau să fiu sigur înainte de a-l lăsa în pace.

— E o chestiune de timp, știi. Povestea asta trebuie lămurită înaintea poliției.

— Imediat ce Clegg termină cu cercetatul hainelor, mă întorc acasă la Barclay. Deocamdată s-ar zice că el e asasinul. Dacă îl prind, nu-mi scapă. Sună-l, te rog, pe Clegg și întreabă-l despre ce e vorba.

În timp ce se ocupă cu obținerea legăturii, mă întorc la fereastră. Sunt o mulțime de lucruri care mă lasă perplex. De ce era Dana goală? De ce i-a dat Anita colierul ei? Douăzeci de mii de dolari în diamante, asta mi se pare cam scump pentru ceea ce cerea. Pe de altă parte, poate că nu i-a dat colierul Danei. Poate că i-a cerut să-l păstreze. Se poate să fi avut întâlnire cu tipul care a șantajat-o și se temea să nu i-l fure. Oricum, n-o văd pe Dana lăsându-se cumpărată. Așa te face să crezi, dar cu cât mă gândesc mai bine, cu atât lucrul acesta mi se pare mai nevroșimil. Nu se potrivește cu caracterul ei.

— Clegg la telefon. Vrea să-ți vorbească, zice Paula.

Iau receptorul. Clegg îmi spune că nu a găsit nici pete de sânge, nici firicele de nisip, nimic care să mă poată îndrepta într-o direcție. Îi mulțumesc, îi spun că voi lua hainele în drum spre oraș și închid.

— Nimic, răspund privirii întrebătoare cu care mă fixează Paula. Înseamnă că nu le purta când a fost omorâtă. Avea fruntea sfărâmată, lucrurile de pe ea au fost neapărat pătate.

— Poate că au dezbrăcat-o înainte de a fi ucisă, sugerează Paula.

— În acest caz s-ar fi găsit neapărat urme de nisip pe haine.

— Poate că a fost dezbrăcată în mașină.

— Da, zic trecându-mi mâna prin păr. Aș face bine să mă duc la Barclay. Îl iau pe Kerman cu mine. Poate că va trebui să-l scuturăm puțin, și am impresia că nu e prea ușor de mișcat.

2

Mă opresc sub același fag, acolo unde începe Wilshire Avenue, scot tăblița și ies din mașină sub soarele arzător.

— Acum cu autopicioarele, zic, până la capătul străzii.

Kerman coboară din mașină în silă.

— Așa departe? zice el cu privirea neliniștită. Crezi că o să ne servească cu un păhărel?

— Mai degrabă ne-ar servi cu o măciucă după ceafă, răspund, strecurându-mi sub braț pachetul cu hainele Danei învelite în hârtie maro. E un colecționar de arme vechi.

— Perfect, zice Kerman. O măciucă după ceafă, ai? Până acum n-am făcut cunoștință cu o chestie de genul ăsta.

Parcurgem aleea unul lângă altul, la umbra copacilor.

— Va trebui să ascundem hainele Danei în dulap fără să fim văzuți, zic, pe când ne opream în fața porții grele acoperite cu fier. Dacă e în grădină, ține-l de vorbă până când mă întorc. Dacă e în casă, va trebui să risc figura cu hainele fără să mă audă. Cu puțin noroc, s-ar putea să nu-l găsim acasă.

— Ai să arăți grozav dacă te prinde și cheamă curcanii, zice Kerman rânjind. Parcă și văd mutra lui Brandon când vei fi arestat pentru violare de domiciliu.

— Împiedică-l să ajungă la telefon, explic eu. De asta te-am luat cu mine. Ne-am înțeles, nu? Va trebui să acționăm brutal.

— Sunt de acord, atâta vreme cât nu e brutal cu noi.

Deschid poarta și inspectez împrejurimile. Porumbeii sunt tot pe acoperiș și în grădină nu e nimeni.

— Mă întreb dacă nu cumva s-a închis înăuntru, zic privind spre casă.

— Intru eu primul? întreabă Kerman.

— Du-te! Sună, și dacă e acasă îl distrezi până când mă duc în dormitor. Nu-mi va lua mai mult de două-trei minute.

— Sper, răspunde Kerman și se îndreaptă cu un pas alert spre casă.

Îl urmăresc cu privirea până la treptele de lemn și aud clar sunetul soneriei undeva în casă. Așteptăm; nu se întâmplă nimic. Kerman se întoarce spre mine, ridică mâinile și dă din cap. Îi fac semn să mai încerce o dată. Sună iar. Și deodată, fără ca nimic să te fi făcut s-o presimți, se aude o voce:

— Aș fi indiscret dacă v-aș întreba ce căutați aici?

Poate că nu sar foarte sus, dar am impresia că am făcut un salt de un metru. Mă întorc brusc.

Statura impozantă a unui bărbat solid ca un bou se înalță în fața mea; este genul de bărbat după care femeile sunt înnebunite. Are o chică frumoasă de păr negru buclat, și pielea lui bronzată îi face ochii și mai albaștri decât îi are în realitate. Are aerul suficient și dezagreabil al aceloră căroră li s-a spus de nenumărate de ori că sunt băieți frumoși încât au sfârșit prin a o crede, de altfel cel din fața mea nu se înșală.

Nu e nevoie să fii fachir ca să ghicești că e Barclay.

Dana spunea că se îmbracă precum o vedetă de cinema; poartă o cămașă de culoarea caisei, pantaloni albi de lână, cu o dungă atât de perfectă încât ai putea să te folosești de ea la tăiatul pâinii. Are pantofi albi de șevro punctați cu maro. Un lănișor de aur masiv îi înconjoară încheietura puternică a mâinii. În jurul gâtului are o eșarfă de mătase verde pusă în așa fel încât să pună în evidență monograma.

— Domnul Barclay? întreb, poate nu atât de nepăsător pe cât aș fi vrut, dar merge.

— Și?

Are o voce bine timbrată de mascul, gen bariton; o voce care ar înfiora grozav șira spinării elevilor, dar a mea rămâne nepăsătoare.

Îi întind legitimația, cea în colțul căreia e gravat antetul agenției *Universal Service*, și mă trag cu un pas mai încolo în timp ce examinează cartonul. Nu se grăbește cu cititul, îl întoarce și contemplă un moment suprafața virgină, după care mi-l înapoiază de parcă i-ar fi murdărit degetele.

— Îmi pare rău, răspunde adresând un zâmbet gânditor unei dalii ce se găsește în câmpul lui vizual, dar n-am nevoie de nimeni. Mulțumesc pentru deranj; poate cu altă ocazie.

Kerman vine lângă noi. Barclay se prefacă că nu vede.

— Nu vă ofer serviciile mele, zic. Lucrăm pentru un client a cărui nevastă se întâmplă să vă fie prietenă. Poate ne-ați putea fi de folos.

Cu toate că face toate eforturile să-și păstreze aerul de distincție plictisită, prin ochi îi trece un licăr de neliniște.

— Regret, zice, arătând poarta, dar sunt destul de ocupat în acest moment și, în plus, nu-mi plac curioșii.

— Remarcați că am putea obține aceste informații de la poliție, zic, dar știți cum sunt curcanii; nu au nici un respect pentru viața particulară. Nu sunt ca noi.

Își scoate o mână din buzunarul pantalonului, își freacă maxilarul pătrat și continuă să se prefacă nemișcat ca un munte pe care nimic nu-l poate atinge.

— Ce vreți? întreabă. Să ne lămurim repede.

— Regret, dar cazul este prea grav ca să fie lămurit fuguța. Ce-ați zice dacă am intra, așa, ca să discutăm puținel.

Îmi trece pe dinainte și se îndreaptă cu pași mari spre casă. Îl urmărm.

— Rămânem la planul de bătaie numărul 1? mă întreabă Kerman din colțul gurii.

— N-are nici cea mai mică șansă de reușită. Trebuie să-l luăm tare la întrebări sau să-l pocnim, dar va vorbi. Nu se poate altfel.

— Ar fi simpatic să-l pocnim, zice Kerman cu un aer sinistru.

Barclay deschide ușa și intră fără să se uite dacă venim după el. Traversează încăperea spre un bar mare și-i deschide larg ușile, dezvăluind o foarte interesantă colecție de sticle. E tot ce am văzut mai ca lumea în genul dulap de băuturi și, după cum îl văd pe Kerman frecându-și mâinile și agitându-se pe vârful picioarelor, cred că și el e de părerea mea.

— Acum faceți-vă repede numărul, zice Barclay luând un pahar și umplându-l pe jumătate cu whisky, adăugând soda și un cub de gheață. Apoi închide cu zgomot ușa dulapului, ceea ce mă face să prevăd că nu-l va mai deschide înainte de plecarea

noastră, se îndreaptă spre canapea și-și instalează carcasa enormă.

Aștept să se simtă comod și scot hainele din hârtia maro punându-i-le pe genunchi.

— Cum de se găsea acest costum în dulapul dumitale de haine? întreb.

Pune paharul pe măsuta rulantă, apucă vesta cu un aer bănuitor și o expresia de o totală surpriză.

— Ia să mai aud o dată, zice el întorcând capul să mă vadă.

— Aceste haine erau în dulapul dumitale. Vreau să știu cum au ajuns acolo.

Aruncă hainele pe jos, apucă paharul, bea o lungă înghițitură și-l pune la loc.

— Ești beat sau deranjat mintal? izbucnește el.

— Nu face pe șmecherul. Am venit aici acum vreo două ore. Nu era nimeni și am făcut o mică anchetă. Am găsit acest costum în dulapul de haine din dormitor.

— Serios! zice el revenindu-și din surpriză. Și l-ai luat ca apoi să-l readuceți. Foarte simpatic.

Și își permite un mic rânjel.

— L-am luat ca să vedem dacă nu prezintă pete de sânge. Asta îl face să ridice brusc capul. O lucire îi trece prin ochi.

— Cum asta... pete de sânge?

— Aceste haine aparțineau Danei Lewis, tânăra care a fost ucisă ieri seară la dune.

Își saltă picioarele de pe canapea, se așează și întreabă:

— Ce înseamnă toate astea?

— Vreau să știu cum acest costum, aparținând unei fete care a fost ucisă și dezbrăcată ieri seară, a putut să fie găsit în dulapul din dormitor.

— Nu știu despre ce vorbiți și puțin îmi pasă. Ajunge. Luați-vă boarfele și cărați-vă!

— Am o probă foarte clară să te situez în acest caz, în legătură cu Dana Lewis, zic eu calm; era unul dintre agenții mei și o supraveghea pe doamna Cerf în momentul când a fost omorâtă.

Asta îi închide gura. Frânează ca un taur în fața unui gard de sârmă ghimpată.

— Ce e asta... șantaj?

— Nu e chiar atât de simplu. Victima era prietena noastră. Anchetez moartea ei. Vreau să știu de ce hainele ei se aflau în dulapul duminică de haine.

— Bine, bine, bine, face ridicându-se încet.

E foarte puternic, primejdios de calm și sigur de el. Continuă:

— Și cu toate astea, pare a fi un șantaj. Înainte de a merge mai departe, vom chema poliția; mi-ar plăcea să afle ceea ce mi-ați spus; o să le arătați proba și dacă e o laudă exagerată se va ocupa de voi.

Își întinde mâna să apuce receptorul, dar Kerman e o țară mai rapid decât el. Mătură receptorul, smulge cablul din priză și aruncă aparatul în cameră.

— Fără telefon, bătrâne, zice el.

Reacția lui Barclay e instantanee. Teribil de rapid pentru un tip de calibrul lui, îi trage lui Kerman o lovitură puternică și acesta se năruie luând și măsura după el. Se întoarce spre mine, dar sunt pregătit. Eschivez un swing de stânga, îi trag un croșeu de stânga la corp care îl clatină puțin, după care îi servesc dreapta mea, cea pe care amicul Mills a tratat-o cu atâta dispreț, și o primește la bărbuță. Dă ochii peste cap și cade cu fața în jos cu un șoc care zguduie casa.

— Drăguț, face Kerman repunându-se domol pe picioare și masându-și delicat obrazul. Lovește tare. Crezi că am putea să gustăm puțin din whisky-ul lui?

— Și încă cum! zic întorcând corpul lui Barclay cu vârful piciorului.

Kerman se duce la dulapul cu lichide frecându-și în continuare obrazul. Pregătește două băuturi, îmi întinde una și pe cealaltă o bea dintr-o înghițitură. Beau jumătate din paharul meu și îl așez pe masă. Sunt îngrijorat pentru Barclay. Nu s-a comportat ca un vinovat și am dezagreabila impresie că era sincer spunând că nu știe despre ce vorbesc.

Va trebui să reia situația în mâini cu multă îndemânare dacă voia să nu aibă de-a face cu curcanii.

Kerman își mai toarnă un pahar. Acum că ne-am băgat nasul în whisky, e nebun de bucurie.

— Am făcut ce trebuie. El ne-a căutat pricină. Să-l facem să vorbească. Apuc sifonul și expediez un jet peste fața lui Barclay.

Barclay mârâie, se întoarce, își freacă fața cu mâinile, ridică încet capul și ne privește cu aer prost.

— Scoală-te, deșteptăciune, doar n-o să te legeni așa la nesfârșit, se răstește Kerman punând jos sifonul. Avem multe să ne spunem.

Pune mâna pe o măciucă indiană agățată de zid. O leagănă ușor apoi îl avertizează:

— Și dacă mai începi cu eschibițiile tale, îți trag una cu scula asta la căpățână.

Barclay se ridică în picioare, își scoate eșarfa udă și o aruncă jos. Are o privire explozivă, dar se duce încet spre canapea fără să scoată o vorbă, se lasă să cadă pe ea și își pipăie maxilarul unde începe să se ivească o umflătură.

— Așa... acum să luăm totul de la început, zic, aprinzând o țigară. Cum a ajuns costumul acesta în dulapul de haine?

După un lung moment, zice cu o voce plină de mânie reținută:

— Vă spun că nu știu despre ce vorbiți.

Și partea proastă e că îl cred sincer.

— Bine. Nu știi despre ce vorbesc. Ei bine, am să-ți spun eu. Acum trei zile, Franklin Cerf ne-a angajat să-i supraveghem nevasta. Am pus-o pe Dana Lewis s-o urmărească pe doamna Cerf. Raportul ei preciza că doamna Cerf și dumneata vă întâlniți în secret. Această informație, fie zis în treacăt, nu i-a fost furnizată lui Cerf. Noaptea trecută, Dana a primit un telefon pe la ora unu și a ieșit din apartamentul ei. Puțin mai târziu a fost găsită printre dunele de nisip de la East Beach cu un glonț în cap.

Asasinul ei ne pune într-o postură proastă. Garantăm clienților noștri secretul absolut și dacă vrem să ajutăm poliția, suntem

obligăți să rupem angajamentul furnizând poliției numele doamnei Cerf. Asta ar fi foarte rău pentru afacerile noastre, de aceea am hotărât să anchetăm chiar noi. O căutăm pe doamna Cerf. Știi sau poate nu că a dispărut. Credeam că această casă s-ar putea dovedi o ascunzătoare excelentă pentru ea și în timpul după-amiezii am venit aici să văd dacă este. N-am găsit pe nimeni, așa că am cercetat casa. N-am găsit-o pe doamna Cerf, ci hainele Danei Lewis în dulapul de haine din dormitorul duminical. Îți dau o șansă să ne explici ce căutau acolo. Dacă nu poți să-mi explici, voi trage concluzia că ești asasinul ei și voi face ce cred că trebuie făcut. Aveai un excelent motiv să vrei să te debarasezi de ea. Cunoștea natura distracțiilor duminicale cu doamna Cerf. Cum nu ești genul de tip care să se încurce cu un soț ultragiatic, puteai foarte bine să fi ucis-o ca să tacă. Acum înțelegi despre ce vorbesc?

Se uită la mine uimit un lung moment, apoi exclamă:

— Dar ești țcănit! N-am văzut-o niciodată pe fata asta și, în plus, nici nu eram în oraș seara trecută, tocmai m-am întors.

Kerman și cu mine schimbăm o privire.

— Unde ai fost?

— La Los Angeles. Am plecat de aici cu o mașină ieri seară la cinci și m-am întors acum. Am valiza în mașină dacă vreți să vă uitați.

A pierdut o bună parte din suficiență și mânia a luat locul îngrijorării.

— Unde ai petrecut noaptea?

— Cu o femeie.

Kerman scoate un carnet și un creion.

— Numele și adresa? zice el.

Barclay îl privește cu răceală.

— Ce-s apucăturile astea?

Intervin:

— Ascultă, Barclay, fă cum vrei, dar dacă ne dai numele și adresa, verificăm cum au stat lucrurile și asta te scoate din culpă. Doar dacă doamna în chestiune nu vede în asta un inconvenient. Barclay surâde forțat.

— Oh, Dumnezeuule! Puțin îi pasă. Kitty Hitchens. Astoria Court, apartamentul 4834.

Nimic de zis. Îl voi trimite pe Kerman să verifice, dar știu că nu minte. A dat prea ușor adresa ca să fie falsă.

— Ar putea să afirme că ai petrecut noaptea cu ea, chiar dacă nu e adevărat, zic, așa ca să spun și eu ceva.

— Portarul m-a văzut... Am băut un pahar la bar și barmanul mă cunoaște. Liftierul își va aminti de mine. Mă duc des acolo. Își vor aminti că n-am plecat decât în după-amiaza asta la ora trei.

— Trebuie să crezi că e dotat, zice Kerman interesat. Barclay îi aruncă o privire rea.

— Dar asta nu explică totuși cum au ajuns hainele în acest dulap, zic eu.

— Nu, și nu cred că au fost vreodată acolo. Am mai curând impresia că secăturile de voi veniserăți să mă șantajați, dar că ați renunțat.

— Ai avea ceva împotriva dacă am urca sus? Încă nu i s-a găsit lenjeria, nici pantofii. N-am avut timp să le caut cu ocazia primei mele vizite.

Se uită fix la mine bătând darabana pe masă cu degetele lui groase.

— Cine îmi spune că nu le-ați ascuns aici când ați venit prima dată?

— Nimeni. Trebuie să ai încredere în mine. Să urcăm.

Urcăm. Nici unuia dintre noi nu-i arde de scotocit și Kerman dă peste pantofi doar din întâmplare. Sunt ascunși sub un teanc de cuverturi în dulapul din sala de baie.

— Bine lucrat! zice Barclay rânjind. O să iasă ceva.

— N-ai mai fi făcut atâta pe grozavul dacă am fi fost niște curcani, răspund eu. Acum cu adevărat o să scotocim.

Dar nu găsim lenjeria Danei.

Coborâm în încăperea de jos și împachetez pantofii Danei în haine. În timp ce Barclay ne servește cu băutură, nici unul nu scoate o vorbă. Ne întinde fiecare un pahar și se așează pe canapea.

Cu toate că face pe durul, se vede că a fost zdruncinat de descoperirea pantofilor și îngrijorarea pe care încearcă s-o ascundă îmi întărește convingerea că nu știe nimic despre moartea Danei.

— Acum ce se întâmplă? întreabă el după ce și-a băut jumătate din pahar.

— Cred că nu ai nici un amestec, răspund. S-ar zice că hainele și pantofii au fost ascunse aici fără știrea dumitale.

— V-o jur! face el cu un ton sincer. Dar n-am nici cea mai mică idee cine ar fi putut s-o facă.

— Ia stai... Poate că ucigașul a făcut-o... Dacă le-ar fi găsit poliția la ora asta erai după gratii.

— Aveți dreptate.

— Nu văd decât o singură persoană care ne-ar putea ajuta; doamna Cerf. Trebuie s-o găsim. Știi unde ar putea fi?

Dă negativ din cap.

— Ultima dată am văzut-o acum trei zile. Am luat masa împreună.

— Cum ai cunoscut-o?

— Pe plajă. Ea se plectisea și eu treceam pe acolo. Nu se prea distrează cu Cerf.

Îi arunc o privire lipsită de expresie.

— De cât timp o cunoști?

— De vreo zece zile, răspunde el schițând un zâmbet. N-am nici o vină, toate mi se aruncă în brațe; Anita a făcut ca și celelalte.

— Ai avut necazuri cu ea?

— Ce fel de necazuri?

— Prin magazine... Ți s-a furat ceva?

E mult mai treaz decât pare.

— Vrei să spui că are lipici la mână?

Încuviințez din cap.

— Atunci pentru asta pusese Cerf să fie urmărită! Credeam că vrea dovezi pentru divorț. Și ea credea la fel.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu. Nu mi-a furat nimic.

Îmi trec mâna prin păr.

— Se știa supravegheată? Ți-a spus asta?

— Da. Mi-a spus că o femeie se ținea după ea. De aceea am și lăsat-o baltă. Nu-mi plac procesele de divorț.

— Ai lăsat-o baltă?

— Și încă cum!

— Noi credeam că era șantajată. N-a amintit nimic de genul ăsta?

Uimirea care i se citea pe față era suficient de elocventă.

— Nu. Asta e ceva nou pentru mine.

Inelul i se lovește de pahar și-l face să sune.

— Ultima oară când ne-am văzut a încercat să împrumute bani de la mine.

— Cât?

Rânjește.

— Nu i-am lăsat timp să spună o sumă. N-am obiceiul să împrumut bani femeilor măritate.

— În timpul conversației, a menționat cumva numele lui Ralph Bannister?

— Nu. Are vreo importanță?

— Îl cunoști?

— Am făcut cunoștință. E patronul de la *Steaua*. Am fost acolo de câteva ori.

Înaintează în neant cu o rapiditate deconcertantă.

— Anita a venit vreodată aici?

În privire îi apare o expresie bănuitoare.

— Nu vă privește.

Kerman îi mângâie brațul cu măciuca indiană.

— Răspunde-ți domnului, nu fiți „secretos”, zice el amabil.

— Ai dat până acum vreodată ochii cu un anume Cesar Mills? întreb eu.

— Cine? Șoferul? L-am văzut o dată sau de două ori. Ce amestec mai are și el?

— Eu credeam că e paznicul proprietății.

— Poate că e și asta. Câteodată face pe șoferul. Nu știu nimic despre el.

— Într-unul din sertare am găsit o fotografie a doamnei Cerf. Presupun că ți-a dăruit-o.

— Drăguță poză, nu? zice el râzând. Da, mi-a dăruit-o.

— Când a fost făcută?

— Acum câțiva ani. Făcea music-hall la Frisco. Înainte de a deveni manechin. Și ce s-a făcut cu fotografia? Ați luat-o?

— Da. Și să nu te gândești că ai s-o mai vezi.

Saltă din umerii lui masivi.

— Nici o importanță. Am o valiză plină de astfel de fotografii. E ceva ciudat cu femeile. De cum le vezi goale...

Îi tai vorba:

— O să plec, zic eu simțind că începe să mă obosească. Seducătorii de femei măritate îmi provoacă crampe. Am să revin dacă voi mai avea ceva de întrebat, țin să-i precizez înainte de a mă ridica.

— Aveți intenția să faceți ceva cu acei pantofi? întreabă neglijent.

Dar privirea îi trădează neliniștea.

— Nu cred. Poți să spui că ai avut baftă.

Iau hainele și încălțărilor Danei, îi fac lui Kerman un semn cu capul, deschidem ușa și coborâm scările de lemn perfect armonizate.

Traversăm grădina, ajungem la poartă și pătrundem pe alee unde găsim mașina.

— Bine ai făcut că l-ai pocnit, zice deodată Kerman. E genul de tip care merită o bătaie din când în când.

— Asta nu ne-a făcut să înaintăm cu nimic, Jack. Doar că-l putem tăia de pe lista suspectilor. Ne întoarcem la Mills. Dar dacă el a ascuns hainele acasă la Barclay ca bănuielile să cadă asupra lui, de ce s-a mai întors azi după-amiază?

Mă instalez la volan și demarez, apoi continui:

— Trebuie să verificăm alibiul lui Barclay. Nu ne putem mulțumi cu ce ne-a spus el. Vrei să te duci să vorbești cu femeia aceea și să verifici povestea de la A la Z?

— Plec din seara asta, zice Kerman subit entuziasmat. Kitty Hitchens, ai? Am cunoscut pe vremuri o roșcată care se numea Kitty. Era contorsionistă... Vorbesc de acrobați...

Suspină adânc, apoi continuă trezit brusc la realitatea:

— Auzi? Dacă femeiușca Hitchens s-a lăsat răsturnată de un idiot ca Barclay, ce-o să fie cu mine?

— O să cheme curcanii! Dumnezeule! N-ai putea să nu te mai gândești tot timpul la femei! Avem o treabă de făcut și până acum nu e cazul să fim mândri de rezultat.

Părăsesc aleea și mă îndrept spre centru.

3

Frânez în fața barăcii mele și îmi dau seama că înăuntru e lumină. Nu poate să fie cineva care vrea să se ascundă, de unde deduc că nu e vorba de un spărgător. Dar pentru mai multă siguranță urc încetișor până pe verandă și arunc o privire discretă.

Domnișoara Bolus e lungită pe patul meu, cu o revistă ilustrată într-o mână și cu un pahar din whisky-ul meu în cealaltă. Între buzele roșii îi atârână o țigară și un rid mic îi încruntă sprâncenele. Poartă o rochie de seară de tafta albă care îi scoate ușor în relief umerii bronzăți de soare și se evazează într-o fustă plisată ce îi acoperă pantofii de satin brodat.

Rămân în ușă, o privesc fix, și mă întreb dacă nu cumva am halucinații. Ridică privirea, lasă să-i cadă revista ilustrată și îmi face cu capul un mic semn inexpresiv.

— Credeam că nu mai vii, zice destul de agitată. Te aștept de ore întregi.

— Dacă aș fi știut că ești aici, atunci m-aș fi grăbit, zic intrând în încăpere. Ce s-a întâmplat?

— Grăbește-te. Plecăm.

— Serios? Unde?

— Am dat peste Packard.

— La *Steaua*?

— Acolo mi-ai spus să caut, nu? Era în fundul garajului, printr-o mulțime de alte mașini.

— L-ai găsit așadar?

Apuc sticla de whisky, îmi torn de băut și mă așez pe marginea patului.

— A fost greu?

— Nu te așeza pe rochia mea, sălbaticule, zice fără introducere. Nu, n-a fost prea dificil. A fost suficient să vorbesc cu unul din mecanici.

Mă privește cu colțurile ochilor ei de chinezoaică.

— Bărbaților le place la nebunie să-mi vorbească.

— Nu mă îndoiesc. N-a fost nevoie să dai prea multe amănunte?

— Nu!

Își golește paharul, îl pune pe podea și se lungește pe perne. Este într-adevăr cea mai încântătoare fată pe care am văzut-o.

— Bun. Foarte bine, zic, și mă duci acolo, acum?

— Da. Cred că am văzut tot ce se putea descoperi, dar nu se știe niciodată. Ai face mai bine să te îmbraci.

Se ridică, se sprijină cu picioarele de podea și mă întreabă:

— L-ai văzut pe Barclay?

— L-am văzut, dar nu prezintă nici un interes... Are un alibi pentru ora crimei. Toate speranțele mele se sprijină pe Anita Cerf.

— Poate o vei găsi în seara asta. Hai să te schimbi.

Mă duc să mă schimb. În timp ce-mi fac nodul la cravată, domnișoara Bolus deschide larg ușa dormitorului și se sprijină cu spatele de tocul ușii.

— Ai un revolver? mă întreabă ea.

Mă uit peste umăr și dau din cap.

— Crezi că voi avea nevoie?

— Poate. În general pe acolo sunt tipi prea puțini primitori. Presupun că în seara asta vor fi prezenți. Dacă ești pus pe gâlceavă, atunci e bine să iei un revolver.

— Nu fac gâlceavă niciodată. Așa că nu e nevoie de revolver. De ce? Ce e cu cârciuma asta? Eu credeam că e un local de noapte ultra-șic.

— Este. Dar se joacă pe sume mari și toți membrii trebuie să garanteze pentru invitații lor. Bannister e un dur. Are doi spătoși care se ocupă special de cei ce-și bagă nasul unde nu le fierbe oala. Te previn, când ajungi acolo nu mai poți face ce vrei.

— Pot totuși să încerc, zic, pieptănându-mă.

Fac socoteala câți bani am, strecor mărunțișul în buzunare și anunț că sunt gata:

— Să mergem. Ți-am spus că-i vine omului să te mănânce?

— Nu găsești nimic mai bun de făcut cu mine? zice privind printre gene.

— Oh, ba da. Dar n-am încercat.

Mă apropii:

— Vrei să încerc?

Dă din umeri și alunecă din raza mâinilor mele.

— Las-o mai pe altă dată.

O privesc îndreptându-se cu nonșalanță spre verandă. Nicio-dată încăperea nu a părut mai elegantă. Sting lumina și mă țin după silueta albă până la mașină.

Când se așează lângă mine îi zic:

— Cesar Mills a fost la Barclay acasă în după-amiaza asta; vizita locul.

Ridică capul și se încordează.

— Cesar Mills nu mă interesează, zice cu răceală.

— Poate, dar am impresia că știi mult mai multe despre el decât mărturisești. Ce-ar fi să-mi spui câte ceva?

Scoate un portțigaret din geantă, ia o țigară și o aprinde. Stă cu capul drept, cu privirea fixată pe fasciculul farurilor.

— N-am nimic de spus despre Mills, zice cu o voce ușor schimbată. Nu mă interesează... ți-am mai spus.

— Eu crezusem că avem amândoi de plătit o datorie. Nu pentru asta ai venit cu mine?

— Nu. Nu am nevoie de nimeni ca să mă socotesc cu Mills. Pot să-l lovesc pe acest mic ticălos când vreau.

— Foarte bine. Dacă nu vorbim de Mills, să vorbim de tine.

Cotesc, intru pe Ocean Boulevard și-i dau drumul:

— Ce-ascunzi, doamnă, dincolo de tristețea ochilor?

Are o mișcare de nerăbdare, se afundă mai mult în scaun și nu răspunde.

— Haide, nu te arăta atât de îndepărtată, zic aruncând o privire spre silueta întunecată a bărbiei întinsă înainte. Vorbește

puțin. Ard de curiozitate. Vii de nicăieri, mă tratezi ca pe un prieten din copilărie, și te ocupi de un caz care, după cum spui, nu te interesează. Ce se ascunde în spatele acestor lucruri? Cine ești?

— E ușor, răspunde cu un mic râs dur. Nu sunt nimeni. Tot ce e ca lumea la mine e exteriorul. Restul e mai curând jegos. Am fost crescută aspru și am înghițit multe. Tatăl meu făcea pe măscăriciul și cerea de pomană celor care făceau coadă la biroul de închiriere de la Teatrul de Comedie din New York. Se alegea cu zece dolari pe săptămână. La vârsta când puteam să părăsesc școala, trebuie să fi avut vreo doisprezece ani, am luat în mână o șapcă să fac chetă de-a lungul cozii și îți jur că e un loc bun să fii ciupită de coapse și pipăită de tipi care îți aruncă douăzeci de bănuți. Mama mea a plecat cu un vânzător când aveam trei ani. N-o condamna. Cred că nu era nici o bucurie să fii măritată cu un cretin ca tatăl meu. Dar era curajos, și în afară de mine nu are dreptul nimeni să-l vorbească de rău. A murit încercând să câștige bani pentru mine. Lucrul cel mai curios este că aș fi putut câștiga pentru amândoi cu ușurință, numai că el nu voia. Credea probabil că vânătăile de pe coapse mi le făcuse vreo ciocănitoare. De altfel, nici măcar nu le remarcase.

Zic:

— Aprinde-mi o țigară. Acum nu mai sunt așa de sigur că vreau să aud mai departe.

Începe să râdă.

— Nimănui nu-i place asta, dar ai vrut-o, așa că voi merge până la capăt. Tatăl meu a murit când aveam cincisprezece ani. Din momentul acela m-am apărat bine. Nu zic că totul era roz, nici că am râs ca o nebună mică, dar m-am descurcat.

Aprinde o țigară și mi-o pune în gură, apoi continuă

— Acum, ascultă. Dacă vrei să nu te urâsc, să nu-mi oferi niciodată bani, pentru că îi voi lua, și am oroare de bărbații care oferă bani.

— Atunci de ce să-i iei?

— Din superstiție. Refuzând douăzeci de bănuți, îmi era teamă că voi rata un dolar.

— Oricum, eu nu am atâția ca să te satisfac, zic scrutând noaptea.

În vârful colinei, la două mile de acolo, văd luminile de la Fairview. Apăs pe accelerator.

— Dacă încerci să scoți ceva bani de la mine, scumpo, ai nimerit-o prost.

— Nu fi prost, răspunde cu o voce agresivă. Nu aștept nimic de la tine. Pot totdeauna să fac rost de ceva bani când am nevoie. Știu să joc pocher și pot să câștig ca să trăiesc ducându-mă, din când în când, să petrec o noapte la *Steaua*. Tatăl meu n-ar fi putut să facă la fel, bietul imbecil. Acum, altceva. Nu juca nicio-dată cărți cu mine. Nu mă pot abține să nu trișez și te-aș curăța în doi timpi și trei mișcări.

— Îți faci o reputație cam ciudată, zic. De ce?

Se uită la mine. Lumina tabloului de bord îi atinge partea de jos a feței. Buzele roșii strălucesc în lumina palidă.

— Am să-ți fac o propunere, zice ea deodată. Dacă îmi dai un pat în coșmelia ta sordidă...

— Poftim?

— Îți propun să trăiesc cu tine. Numai când mă gândesc la chiria pe care o plătesc pentru două camere, care l-ar dezgusta și pe un porc, mă trec fiori pe spate.

— N-am decât un pat, îi atrag atenția.

— Să nu regreti. Dacă aș fi în locul tău, eu n-aș regreta, zice râzând.

Apoi:

— Dacă înțeleg bine, nu mă vrei!

— Cam așa ceva. Obişnuiesc să trăiesc singur și țin la libertatea mea. N-ai nici un amestec în toate astea, poți să remarci și singură!

— E formidabil! exclamă și, pentru prima dată în seara aceea, pare că pune suflet în ceva. E vina mea. Caut totdeauna o combinație ca să cheltuiesc cât mai puțin cu puțință. M-aș culca și cu un cocoșat numai să nu plătesc chiria. E un defect al meu. Uită asta.

— Bine. Încep să mă întreb dacă ești chiar atât de dură precum spui.

— Încearcă și ai să vezi.

O iau în serios. Apăs pe frână, trag mașina pe dreapta, acolo unde e iarbă, mă întorc pe scaun și mă uit la ea.

— Nu amâna niciodată pe a doua zi, zic. Ultima oară după ce am ratat o ocazie, am început să am coșmaruri. De data asta nu vreau să mi se întâmple la fel.

Îmi strecor brațul după gâtul ei și o trag spre mine. Nu se împotrivește și în privire îi apare o lucire ironică.

— Nu vrei să trăiești cu mine, zice ea politicoasă, dar nu refuzi să oprești mașina.

— Să nu vorbim iar despre asta, și mă aplec peste fața ei dată pe spate.

E frumoasă, și când buzele noastre se ating scoate un mic suspin și-și dă drumul în brațele mele. Rămânem așa un lung moment. Când o săruți ai impresia că timpul s-a oprit: nimic nu mai contează. Farmecul e rupt de o mașină care claxonează în așa hal încât aproape că o face pe a noastră să tresară. Mă îndrept, îmi șterg buzele cu batista și pun ușurel piciorul pe accelerație.

— Când o fi „mai altădată” adu-mi aminte că am ceva de făcut, zic.

Și pornim din nou spre Fairview.

4

Steaua e un local construit pe un teren care îi aparține. Ajungi la el pe o alee închisă de o poartă de fier, păzită de doi „nasoi” care ne lasă să trecem imediat ce domnișoara Bolus se arată la portieră. O salută ca pe o veche prietenă fără să-și dea osteneala să se uite la mine.

Ajungem la clădirea de trei etaje care strălucește de lumină. Pe acoperiș, o firmă luminoasă în formă de stea lucește ca un far. Ușa e acoperită de bolta verde și albă obișnuită și covorul roșu, nu mai puțin obișnuit, se întinde sub picioarele noastre. Portarul care ne-a deschis ușa e îmbrăcat cu o uniformă ce ar fi făcut să scrâșnească de invidie dinții răposatului mareșal Goering.

Fata de la vestiar, ce poartă o fustă din care ai putea face cu ușurință o batistă de buzunar, îmi dă un număr însoțit de un zâmbet.

Domnișoara Bolus anunță că va face o mică plimbare la vestiarul doamnelor și mă întreabă dacă pot să o aștept.

Nu am timp să răspund că a și dispărut, abandonând-mă într-o ambianță atât de șic încât mi se taie respirația. Dar îmi revin repede.

Un tip slab cu cap de dihor și cu ochii ca niște nasturi de cizmulite își face loc prin mulțimea care năvălește pe ușă. După felul cum și-a fixat ochii asupra mea de îndată ce m-a văzut, simt că acest tip îmi va vorbi. Se oprește în fața mea și îmi spun că posesorul unui smoching astfel croit nu poate să fie decât un supraveghetor de-al casei. Nu mă înșel.

— Căutați pe cineva?

Are o voce să spargi alune cu ea.

— Nu, răspund. De ce, s-a pierdut cineva?

Își trece o limbă albicioasă peste buze, mă măsoară din cap până în picioare și zice iar:

— Așteptați pe cineva?

— Uite acolo, zic arătându-i cu degetul toaleta doamnelor, va apărea dintr-un moment în altul... sper.

E mai decontractat, dar nu prea mult.

— Trebuie să ne informăm, zice cu un aer mai puțin agresiv. Aici nu ne plac invitații care se preumblă fără escortă. Numai membrii, desigur... și prietenii lor. O mulțime de tipi care se bramburesc prin sector și care n-ar trebui să fie aici. Mi-e teamă că nu vă recunosc.

— Și mie mi se întâmplă să nu mă mai cunoșc, mai ales după o noapte albă, zic eu.

Își scarpină obrazul și începe iar să mă măsoare. Hotărât lucru, nu-i inspir încredere.

— Și... care e numele acelei doamne? întreabă, așa ca să salveze bunele obiceiuri.

— Domnișoara Bolus.

Ai crede că a mușcat dintr-o lămâie necoaptă.

— Ah, ea! zice cu vocea lui de spărgător de nuci. Atunci sunteți în mâini bune.

Nu greșesc, tipul ăsta își râde de mine. Și pleacă să facă pe Marele Inchizitor cu un alt flăcău care tocmai și-a parcat haina la vestiar și aruncă priviri disperate în jurul lui.

Domnișoara Bolus iese de la toaletă și se apropie de mine. O întreb mișcând discret arătătorul:

— Cine e individul acela cu cap de dihor?

— E Gates, îmi răspunde, unul dintre „epuratorii” lui Bannister. E foarte sociabil, atâta vreme cât n-ai în mod strict de-a face cu el.

O ia înainte și pătrundem într-o încăpere mare pe o ușă din oglinzi cu două batante, pe care se poate citi: GRILL-ROOM.

Mobilierul se compune din câteva duzini de fotolii, un covor gros ca un gazon și un bar în formă de potcoavă în spatele căruia patru chelneri în bluze de un alb imaculat lucrează cu rapiditate și competență.

Se bea destul. Ceea ce se bea nu e mai rău pentru sănătate față de ceea ce se poate ingurgita oriunde în oraș, dar aici costă mult mai scump. După al treilea whisky, îi spun domnișoarei Bolus să se care la un pocher.

— Și tu ce intenționezi să faci?

— Să casc gura, răspund. Descrie-mi puțin locul. Unde crezi că ar putea să fie?

— Sunt multe șanse să fie la ultimul etaj. Bannister are un apartament sus și mai sunt și alte camere pe același palier. Dacă e aici, numai acolo poate să fie.

— Atunci acolo mă duc.

Dă din umeri.

— E curată nebunie. Ți-am spus că dacă cauți gâlceavă o să fii servit... dar dacă ții neapărat la asta... du-te, îmi zice fără entuziasm. Oricum te îndrepti spre un eșec. Așa că nu te agita. Dar să nu te amuzi având idei luminoase. Au mai încercat deja vreo doi tipi să facă pe șmecherii cu Bannister și și-au rupt dinții.

— Apreciez ceva la tine mai presus de orice: acest dar de a încuraja pe care îl ai în cel mai înalt grad. Înghite-ți whisky-ul

și du-te. Dacă am necazuri, lasă-mă să mă descurc singur; nu chema curcanii. Brandon atâta așteaptă: să aibă ocazia să pună laba pe mine.

— Bizuie-te pe mine.

Termină de băut și alunecă jos de pe taburet.

— În fond, adaugă ea, tu o să-ți bagi nasul în viespar, nu eu. Urc la primul etaj. Până acolo am putea merge împreună.

Ultimul whisky îmi dă o siguranță de nezdruccinat. Mă destăinui domnișoarei Bolus.

— Așteaptă să te potolești, zice ea perfect indiferentă.

Părăsim barul și parcurgem culoarul ce duce la scară. Un tip mic și solid, care pare că nu are decât smochingul ca pijama, e instalat la capătul de jos al scărilor, cu aerul că se plictisește teribil. Are totul dintr-un boxer retras de pe ring și pomeții îi sunt brăzdați de cicatrice. Aruncă o privire la domnișoara Bolus, îi adresează un ușor salut, scoate o mână din buzunar și mă prinde de braț.

— Unde te duci? întreabă cu un mârâit de faringe.

— Urcă cu mine, răspunde ea. Lasă zelul. N-o să-ți urce leafa pentru asta.

Își trage mâna înapoi, mârâie și ne face semn să trecem. Urcăm, și când nu poate să ne mai audă zic:

— Tot un amic de-al lui Bannister?

— E Shannon. A fost boxer, dar n-a reușit.

Dintre Gates și el, pe el l-aș alege dacă ar trebui să mă încaier cu unul din ei. Gates e înarmat.

De pe palier străbatem un alt culoar la capătul căruia se înalță o altă scară. Foarte aproape de acolo se găsește sala de pocher și sunt convins, numai după cum arată jucătorii, că nu se joacă pe boabe de linte.

— La capătul culoarului e un bar, îmi zice ea. De acolo se vede scara. Fii atent.

Și fără să se mai intereseze de mine, intră în sala de pocher și se pierde în mulțime.

Merg pe coridor. Așa cum mi-a spus, un alt bar, mult mai mic decât primul, se găsește la capătul de jos al treptelor. Arunc

o privire înăuntru. E plin de stă să crape și nimeni nu privește în direcția mea. Mă uit peste umăr. O blondă și un tip cu o alură bovină care se clatină pe picioare înaintează spre mine. Blonda are un aer plictisit împingându-l pe tipul gras spre bar. Nici unul nu bagă în seamă prezența mea. Cum încep să se folosească de coate ca să ajungă la bar, mă reped pe scară. Urc treptele câte patru, fără zgomot. Ajung la capătul de sus al scării fără să fi auzit pe cineva strigând: „Hei!” și fără să primesc un glonț în omoplați.

În fața mea se întinde un culoar la fel de lung și din care se deschid o grămadă de uși, toate la fel de mute în privința a ceea ce ai putea să găsești în spatele lor.

Stau în loc și mă gândesc când, la zece metri de mine, o ușă se deschide și iese o femeie blondă în pantaloni cărămizii și bluză albă.

E Anita Cerf.

1

Se uită la mine o jumătate de secundă, cu aerul complet zăpăcit, și deodată mă recunoaște și ia o gură mare de aer, ca unul care se întâlnește cu o fantomă la capătul patului. Dar nu se pierde. Face doi pași înapoi și încearcă să închidă cu violență ușa, dar îmi vâr piciorul astfel încât s-o blochez, apoi lovesc puternic cu umărul în ea.

Se dă înapoi clătinându-se, în timp ce eu mă reped în cameră. Mă învârtesc și fac un plonjon până la altă ușă la capătul celălalt al încăperii. O prind pe Anita înainte să fi avut timp s-o deschidă, îi strâng încheietura mâinilor și o trag fără menajamente până la mine.

— O clipă, zic, am să-ți vorbesc.

Se zbate, se eliberează și se dă înapoi. Pieptul i se ridică și i se lasă cu violență sub bluza de mătase albă, ochii îi scânteiază și fața arată ca un fildeș vechi. Nu mai are nimic din vampa care a încercat să mă tragă de limbă ieri seară. Pare mai bătrână, mai aspră: marfă proastă decolorată. Este o fostă dansatoare care a trăit destule, a fost dusă cu preșul, s-a săturat să-i ducă de nas pe bărbați și care, tocmai pentru că s-a săturat, și-a pierdut poziția și tot farmecul ce dădeau valoare tipului ei de frumusețe. Și pe deasupra îi e frică. Ochii ei cenușii sunt măriți de spaimă.

— Ieși, articulează ea cu o voce abia mai tare decât o șoaptă.

Ne aflăm într-un dormitor; drăguță cameră; deloc genul de chestie pe care te-ai aștepta să-l găsești la al doilea etaj al unui local de noapte. O femeie, chiar nevasta unui miliardar, ar trebui să se simtă fericită într-un asemenea loc, dar Anita Cerf nu e fericită. Seamănă cu victima unui accident de cale ferată care iese dintr-un vagon tamponat.

— Te-am căutat peste tot, zic. Am câteva întrebări să-ți pun, doamnă.

— Ieși! repetă ea îndreptând spre ușă un deget agitat. N-am să-ți răspund la întrebări, nu vreau să te aud!

— Și nici colierul nu-l vrei?

Se clatină, se trage înapoi pe călcâie de parcă ar fi lovit-o și-și duce mâna la gură.

— Nu știu ce vrei să spui.

— O știi prea bine! Colierul pe care l-ai dat Danei Lewis! De ce i l-ai dat?

Aleargă în cameră și smulge un sertar de la toaletă. Am văzut destule filme ca să bănuiesc ce o să scoată de acolo. Ajung lângă ea când trage din sertar o armă automată de calibru 25. Când ridică revolverul, îmi lipesc mâna de a ei. Îi simt degetele crispate sub degetele mele în timp ce încearcă să tragă piedica; apăs cât pot de tare strivindu-i degetele pe patul armei.

— Dă-i drumul! Nu te prosti!

Îmi trimite un cot în piept și cade peste mine; îmi pierd echilibrul. Îi trec mâna pe după mijloc și o lipesc de mine. E ca și cum ar încerca să țin în loc o pisică-tigru; se zbate cu energia disperării. Așa că facem catch prin cameră.

— Termină acum că altfel o să te doară! îi strig eschivând în ultima clipă o lovitură afurisită la bărbie.

Îmi dă cu pumnul peste față ca cu un ciocan și-mi trage cu piciorul peste tibii. Abia își trage sufletul și îi simt mușchii pulsând. Se pregătește să-mi tragă o plesneală îngrozitoare, dar îi sucesc brațul și o forțez să-mi arate fundul. Apoi îi ridic mâna la nivelul omoplaților. Se apleacă înainte gemând de durere. Mai împing puțin și degetele desfac strânsoarea și dau drumul

revolverului care cade pe covor. Îl trimite sub pat cu o lovitură de picior.

— Îmi rupi brațul, zice ea gemând și căzând în genunchi.

Îi dau drumul și o apuc de coate, o pun pe picioare și mă îndepărtez cu un pas.

— Îmi pare rău, domniță, zic, conștient că nici pomeneală să am aerul dezolat. Dacă te-ai săturat de lupte greco-romane, am putea sta de vorbă. De ce i-ai dat acel colier Danei Lewis?

— Nu i l-am dat, zice ținându-se de încheietura mâinii, cu ochii țintă spre mine.

— Ai însoțit-o până acasă la ea. Când ai intrat aveai colierul la gât. Când ai plecat nu-l mai aveai. A fost găsit la ea în casă. Cine i l-a dat? Pentru ce?

— Îți spun că nu i l-am dat eu!

— Ai fost văzută. Cui vrei să spui adevărul? Mie sau curcanilor? Cum vrei... dar hotărăște-te.

Se hotărăște pentru un plonjon spre pat. Cade în patru labe și râcăie cu disperare pe jos să recupereze revolverul. Dar e prea departe.

Mă duc la ea, o ridic și iau încăieratul de la capăt. Începe să mă obosească. O arunc pe pat atât de violent încât i se taie răsufarea. Rămâne întinsă, cu brațele depărtate, cu mâinile crispate pe cuvertura verde.

Mă postez în fața ei și îi zic:

— De ce i-ai dat colierul acela?

— Nu, articulează ea gâfâind. Mi-a fost furat. Nu i l-am dat.

— De ce te-ai dus la East Beach cu taxiul, după ce ai părăsit-o?

Face un efort să se așeze. Are trăsături înțepenite de spaimă.

— Nu știu ce vrei să spui. N-am fost la East Beach.

— Te aflai acolo când a fost omorâtă. Tu ai omorât-o.

— Nu, n-am fost niciodată acolo. Ieși, nu pot să te mai aud! Ieși!

Lucrul cel mai ciudat este că spune toate cu o voce reținută, de parcă i-ar fi fost frică să nu fie auzită de afară. Spaima ei mă

îngrijorează. Nu de mine îi e frică. De ceea ce aş putea să spun. De fiecare dată când mă pregătesc să vorbesc o simt cum se încordează, aşa cum te încordezi când roata destinului te atinge ușor pe nervi.

— Nu știi nimic, nu-i așa? Atunci de ce te ascunzi? De ce nu te întorci acasă? Cerf știe că ești aici. Așa că e timpul să vorbești.

E jumătate așezată, jumătate culcată pe pat, postată ca un câine pe care urmează să-l bați. Se pregătește să zică ceva, dar murmurul i se stinge pe buze și se încordează toată. Ochii i se măresc și fața îi este invadată de o expresie de teroare resemnată care nu e frumoasă la vedere.

Nu am auzit ușa deschizându-se, cea care se găsește la capătul celălalt al încăperii. N-am auzit pe nimeni intrând. Dar văd pe cineva mișcând în oglinda dulapului. Mă întorc fără grabă.

Cu mâna pe clanța ușii, Ralph Bannister e acolo, postat în prag. E un bărbat de talie mijlocie, cu umeri largi, poartă un smocking alb bine croit. Părul lui negru, ușor încărunțit, netezit cu grijă, îi dă la iveală o frunte înaltă. Sub ochii mici, înfundați adânc, cearcăne violete îi fac o privire veșnic obosită, de parcă n-ar fi dormit cât trebuie. Are gura subțire și palidă, pielea incoloră. L-am văzut de câteva ori în cele mai bune restaurante din oraș, dar n-am vorbit niciodată cu el și nu cred că m-a remarcat. Nu e genul de personaj să se intereseze de orice, nici nu ai zice că ține un cabaret dubios ca *Steaua*. Pare mai curând un avocat celebru sau chiar un specialist în nu știu ce maladie.

Cu coada ochiului o văd pe Anita strângând pumnii.

El n-o ia în seamă. Ochii lui inexpresivi mă cercetează și calmul pe care-l arată sfârșește prin a crea o atmosferă neplăcută și amenințătoare.

— Ce știi despre acest colier? întreabă cu o voce calmă și serioasă ca un țârcovnic care s-ar scuza că te-a pus să stai pe o bancă prost așezată.

— Ai face mai bine să nu te ocupi de asta, răspund, doar dacă nu vrei să fii amestecat în această crimă.

— Unde este acest colier? întreabă el.

— În siguranță. Ți-a spus că e amestecată într-un asasinat? Ținând-o aici devii complice. Dar poate că guști genul ăsta de glumă.

Privirea lui impasibilă se îndreaptă spre Anita.

— El e bărbatul de care îmi vorbeai?

Ea încuviință, țeapănă de spaimă. Venele de la gât îi ies în afară ca niște coarde.

— Cum ai reușit să intri? zice el întorcându-se spre mine.

N-am s-o dau în gât pe Gail Bolus dacă nu e necesar. Așa că răspund:

— Așa... e interzis?

Ochii lui mici îmi scrutează fața, apoi se așează pe altceva. Gura palidă i se crispează și înaintează în cameră. Are gesturile măsurate ale unui cardiac. Apasă pe un buton fixat în perete, apoi se dă înapoi să ocupe poziție în mijlocul încăperii.

Mă gândesc la revolverul care e sub pat. Simt subit nevoia să-l simt în posesia mea, dar nici vorbă nu poate fi dacă nu mă așez în patru labe și nu mă târăsc sub somieră. Și îmi spun că în ciuda aerului său nepăsător, Bannister nu va sta să se uite la mine în timp ce-mi voi face micul număr cu burta la podea. Accept deci cu regret să aștept și să văd ce se va petrece. Nu durează mult. Ușa se deschide cu brutalitate și apare Gates. Mă zărește și în mână îi apare un revolver.

— Cum a intrat? face Bannister.

Gates înaintează. O furie cumplită îi colorează fața osoasă.

— L-a adus Gail Bolus, răspunde el cu o voce fremătând de furie.

Un lipăit de pași răsună pe culoar și Shannon apare în cadrul ușii. Privirea i se îndreaptă spre mine, apoi spre Bannister, apoi iar spre mine. Mușchii enormi îi fac niște umeri de hamal sub smochingul de-a gata.

— Du-te după ea, zice Bannister.

Shannon se supune în grabă și fuga lui zguduie culoarul.

Bannister face un gest cu mâna Anitei.

— Treci alături.

Ea se ridică.

— Nu știu ce tot spune, zice ea cu o voce mică și plâpândă. Vrea să-mi provoace necazuri.

Bannister se uită la ea așa cum te-ai uita la o pisică moartă în rigola străzii.

— Treci alături, repetă el cu glasul lui de țarcovnic.

Ea pleacă.

Imediat ce ușa se închide în urma ei, Bannister se apropie de Gates.

— Ți-am spus că nimeni nu trebuie să urce aici. Dacă se mai întâmplă o singură dată, te dau afară și pe tine și pe Shannon.

Gates stă mut. Nici măcar nu se uită la Bannister. Ochiul lui mici ca nasturii de cizmuliță mă sfredelesc de parcă ar vrea să mă halească cu haine cu tot.

— Ai un pic de glagorie și nu te ocupa de povestea asta, îi zic lui Bannister. Dă-o pe ușă afară pe madam Cerf, și în ceea ce te privește totul se sfârșește aici.

Îmi aruncă o privire și se așează în singurul fotoliu din cameră. Se mișcă ca un moșneguț ologit de reumatism.

— Ar fi într-adevăr mult prea ușor, zice.

Pasul de elefant al lui Shannon răsună pe culoar. Ușa se deschide și intră domnișoara Bolus. Shannon vine în urma ei, închide ușa și se sprijină cu spatele de ea.

Domnișoara Bolus pare calmă, indiferentă. Cuprinde scena într-o singură privire. Apoi se uită la Gates și la revolverul lui ca să se oprească asupra mea; apoi îl privește pe Bannister și își întoarce din nou privirea spre mine.

— Bună seara, face ea cu un aer încântat. Cum ai urcat aici? Ce idee să-ți scoți revolverul!

Bannister îndreaptă spre mine un deget lung și alb.

— Tu l-ai adus aici? întreabă el.

— Da, răspunde ea ridicând din sprâncene. Nu vrei clienți?

— Nu ca el, și nici ca tine. Știam că până la urmă o să am necazuri din pricina ta.

— Încântător! replică ea. Mereu infailibil, după câte văd! Ce-ar fi să-i spui câinelui tău păzitor cumpărat de la solduri să-și bage la loc ustensila?

Apoi se uită la mine și zice:

— Haide. Să ieșim de aici. Nu pot să ne împiedice.

Mic discurs plin de curaj, dar care nu-mi inspiră mare încredere. Până acum nu m-am mișcat nici un centimetru. Nu-mi place privirea de dulău înfometat pe care mi-o aruncă Gates. Cred că dacă îi ofer cel mai mic pretext, o să scuipe cu plumbi.

— Trage dacă mișcă, îi zice Bannister, apoi îi face un semn lui Shannon.

Shannon vine lângă domnișoara Bolus și o bate ușor pe umăr. Ea se dă în lături și se întoarce furioasă, el o lovește la maxilar. O lovitură să-l dea gata și pe Joe Louis. Domnișoara Bolus traversează camera împinsă parcă de suflul unei bombe și cade pe scaunul de la toaletă. Brațul întins mătură sticlutele și cutiutele care se sparg pe jos. Scaunul se răstoarnă și domnișoara Bolus se întinde pe un pat de sticlă spartă; un firicel de sânge îi curge de-a lungul obrazului de la o tăietură de deasupra ochiului. Rămâne acolo, nemișcată, cu ochii pe jumătate deschiși.

Totul se petrece într-o secundă.

Gates, care nu a văzut semnul lui Bannister, pare uluit și se întoarce să se uite la domnișoara Bolus.

Sar și cu latul mâinii drepte îi zdrobesc încheietura mâinii. Revolverul zboară, alunecă pe covor și aterizează la picioarele lui Bannister.

Gates scoate un strigăt înfundat, se prinde de încheietura mâinii și se dă înapoi clătinându-se. Îi trag la bot și îl trimit la plimbare prin cameră în momentul în care Shannon se apropie de mine. Mă atinge cu stânga la corp. Am impresia că am intrat în coliziune cu un tampon de locomotivă. Mă las în jos să-i evit dreapta care-mi trece pe la rasul urechii și îi înfig două croșeuri scurte la coaste: am impresia că lovesc într-un sac cu nisip. Shannon mârâie și se duce la podea. Mă feresc de Gates care vine spre mine împleticindu-se. Îi sfărâm osul nazal și-l câptușesc cu pumni la ghiozdan. Cade în patru labe. Shannon atacă din nou și mă întorc cu o fracțiune de secundă prea târziu. Reușesc să-i evit stânga, în schimb ofer maxilarul unui upercut

ce urcă direct din pivniță. În fața ochilor îmi explodează o lumină orbitoare și mă rostogolesc într-o gaură fără fund.

2

Un singur bec atârnă de tavanul acoperit cu pete întinse de umezeală. Lumina puternică proiectează umbre clar desenate pe zidul de cărămidă din fața mea: umbrele a doi bărbați ce joacă cărți pe o ladă întoarsă.

Închid ochii din cauza luminii și încerc să-mi amintesc ce s-a întâmplat. Scena care a avut loc în dormitor îmi vine în minte în frânturi. Mă întreb ce s-a întâmplat cu domnișoara Bolus. Redeschid ochii și examinez locul unde mă găsesc: e un fel de pivniță plină cu lăzi. Ferestre nu sunt. Îmi îndrept atenția spre cele două umbre ce se decupează pe zidul din față: Shannon și Gates. Umbra fumului de la țigările lor urcă în spirală pe zid. Gates bate cărțile și în momentul când îl observ începe să le împartă. Le distribuie pe ladă cu o asemenea viteză încât umbra mâinilor și a cărților aruncate se topește într-o singură dâră întunecată pe zidul din fața mea.

Sunt întins pe arcurile goale ale unei somiere. Nu și-au dat osteneala să mă lege, și efectul upercutului lui Shannon a început să se risipească. Dar nu vreau să le arăt că sunt gata să trec la acțiune mai înainte de a-mi reveni complet. Stau liniștit gândindu-mă la revolverul lui Gates. Dacă aș fi sigur că pot să-l scot pe Shannon din acțiune, m-aș descurca ușor cu Gates. Ar trebui să lovesc destul de tare ca să-l dobor. Dar văzându-i fața „însemnată”, pricep că a fost lovit de multe ori în tinerețile lui și nu-mi fac nici o iluzie: nu voi lovi mai puternic decât înaintașii mei.

Deodată, de parcă ar fi captat emanațiile materiei mele cenușii, Gates zice:

— Ar fi timpul ca malacul ăsta să se trezească. Patronul vrea să vorbească cu el.

— Când îl pocnesc eu pe unul, pocnit rămâne, declară Shannon încrezut nevoie mare.

Apoi adaugă cu un ton ironic:

— Ce te-a apucat? Credeam că ții neapărat să nu rămâi fără nădragi.

Întorc încet capul. Sunt așezați la aproximativ trei metri de capătul patului meu. Nu credeam că sunt atât de aproape: umbrele sunt înșelătoare. Gestul meu atrage atenția lui Gates. Se întoarce brusc în momentul când pun mâinile pe arcuri ca să dau mai multă forță saltului meu. Scoate revolverul și îl îndreaptă spre mine.

— Nu încerca să faci pe șmecherosu', zice el cu o voce răgușită de băutură. Vei avea neplăceri.

Mă uit la el, apoi îl observ pe Shannon care se întinde scuturându-și mușchii noduroși de pe spate.

— Du-te să-l anunți pe patron, zice Gates fără să-și ia ochii de la mine; rămân eu cu el.

Shannon se ridică, îmi aruncă o privire urâtă și se îndreaptă cu un mers apăsător spre ușa pivniței.

— Ce s-a întâmplat cu Gail Bolus? întreb pipăindu-mi delicat maxilarul suferind.

— Avem noi grijă de ea, răspunde el cu un zâmbet urât care îi sucește buzele. Acum închide-ți gura și stai liniștit, că dacă nu îți trag o boabă la mațe.

Mă uit la ceas. E unsprezece fără douăzeci. Mă aflu în localul de noapte de mai bine de o oră și jumătate. Habar n-am ce se va petrece, dar nu e nevoie să fiu fachir ca să ghicesc că nu va fi plăcut.

Minute lungi domnește o liniște totală, întreruptă la intervale neregulate de o picătură de apă ce cade dintr-o țeavă spartă și se lovește de pardoseală, la celălalt capăt al pivniței. Gates fumează ținându-și revolverul îndreptat spre mine. Nu-și ia o secundă ochii de la mine și nu am nici o șansă să-l iau prin surprindere.

Ușa se trânteste cu brutalitate și intră Bannister urmat de Shannon. Bannister vine spre mine foarte încet, cu mâinile în buzunare, privirea indescifrabilă. Se oprește la marginea patului și mă privește. Shannon se postează la capătul patului. Este suficient de aproape ca să simt mirosul ranced de tutun vechi și de transpirație ce îi impregnează hainele.

Primele cuvinte ale lui Bannister mă surprind total.

— Îți datorez scuze, domnule Malloy. De ce nu mi-ai spus cine ești? Regret. Te-am luat drept altcineva.

Mă rotesc pe pat lăsându-mi picioarele jos și îmi trec mâna peste maxilar.

— Cred că nu mi-ai lăsat prea mult timp să mă prezint.

— Nu aveai nici un motiv să te afli la etajul doi. Am fost indus în eroare de doamna Cerf. Sunt dezolat că ai fost puțin îmbrâncit. Ești liber să pleci când dorești.

— Atunci spune-i frumosului dumitale să-și vâre la loc pușcociul.

Gates rânjește, dar la un semn al lui Bannister pune la loc revolverul și se trage în umbră pentru a mă examina mai de departe.

— Foarte bine, zic. Unde e doamna Cerf?

— A plecat. Am dat-o afară.

— Unde s-a dus?

— Nu știu nimic. I-am spus să-și facă valiza, să-și ia mașina și să plece. Ceea ce a și făcut acum vreo zece minute.

Îmi întinde un portțigaret din piele și adaugă:

— Mă interesează colierul acela; pari a fi informat în legătură cu el.

Iau o țigară, o aprind și suflu fumul în direcția lui.

— De ce? întreb. Nu ai nici un drept asupra acestui colier.

— Mi l-a promis mie, zice trăgându-se ușor și cu un aer gânditor de vârful nasului lung și ascuțit. De asta se și găsea aici.

— Cine... doamna Cerf?

— Da. Acum două zile a venit la mine. Voia să fie protejată și pentru asta era dispusă să plătească. Cinci sute de dolari pentru o cameră la club, pe opt zile.

Schițează un zâmbet și continuă:

— Nu era suficient. Cu siguranță că avea necazuri mari și, în plus, s-a măritat cu mai multe milioane de dolari. Până la urmă am acceptat să-i închiriez o cameră și s-o protejez, în schimbul colierului. Vezi că sunt cât se poate de sincer cu dumneata. Dar când a sosit, noaptea trecută, m-a anunțat că i se

furase colierul. Mi-am spus că mințea, dar nu se știe niciodată. Era într-o stare ciudată. Nebună de spaimă. N-a vrut să-mi spună de ce. Eram gata s-o primesc pentru o noapte. Tocmai negociam condițiile când ne-ai întrerupt. Colierul îmi aparține. Sau am un drept asupra lui. Unde e?

— Nu poate să-ți aparțină, răspund. A fost găsit în camera unei tinere femei care a fost ucisă noaptea trecută: Dana Lewis. Probabil că ai citit în ziare. Poliția nu știe că suntem în posesia colierului, dar până la urmă va afla. Uită de el, e tot ce ai mai bun de făcut. Și la fel și pe doamna Cerf.

Bate darabana pe genunchi cu degetele lui albe, apoi ridică din umeri cu plictis.

— Cine e Dana Lewis? Ce legătură are cu doamna Cerf?

— Dana era unul din agenții mei. Cerf o angajase să-i supravegheze nevasta. Astă e tot ce pot să spun, dar n-aș vrea să mai afle nimeni.

— Crezi că ea a omorât-o?

— Nu știu. Nu cred, dar nici nu sunt sigur că nu.

— Atunci să uităm colierul, zice, în parte pentru el însuși.

— De ce-i era teamă? Întreb. Ai văzut ce mutră făcea?

— Nu mi-a spus. Așa e de când a venit. De fiecare dată când auzea un zgomot pe culoar, sărea din fotoliu. Când i-am spus să plece, avea aerul cuiva care merge la moarte. Mi-a părut bine că o văd plecând.

— A venit la dumneata și a cerut s-o protejezi... da?

— Mi-a spus că un bărbat, un personaj primejdios, o amenința, și că voia să se ascundă de el o vreme. Voia să fie sigură că dacă va veni aici s-o ceară, eu mă voi ocupa de el. De asta ai și fost primit în felul ăsta. Am crezut că ești personajul de care îi era frică. Scotocindu-te prin buzunare, am aflat cu cine avem de-a face și mi-am dat seama că mințise. Asta e.

Se ridică în picioare și adaugă:

— Asta e tot. Acum am treabă. Să nu mai pui piciorul aici. Nu vreau să se mai repete astfel de povești.

Mă ridic și eu.

— Și Gail Bolus?

— Te așteaptă în mașină.

— Nu-i dai o despăgubire pentru lovitura de pumn? Ar putea să te dea în judecată.

Bannister zâmbește ostenit.

— Ar putea, dar n-o va face. O cunoaștem. Vine de săptămâni întregi aici să trișeze. Un pumn la maxilar îi va face bine. Cel puțin așa sper.

— Bine. Dacă iei lucrurile așa... zic dând din umeri. Pe unde e ieșirea?

— Condu-l, zice Bannister lui Shannon. Nici ea și nici Malloy nu trebuie să mai pună piciorul aici. Înțelege?

Traversez încăperea și ajung la ușa ce se deschide într-un culoar slab luminat. Shannon lipăie podeaua în spatele meu.

— Drept înainte, zice el. La capăt e o ușă care dă în garaj. Acum cară-te, și dacă mai ai chef să-ți lustruiesc botu', n-ai decât să mai vii să faci pe plimbărețu'.

Mă întorc și-i râd în nas.

— Și tu, îi răspund, nu te mai distra pocnind femeile peste față. Ai putea să nimerești peste un cioc.

O încasează chiar în momentul în care începe să rânjească. Nu-i las nici măcar timp să se lase în jos. Pumnul meu a traversat aerul și l-a lovit cu toată puterea corpului. Maxilarul îi pârlăie ca o creangă uscată. În timp ce cade, îi trag una tot acolo și mă dau înapoi să-l văd cum se chircește. Apoi îl apuc de braț și îl întorc cu fața în sus. Trebuie să mă grăbesc. Gates ar putea să vină să vadă care e cauza tărăboiului. După ce l-am întins bine, îmi pun călcâiul pe nas și pe gură, cu nădejde, și apăs cu toată greutatea mea.

Nimic nu mă calcă mai mult pe nervi ca un ticălos care lovește o femeie.

3

Frânez în fața porții de la *Santa Rosa* și claxonez de mai multe ori. Cred că e trecut binișor de ora unu dimineața și nu știu dacă e un paznic de serviciu la ora asta. Este unul și nu amicul

Cesar. Ușa căsuței de pază se deschide și un tip înalt și spătos, cu șapcă și cizme, deschide o parte de poartă și vine la mine.

— Domnul Cerf s-a întors? întreb în timp ce lumina unei lanterne mă ia drept țintă.

— Da. S-a întors, dar nu știu dacă primește. E târziu, dom'le. Cine sunteți?

Îi spun.

— Stați aici, răspunde, mă duc să văd. Și se întoarce în baraca lui.

Ies din mașină și încep să mă mișc de colo până colo, ca un tată care așteaptă vești de la maternitate. Am plecat de la *Steaua* și am condus-o pe Gail Bolus până la ea acasă, la cele două camere ale ei de pe Jefferson Avenue, după care am continuat să conduc spre *Santa Rosa* în speranța că Anita s-a întors acasă sau că cel puțin Cerf știe unde e.

Paznicul se întoarce.

— Vă va primi, zice; mă duc să deschid porțile, puteți merge cu mașina până sus.

Merg cu mașina.

Casa e cufundată în întuneric, dar majordomul cu alură stilată e prezent și mă așteaptă pe peron. Îmi ia pălăria fără cel mai mic comentariu.

Traversez holul mare, trec printre șirurile de costume blindate, urcăm la etajul doi și mai înghițim încă un kilometru bun de culoare înainte de a ajunge la biroul lui Cerf.

Majordomul deschide ușa și anunță cu o voce lugubră:

— Domnul Malloy, domnule.

Cerf e instalat într-un fotoliu mare, cu un trabuc în mână și o carte pe genunchi. În timp ce traversez încăperea spre el, o închide și o pune jos.

— Ce vrei? mă întreabă el politicoș ca un picamer.

— O vreau pe doamna Cerf, și repede, spun cu același ton. Se încordează și fața lui violacee se mai întunecă puțin.

— Doar n-o s-o iei de la început! Am prevenit-o pe fata aceea dimineață ce se va întâmpla dacă veți încerca s-o târați pe

doamna Cerf în această poveste. Dacă asta e tot ce voiai să mă întrebi, atunci poți să pleci.

Îi răspund:

— Asta se petrecea dimineată. De atunci s-au întâmplat lucruri noi. Am pescuit ceva care dovedește că nevasta dumitale e amestecată în asasinat. Poliția nu va întârzia să afle.

— Ce-ai... pescuit?

— E o poveste lungă... Unde e doamna Cerf?

— A părăsit orașul. Nu vreau să fie amestecată în povestea asta, Malloy. Uit-o. N-am să-ți las nici o șansă să-i vorbești. Voi veghea eu însumi.

— Am vorbit deja cu ea.

Trabucul îi alunecă dintre degete și îi cade jos. Se apleacă să-l ridice bombănind și rămâne aplecat, cu fața ascunsă, mult mai mult timp decât e nevoie să ridici un trabuc. Când se ridică, tenul lui drăguț de vânătă bronzată a pălit o țără și pare îngrijorat.

— Ai...

— Da, zic trăgând un scaun.

Mă așez și continui:

— Azi dimineată i-ai spus domnișoarei Bensinger că o trimiteți pe doamna Cerf la țară, dar adevărul, domnule, era că nu vă mai văzuseți nevasta de la plecarea ei de ieri seară și habar nu aveați unde își petrecuse noaptea. Presupuneteți că are un amestec în uciderea Danei Lewis. Credeți poate că ea a omorât-o și încercați s-o acoperiți. Dar nu ține. Și am să vă spun de ce. Doamna Cerf a venit la mine acasă noaptea trecută cam pe la orele zece. Voia să știe pentru ce e supravegheată. Nu i-am spus. A vrut să mă cumpere dar am sfătuit-o să se adreseze dumitale. A plecat deci de la mine și a contactat-o pe Dana Lewis. S-au dus amândouă la apartamentul Danei. Au ajuns acolo pe la unsprezece și jumătate. Au fost văzute împreună. Douăzeci de minute mai târziu, doamna Cerf a plecat cu taxiul la East Beach. După o oră, Dana primea un telefon și pleca și ea. Puțin după aceea, un anume Owen Leadbetter o descoperea, asasinată în dunele de la East Beach. Unul dintre agenții mei s-a dus la ea acasă să se asigure că nu era nimic care să poată

dezvălui o legătură între ea și dumneata. A găsit colierul doamnei Cerf sub salteaua Danei.

A ascultat totul fără să spună nimic, fără cea mai mică mișcare. Fața lui e aproape tot atât de expresivă ca și zidul, dar când amintesc de colier se trădează: maxilarele îi cad deodată și puțin îi lipsește să nu-i cadă iar trabucul.

— Minți!

Vorbește cu pumnii strânși.

— Colierul se află în posesia mea, domnule Cerf. Și lucrurile se complică deoarece nu aveam dreptul să-l luăm din apartament. Dar am încercat să vă țin în afara anchetei poliției. Sunteți clientul meu și am să-mi țin promisiunea de păstrare a secretului cât de mult timp voi putea, dar asta va depinde de cât de repede o voi găsi pe doamna Cerf.

Mă privește fix. Ține pumnii strânși și o lucire rea îi trece prin ochi. Dar nu spune nimic.

Continui:

— Ca să fie și mai și, a mai fost comisă o crimă. Leadbetter, cel care a descoperit cadavrul Danei, a fost ucis azi după-amiază.

Deodată Cerf face cu mâna un gest furios și contemplă scrumul căzut pe pantaloni.

— Trebuie să fi fost nebun când m-am adresat dumitale! explodează el și tenul îi devine de un mov foarte închis. N-am să mă las târât în povestea asta, mă auzi? Am să te atac! Toate astea pentru că blestemata aia de fată a fost omorâtă...

— Dana Lewis a fost ucisă pentru că o foloseați să vă supra-vegheze nevasta, îi atrag atenția tăios. Și o știți prea bine. Dacă nevasta dumitale n-ar fi fost acolo, fata asta ar mai fi trăit încă. Împărțim răspunderea pe din două.

Se uită la mine bombănind nu știu ce și toată mânia îi trece în degete care bat furios pe brațul fotoliului.

— Nu accept această responsabilitate.

— Dacă hotărâsc să povestesc poliției tot ce știu, va trebui s-o acceptați.

Își trage vârful limbii peste buze, se uită fix la vârful pantofilor imaculați și reia cu o voce mai normală:

— Ascultă, Malloy, fă în așa fel încât să nu fiu amestecat. Trebuie să mă gândesc la fiica mea.

— Să ne gândim la doamna Cerf. Unde e?

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Mi-ai spus adineauri că ai vorbit cu ea. De ce mă întrebi pe mine?

— Conversația noastră a fost întreruptă. Am urmărit-o până la localul de noapte *Steaua*. Acolo se ascundea. S-a întors aici?

Scutură din cap.

— Vești de la ea?

— Nu.

— Vreo bănuială unde ar putea să fie?

— Nu.

Începe să se calmeze și îngrijorarea îi reapare pe chip. Întreabă:

— Și-a petrecut toată noaptea în localul acela?

— Da. I-a înșirat lui Bannister, patronul, că o amenință un bărbat și că vrea să se ascundă. I-a oferit colierul în schimbul protecției, dar Bannister, neprimind colierul, a dat-o afară.

— Fantastic! murmură el.

Apoi se ridică și întreabă:

— Cine e bărbatul care o amenință?

— Mister... Poate că e același care o șantajează.

Umblă de colo-colo, apoi se oprește brusc și se uită la mine.

— Crezi că a ucis-o pe fata aceea?

Îi zâmbesc mai degrabă acru.

— Nu. Dana și Leadbetter au fost uciși cu un 45. Glonțul care l-a doborât pe Leadbetter a fost tras de la aproximativ douăzeci de metri. De la distanța asta, cu un calibru 45, o femeie n-ar atinge nici o căpiță de fân, fără a mai vorbi de țintă așa de mică cum e capul unui om. Dar asta nu înseamnă că poliția nu va încerca să-i pună în cârcă una din crime. Comportându-se în felul ăsta, se înscrie prima pe lista suspectilor.

— Am fost un idiot că am luat-o de nevastă, zice strivind ceva între pumnul închis și palmă. Încearcă să mă lași în afara nenorocirii ăsteia, Malloy. Trebuie să mă ocup de fiica mea.

Știu că nu m-am arătat înțelegător, dar pricepi care e poziția mea. Dacă pot face ceva să te ajut, o voi face. Dar fâ în așa fel încât nici ziaarele, nici poliția să nu afle rolul pe care l-am jucat.

— Îmi voi da toată osteneala. Dar trebuie s-o gălesc pe doamna Cerf. Este cu puțință să i se taie veniturile? Dacă ați putea să-i blocați contul, poate că s-ar întoarce...

— Asta pot s-o fac și o voi face. Chiar mâine am să mă duc la bancă.

Mă ridic.

— S-a făcut târziu. N-am să vă deranjez mai mult. Încă un lucru: cecul meu.

Ezită, apoi se duce la birou, se așează și semnează un cec.

— Uite, zice întinzându-mi-l. Scoate-mă din buclucul ăsta, Malloy, sunt gata să plătesc.

Pun cecul în buzunar.

— Dacă nu vă scot, vă înapoiez banii, zic îndreptându-mă spre ușă.

Apoi mă opresc și întreb:

— De câtă vreme e Mills în serviciul dumitale?

Pare stupefiat.

— Mills? De ce? Ce amestec are el?

— Nu știu. Am aflat că trăiește pe picior mare. Mă întreb dacă nu cumva el o șantajează pe doamna Cerf.

— Mills?

Își freacă bărbia groasă cu ochii țintă spre mine apoi zice:

— Nu știu. E în serviciul meu de aproape o lună. Franklin, majordomul meu, angajează personalul. Vrei să-i vorbești?

— Nu. Nu încă. Vreau mai întâi să mă informez despre toate micile murdării care se leagă de Mills. Lăsați-l în grija mea. Și dacă aflați ceva de doamna Cerf, dați-mi de știre la birou.

Îmi spune că da și în momentul când deschid ușa îl aud zicând:

— Regret felul în care m-am purtat, Malloy, și să știi că apreciez toate eforturile pe care le faci în favoarea mea.

Îl asigur că continui să mă ocup de caz și să nu se neli-niștească. E schimbat cu totul. Îl las cu spatele la cămin, cu

trabucul strâns între degete și cu un aer maladiv pe fața lui masivă de flăcău bine hrănit.

Majordomul, Franklin, dă târcoale pe la celălalt capăt al culoarului. Imediat ce mă vede că am ieșit, vine în tăcere spre mine.

— Domnișoara Nathalie vrea să vă vadă, domnule, îmi zice cu un aer dezaprobator. Dacă domnul vrea să mă urmeze...

E o chestie la care nu mă așteptam, dar mă țin după el până la capătul culoarului. Bate la o ușă care se deschide în dreptul ascensorului, o deschide și anunță cu o voce de eschimos înghețat:

— Domnul Malloy, domnișoară.

Apoi se dă la o parte să mă lase să intru într-o încăpere mare și înaltă, luminată de o lampă de noapte ce răspândește o lumină plăcută pe un pat-divan și lasă restul încăperii în penumbră.

Nathalie Cerf e întinsă pe pat. Poartă o pijama neagră și mâinile-i încrucișate sunt așezate pe un așternut lila. Părul negru, strălucitor, se odihnește pe pernă astfel încât să-i încadreze fața slabă. Ochii ei negri mă scrutează cu același aer inchizitor ca la prima noastră întâlnire și am aceeași impresie dezagreabilă că ar putea să-mi numere mărunțișul din buzunar și să-mi citească scrisorile din portofel.

Mă apropii de pat și aștept. Stă nemișcată, se uită la mine, așteaptă ca ușa să se reînchidă ușor și ca zgomotul pașilor lui Franklin să se stingă pe culoar. Apoi zice cu o voce mică, aspră și încordată:

— Ai găsit-o?

Scutur din cap.

— Nu încă.

— Ai încercat la *Steaua*?

— Crezi că ar fi acolo?

Clătină repede capul.

— E acolo sau acasă la George Barclay. În altă parte n-are unde să se ducă.

— De ce ești atât de sigură?

O mică grimasă scoate în evidență colțurile arcuite de jos ale gurii.

— O cunosc. A intrat în bucluc, nu-i așa? zice ea cu o privire de satisfacție. Nu poate să se ducă la nimeni, în afară de acasă la Barclay sau la *Steaua*.

— Ce te face să crezi că a intrat în bucluc, domnișoară?

— Ți-a ucis agentul.

— Nu suntem deloc siguri că ea a făcut-o. Dumneata ești?

— S-a antrenat la trasul cu revolverul.

— Ce fel de revolver?

Dă iritată din umeri.

— Un revolver! Ce importanță are? Toată săptămâna trecută a tras într-o țință la East Beach.

— De unde știi?

Nu se mai uită la mine.

— Am pus pe cineva s-o urmărească... de când a venit în casă.

Mă întreb dacă nu cumva Mills și-a luat această însărcinare.

— Dacă o femeie trage într-o țință, asta nu înseamnă neapărat că este o ucigașă.

— Atunci de ce se ascunde? De ce nu se întoarce aici? Trebuie să aibă un motiv important dacă stă departe de tot ce i-a dăruit tatăl meu.

— Poate că există o altă cauză. Ce știi în legătură cu Barclay? O nouă grimasă îi strâmbă gura.

— E amantul ei. Se duce tot timpul la el acasă.

— Era șantajată. Știai?

— Nu cred o vorbă.

— Așa crede tatăl dumitale.

— Vrea să-i găsească scuze. Își împărțea banii la amanți.

— Foarte bine. Am să-i fac o nouă vizită lui Barclay.

— Ai fost deja la el?

Se încruntă.

— Îmi fac meseria, domnișoară. Tatăl dumitale știe despre relațiile dintre Barclay și doamna Cerf?

Scutură din cap.

— Ți-a spus tatăl dumitale că a găsit în dulapul ei o valiză plină de amintiri strânse de pe la prieteni? întreb eu.

— Nu e nevoie să-mi spună. Și mie mi-a luat lucruri. E o hoată.

— O urăști, nu-i așa?

Mâinile slabe i se închid ca niște gheare de pasăre de pradă.

— N-o iubesc, răspunde cu o voce cât se poate de impersonală.

— Se putea foarte bine ca cineva să fi ascuns valiza aceea în dulapul ei fără ca ea să știe. S-au mai văzut asemenea lucruri.

— Ești un idiot dacă crezi așa ceva. E o hoată. A șterpelit chiar de la Franklin niște lucruri, din camera lui. Aici toată lumea știe că e o hoată.

— Lui Mills i-a furat ceva?

Gura i se strânge și un fulger de mânie îi trece prin privire.

— S-ar putea.

— Dar presupun că ți-ar fi spus.

— I-ar fi spus lui Franklin.

— Mills era în serviciul doamnei Cerf, nu-i așa? Ca șofer?

— Și ce-i cu asta?

— Păi... e foarte atrăgătoare. Iar el am impresia că are o mulțime de bani la casa de economii. Mă întreb dacă n-au trăit amândoi la un moment dat.

— Amândoi... de ce? întreabă cu un ușor freamăt în glas.

— Credeam că la vârsta dumitale ești la curent cu ale vieții, domnișoară.

Scoate o batistă de sub pernă și începe să o muște ușor. Rujul de pe buze lasă mici urme pe țesătura fină.

— Ești un personaj grosolan!

— Nu mi se spune pentru prima dată, dar până la urmă te obișnuiești, îi răspund întrebându-mă dacă nu cumva am halucinații.

Cred că am descoperit o ușoară mișcare în perdeaua dublă care acoperă fereastra de lângă pat. Sunt atent să nu-mi îndrept privirea în această direcție, dar mă pun intens pe ascultat.

— Când o vei găsi, o dai pe mâna poliției?

— Asta vrei să fac?

— Nu despre asta e vorba. O dai sau nu pe mâna poliției?

— Dacă sunt sigur că ea a omorât-o pe Dana Lewis, da. Dar mai întâi vreau să capăt această certitudine.

— Te mai îndoiești?

Pare surprinsă.

— N-am găsit motivul. De ce să fi ucis-o? Spune-mi-l și poate că voi fi convins.

— Tatăl meu i-a asigurat un fel de rentă de care va începe să beneficieze peste doi ani, dacă mai e cu el; e vorba de bani mulți.

Ridică capul să se uite la mine și părul ei lung și negru cade spre spate descoperindu-i fața. Zice:

— Țsta nu e un motiv?

— Te gândești că tatăl dumitale ar putea să ceară divorțul aflând despre relațiile nevastei lui cu Barclay și că Dana a fost ucisă pentru că le descoperise?

— Mi se pare că e destul de clar!

Acum sunt sigur, în spatele perdelei duble e cineva; îl aud respirând. Simt mici fiori trecându-mi pe șira spinării.

— Dacă ar fi fost atât de hotărâtă să intre în posesia acestor bani s-ar fi întors aici după crimă. Ducându-se la Bannister s-ar fi lipsit singură de ei.

— N-ar fi fost la Bannister dacă nu s-ar fi petrecut ceva anormal; dacă n-ar fi fost văzută.

— Pentru cineva care nu poate să meargă, domnișoară, îmi pari remarcabil de informată.

— Da.

Mă privește cu calm și adaugă:

— Pentru că nu pot să merg, îmi iau măsurile mele de precauție. Sper că vei profita de ceea ce ți-am spus. Acum mi-e somn, sunt obosită.

Ia din nou aerul ei abătut.

— Poți să-mi mulțumești. Ți-am spus cine ți-a ucis prietena. E rândul dumitale să faci restul!

Întinde mâna spre ușă și mă concediază:

— Franklin te va conduce. Nu mai am poftă de vorbă.

— Dacă îți mai vin și alte idei în legătură cu doamna Cerf, să mă anunți. Până acum te-ai descurcat bine, zic.

— Nu mai am chef de vorbă, repetă ea ferm închizând ochii. Apoi își ascunde mâinile în așternut.

Acum știu cum trebuie să o iau și nu țin să pierd timpul. De altfel și eu sunt obosit. Ziua a fost lungă și noaptea și mai lungă. Mă îndrept spre ușă. Deschizând-o, arunc o privire rapidă spre perdeaua dublă. Nu văd mare lucru în umbră dar zăresc o scânteiere, ceva care ar putea foarte bine să fie o cizmă, genul de cizmă agreat de prietenul Mills. Mă întreb dacă Nathalie știe că e acolo. Dacă mă gândesc bine, da, trebuie să știe.

4

Absorbit de gânduri, tresar la zgomotul unei pocnituri neașteptate. Am crezut că era un pistol-mitralieră. Sunt furios. Dacă tresar de fiecare dată când o mașină are necazuri cu eșapamentul, mai bine să mă las de meserie imediat și să mă duc să dau lecții de dans la un pension de copile. De altfel, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mă întreb mai insistent dacă n-ar fi cumva o soluție mai bună.

Merg cu mașina spre casă pe drumul cu hârtoape care se întinde de-a lungul plajei. Drumul nisipos, supraîncălzit în timpul zilei, mai degajă încă puțină căldură, dar o briză slabă ce vine dinspre mare face temperatura plăcută. Farurile formează o placă mare pe nisip.

De când am părăsit *Santa Rosa* mi-am pus la treabă materia cenușie și încep să am câteva idei: primele idei tangibile de când s-a descoperit crima. Îmi zic că mă voi simți bine la mine acasă, așezat pe verandă și ordonându-mi ideile, în fața unui „highball” cu gheață. Nu mă mai simt obosit. Îmi propun să mă gândesc iar la tot ce mă interesează, să privesc cum apar zorii din spatele colinelor și să mă duc la culcare. La prima vedere mi se pare că e un program excelent și apăs pe accelerator.

Mașina se repede înainte pe drumul nisipos; merg pe lângă celelalte case de pe plajă, toate întunecate, traversez jumătate de milă de loturi unde nu s-a început să se construiască, spațiu care desparte cabana mea de celelalte, și urc pe colina de unde pot să văd cât se poate de clar baraca mea în lumina lunii.

Prin ușa deschisă de la verandă văd lumină. Când am plecat în compania domnișoarei Bolus, am stins lumina și am închis ușile. Și uite că lumina e aprinsă și ușile deschise.

Frânez în fața gardului de lemn și îmi zic că dacă în fiecare seară trebuie să se întâmple chestia asta, atunci aș face mai bine să agăț o firmă pe acoperiș și să deschid tractir. Poate că s-a întors Kerman de la Los Angeles, poate Paula mă așteaptă să-mi vorbească, sau poate că s-a întors Benny de la Frisco cu noutăți?

Nu presupun nimic grav până ajung la scara verandei; acolo mă opresc brusc.

Un fum subțire și cenușiu, venind din interior, iese pe ușa deschisă; fum care miroase a praf de pușcă. Îmi amintesc zgomotul de eșapament care m-a făcut să tresar și deodată mă simt rău.

Urc treptele ca un bătrân suferind de gută. Înaintez pe vârful picioarelor până la ușa deschisă.

Mirosul de praf de pușcă e mai puternic în cameră. Pe covor, lângă fereastră, se vede un revolver calibru 45. Asta îmi atrage la început atenția. Apoi privirea urcă până la patul meu din fund: părul de la ceafă mi se zbârlește. Acolo e o femeie lungită, o femeie cu bluză de mătase albă și pantaloni cărămizii. Are o gaură în mijlocul frunții și sângele curge pe perna mea mare de culoare galbenă, cea pe care și-au așezat capul atâtea femei. În halul în care e acum, nimeni n-o să mai vină să-și pună capul pe ea.

Traversez încet încăperea și mă opresc la divan. Evident, e moartă. Un calibru 45 face stricăciuni nu glumă. E un instrument brutal, puțin cam greu și care cere o mână voinică, dar în mâna respectivă face o treabă afurisită. Ochii îi ies din orbite exprimând o frică îngrozitoare... O față inundată de sânge nu e niciodată frumoasă la vedere. Chiar și genul de frumusețe al

Anitei Cerf se acomodează prost cu o frunte găurită și un machiaj însângerat.

Stau în loc, cu ochii ficși, când o umbră se detașează pe zidul din față: o siluetă de bărbat cu pălăria trasă pe ochi, cu o măciucă în mână. Totul se petrece foarte repede. Văd umbra, aud şuierul măciucii și mă las în jos, dar mult, mult prea târziu. Simt cum își ia zborul capacul cutii mele craniene și mă prăbușesc.

1

Două raze de soare trec de fiecare parte a storului și formează două striuri strălucitoare pe podea. Parcă nu e aer, e o căldură de cuptor și înăuntru domnește un miros greu de „rachiu” să-l tai cu cuțitul. Și ce e și mai și, e că izvorul lui pare a fi în mine; un miros îngrozitor; de parcă aș fi făcut baie într-un butoi de băutură. Mă dezgustă. Mă dezgust de mine însumi. Am un cap greu cât o casă. Patul pe care stau întins e prea moale, prea cald. În memoria mea stăruie o față de femeie stropită de sânge, cu fruntea împodobită cu o gaură destul de largă ca să-ți vâri în ea degetul, și asta mă dezgustă.

Mă uit țintă la cele două raze strălucitoare de pe podea. Poate că n-am ochii în fața găurilor, dar covorul are un aer familiar. Se văd urme, arsuri pe care le-am făcut strivind țigările. În colț lângă fereastră văd o ruptură făcută de prepelicarul lui Benny. Nu e cine știe ce de capul acestui covor, dar îl contemplu cu o plăcere imensă, căci înseamnă că sunt la mine acasă, în patul meu și că femeia cu fața însângerată făcea parte dintr-un coșmar... probabil...

— Pute ca un alambic; e mort de beat, zice o voce de bărbat. O voce care îmi dă fiori pe șira spinării: vocea lui Brandon!

— Cine e femeia asta? continuă vocea. O cunoști?

— N-am văzut-o niciodată, răspunde glasul lui Mifflin.

Las privirea să-mi treacă printre gene. Ei sunt. Brandon stă pe scaun și Mifflin e în picioare lângă pat.

Nu fac nici o mișcare. Am impresia ciudată că cineva mi-a smuls oasele cefei. Simt locul moale și spongios de parcă aş avea o gaură acolo. O gaură pe care ar intra penele de la perna mea ce se agită deodată.

Mifflin deschide fereastra de lângă pat. Ca s-o deschidă a ridicat storul și revărsarea de soare strălucitor mă lovește în față și îmi deşteaptă puncte dureroase în tot craniul.

Mă gândesc la Anita Cerf culcată pe divanul meu, la perna mea galbenă pătată de sânge și la Coltul automat. Un spectacol care probabil că-l umple de bucurie pe Brandon. Prins asupra faptului, fără alibi: un dar ceresc pentru un curcan ce se pregătește să se retragă. Brandon nu va căuta asasinul în altă parte. Îmi amintesc de felul cum mă privea în timp ce mă interoga despre asasinarea Danei: „Dar trebuie să fi trecut prin fața casei tale pentru a se duce acolo unde a fost omorâtă, nu-i așa? E ciudat că n-a intrat.”

Dacă un mic fapt ca acela îi stârnea bănuieli, imaginați-vă ce deducții ar putea să facă folosind această serie de coincidențe: același revolver, Dana, Leadbetter și acum Anita. Toți lichidați cu un glonț în cap; aceeași metodă, același asasin. Mobilul? Nu-mi fac nici o iluzie, un fleac ca mobilul nu-l va opri pe Brandon. De când e șef, regulamentele administrației polițienești gem ca niște arcuri vechi sub greutatea infracțiunilor. Dacă vrea să închidă pliscul curioșilor, dacă vrea să pună botniță presei, atunci trebuie să rezolve această serie de crime cât se poate de repede.

Îmi va fabrica un mic motiv. Nu va lăsa să-i scape o astfel de ocazie.

— Hei, Malloy! Trezește-te! urlă Mifflin.

Își lasă mâna grea pe umărul meu și mă scutură. Fulgere rapide îmi izbucnesc în fața ochilor, și durerea din craniu îmi coboară în călcâie, apoi urcă iar la creier.

Îi resping laba, mă așez pe pat și nu am timp decât să-mi prind capul cu amândouă mâinile și să mă aplec înainte mârâind.

— Mișcă-te! insistă Mifflin. Să ne explicăm. Hei! Malloy! Vino-ți în fire, fir-ar să fie!

— Ce crezi că fac în momentul ăsta... dansul evantaiului? mormăi rânjind.

Mă sucesc și pun picioarele jos.

— Ce-ai făcut? întreabă Brandon aplecându-se înainte să mă examineze mai bine. Ai făcut o orgie sau ce?

Îmi ridic capul menținut de degetele apăsate de tâmples și mă uit la el. E gras, sănătos, bine ras. Are hainele imaculate, încălțările îi strălucesc în soare, fiecare centimetru pătrat din silueta lui îl denunță pe curcan. Pe lângă el, eu arăt probabil ca un vagabond. Îmi trec degetele pe sub maxilar; mirosul de băutură mă inundă și mă îngreșează, cămașa mea de smoching mi se lipește de piept.

— Ce vreți? întreb, ca și cum n-aș ști. Cine v-a deschis?

— Nu te ocupa de asta! se răstește el agitând pe sub nasul meu un trabuc pe jumătate fumat.

Probabil că l-a cules dintr-o ladă de gunoi, pe drum, așa de urât miroase.

— Ce se petrece aici? Ce e cu muierea aia de dincolo?

Sunt destul de uimit. Asta nu e totuși un mod de a vorbi. Acești doi indivizi sunt poate „blindați”, dar nu în așa măsură încât să rămână indiferenți în fața unei crime ca cea care a fost comisă în încăperea de alături. Sunt calmi, dezaprobatori, moralizatori și posaci de parcă în viața lor n-ar fi băut un păhărel, dacă vreți, dar sunt calmi.

— E o femeie alături? întreb.

Nu e o chestie prea tare, dar e tot ce găsesc mai bun dat fiind împrejurările. Și are un avantaj: nu fac pe mine de frică.

— Ce l-a apucat? întreabă Brandon întorcându-se spre Mifflin.

— E beat, răspunde categoric celălalt. Beat crișă!

— Încep să cred și eu, zice Brandon. Adu-o pe femeia aia.

— Nu! Nu vreau s-o văd! Nu... îmi scapă înainte de a mă putea opri.

Ai crede că ești la cinema, când gangsterul a fost prins și urlă de spaimă înainte de a fi doborât. Mă opresc cât pot de repede, dar cred că am făcut-o nemaipomenit de bine, căci Brandon se ridică și Mifflin rămâne împietrit.

Apoi, de la ușă, o voce zice:

— Ce-i faceți? Nu vedeți că e bolnav?

Și iată că apare domnișoara Bolus cu ochii ei de chinezoaică care se plimbă de la Brandon la Mifflin, apoi la mine și retur.

— V-am spus să nu-l necăjiți, continuă ea rezemându-se de tocul ușii și trecându-și o mână prin păr pentru a-l pune în ordine. Nu-i puteți da pace!

Se întoarce spre mine și zice:

— Vrei să bei ceva, scumpule? Dar poate că gura ta de mahmur n-ar suporta?

— N-are chef de băut, zice Brandon. Ce avea de striga că nu vrea să te vadă? Ce se petrece în casa asta?

Încep să mă întreb dacă nu cumva m-am țicrit. Exact în spatele domnișoarei Bolus, în cealaltă cameră, se găsește divanul meu. Când a intrat în dormitor, a putut deci să vadă ce-i acolo. Probabil că Brandon a văzut și el. Mifflin la fel. Și totuși stau aici, palizi ca niște nătărăi; nu caută să-mi pună „brățările”. Îmi spun că sunt beat și chiar îmi propun să beau un păhărel.

Brandon zice ceva chiar în momentul în care mă ridic, dar nu-l aud. Trebuie să mă duc să văd ce se petrece alături. Mă scol în picioare.

Brandon se oprește deodată din vorbit. Nimeni nu mișcă. Poate că își dau seama că e ceva care nu merge cum trebuie în cutele materiei mele cenușii. Poate că nu le place înfățișarea mea. Dacă ce simt în interior transpare în exterior, atunci asta trebuie să facă cât un deranjament. Se uită la mine cum traversez încăperea împleticindu-mă.

Domnișoara Bolus își pune mâna pe brațul meu. Unghiile i se înfig în mușchii mei, dar nu sunt în stare să recepționez avertismentele. O resping brutal într-o parte. Tot ce vrea este să arunc o privire în încăpere: vreau s-o văd pe Anita Cerf culcată pe divanul meu, cu fața însângерată și în frunte cu gaura destul de largă ca să bagi un deget.

Mă uit în jur, privesc fix la divan: îmi aud respirația șuierând printre dinții strânși și simt că transpir; nădușesc ca un boxer care a fost lovit sub centură.

Nici urmă de Colt pe covor, nici urmă de blondă culcată pe divan, nici urmă de pernă murdară de sânge. Nimic... nimic nimicuța.

2

Mă trezesc în pat. Nu știu cum m-am întors aici, dar sunt în pat și domnișoara Bolus este în picioare lângă mine, cu un pahar de whisky în mână. Fac un efort să mă ridic și ea se apleacă spre mine aducându-mi paharul aproape de buze. În timp ce beau, mă surprind aruncând o privire în interiorul bluzei domnișoarei Bolus. Nu are sutien. Probabil că sunt cu adevărat bolnav, căci de îndată ce-mi dau seama că nu are, închid ochii. Perfect: sunt tare bolnav.

Beau whisky-ul. Ai fi zis că sunt litri întregi, dar cum nu-mi arde buzele, continui să beau până când golesc paharul. Am impresia că e un medicament bun, căci abia s-a depărtat domnișoara Bolus de mine că și încep să-i simt efectele. Îl simt parcurgându-mi corpul ca un câine care aleargă după oile lui, dar nu după oi aleargă whisky-ul, ci după nervii mei pe care îi trage de ici, îi fugărește pe colo, îi reabilitează, îi disciplinează, și îi pune la locul lor pentru munca aspră de toate zilele.

După un minut, cu toate că încă mă doare capul, mă simt deodată miraculos de bine.

Niște degete răcoroase îmi iau paharul. Domnișoara Bolus îmi zâmbește.

— Am mai văzut oameni piliți, dar unul pilit ca tine, niciodată!

— Da, zic ridicându-mă pe jumătate cu precauție. Asta să-ți servească drept exemplu. Eu m-am lecuit. Începând de azi...

Opresc papagalul să mă holbez la Brandon. Stă lângă patul meu, pe scaunul cu spătar drept: nimic nu-i scapă ochilor lui de șarpe.

— Hei! strig. Am halucinații. Văd curcani. Uită-te!

Îi arăt cu degetul și strig iar:

— Vezi și tu curcani?

— Văd unul, zice domnișoara Bolus, este chiar căpitanul.

Dacă aș fi în locul tău, eu nu le-aș zice curcani. Ar putea să le displacă!

— Destul cu bancurile, Malloy, face Brandon exasperat. Vrem să-ți vorbim.

— Mai dă-mi un pahar, îi spun domnișoarei Bolus.

În timp ce traversează încăperea să aducă sticla, adaug:

— Sunt curios să știu cine v-a chemat aici, Brandon?

— Haide, nu mai continua cu tonul ăsta! Ce se petrece?

Cine e femeia asta? Ce face aici?

Bag de seamă că plastronul cămășii mele e cleios din cauză de whisky și înțeleg proveniența aceluia miros puternic.

Mă așez de bine de rău pe picioare, îmi desfac gulerul și îl arunc cu o strâmbătură de dezgust.

— Fă-mi cafea, îi cer domnișoarei Bolus care sosește cu whisky-ul. Un hârdău, și tare, nu mă tem de insomnie.

— Ai auzit ce te întrebam? mormăie Brandon ridicându-se.

— Da, dar ăsta nu e un motiv ca să răspund, zic trimițând-o la treabă pe domnișoara Bolus cu un gest al mâinii. Cu ce drept ați intrat la mine în casă? Cu ce drept vreți să știți cine e fata asta? Și ce se petrece aici?

În timp ce vorbesc mă debarasez de smoching și de cămașă și zic:

— Am să fac 'un duș. Așteaptă-mă dacă vrei. Într-o secundă sunt gata.

Abia când deschid ușa de la baie mă întreb dacă nu cumva cadavrul e aici. Intru, închid ușa și examinez încăperea. Nici urmă de cadavru. Mă reped sub duș și dau la o parte perdelele. Tot nimic. Nu mai am unde să mă uit. Mă dezbrac în întregime și dau drumul la duș. Două minute de jet rece îmi clarifică ideile. Am luat iar cârma în mână. Pendula electrică îmi aduce la cunoștință că este unsprezece și douăzeci de minute. Anita Cerf a fost omorâtă la ora patru fără un sfert, în dimineața aceasta.

Am stat cu capul în ceață timp de șapte ore. Îmi examinez ceafa cu vârfurile degetelor. E moale și umflată, dar după cât pot să apreciez nu e nimic spart, și asta e încă un noroc.

Cadavrul s-a dus. Asta e clar. Dacă ar fi fost ascuns undeva în cabana mea, Brandon l-ar fi găsit. Cine l-a adus aici și de ce? Dau drumul la mașina de bărbierit și încep să mă rad. De ce să fi luat corpul? Pentru ce? Asasinul e nebun? Lăsând aici revolverul și cadavrul, existau toate șansele ca Brandon să mă acuze de crimă. Poate că s-ar fi putut găsi proprietarul revolverului? Acesta e motivul? Poate că nu asasinul a luat corpul de aici. Altcineva? Domnișoara Bolus? N-o văd de loc pe domnișoara Bolus transportând un cadavru pe tinerii și frumoșii ei umeri. În fond, de ce nu? E destul de îndrăzneță, dar nu reușesc să mă conving. Atunci cine? Cine e tipul cu pălăria lăsată pe ochi care m-a pocnit? Asasinul?

Cam asta îmi trece prin cap. Nu e cine știe ce, dar nu sunt în stare de deducții strălucite. Brandon mișcă ușa.

— Ieși afară, Malloy! răcnește el.

Pun jos aparatul de ras, îmi îmbrac halatul și deschid ușa.

Dau nas în nas cu Brandon. Are aerul amabil al unui tigru și mult mai feroce.

— M-am săturat, zice el cu violență. Ai să-mi răspunzi imediat, dacă nu, te duc la post.

— Să vorbim, zic, apropiindu-mă de masă unde domnișoara Bolus a pus o ceașcă de cafea. Ce-i?

O aud fredonând în bucătărie. N-ar mai fi fredonat, îmi zic turnându-mi cafea, dacă ar fi transportat-o pe Anita Cerf în cârcă. Atunci cine?

— Unde e Benny? întreabă Brandon.

Nu mă așteptam la asta. Nici măcar nu știam că-l cunoștea pe Benny. Iau ceașca de cafea, o țin la câțiva centimetri de nas și mă uit la lichid prin vaporii. E o cafea bună și tare. Mirosul mă face să-mi vină apă în gură.

— Vorbești de Ed Benny?

— Da. Unde e?

— La San Francisco.

— Ce face acolo?

— Te privește? Întreb așezându-mă pe pat.

— Privește pe poliția din San Francisco!

— Ia te uită! De ce nu l-ar întreba pe el? Ca să vezi ce purtări!

Fără nici un motiv, simt un fior alergându-mi pe șira spinării.

Pun ceașca cu cafea pe măsuta de noapte.

— Ar fi cam greu, zice Brandon. E mort.

Fiorul demarează în celălalt sens.

— Benny mort?

Nu-mi mai recunosc vocea.

— Da. Poliția portului l-a pescuit din apă, continuă Brandon, fără să-și ia ochii de la mine. Avea mâinile și picioarele legate cu o coardă de pian. Se crede că a murit ieri seară în jurul orei nouă.

3

Stau în picioare la fereastră și îi privesc cum pleacă.

Brandon coboară greoi până la poarta grădinii, molfăind trabucul stins care i-a rămas între dinții strânși; pe fața grasă și moale se citește o expresie mohorâtă. Un curcan în uniformă îi deschide ușa mașinii și-l salută, dar chiar și această dovadă de respect îl lasă nemulțumit. Se aruncă în mașină și trimite o privire spre baraca mea de parcă ar fi avut poftă să-i dea foc și să-i arunce cenușa în apă.

Mifflin intră și el în mașină. El nu pare furios; mai curând cufundat în gânduri, și când mașina demarează el tot cufundat în gânduri e.

Rămân la fereastră și mă uit la ocean fără să-l văd. Dana, Leadbetter, Anita și acum Benny. Începe să devină o nebunie; nu mai e o crimă, e un joc de-a măcelul.

Mai mult o simt decât o aud pe domnișoara Bolus apropiindu-se de ușă. Îi simt privirea.

— Cum se face că ai venit? o întreb fără să mă întorc.

— Ți-am telefonat azi dimineață pe la nouă. Mi s-a răspuns că telefonul tău era ridicat din furcă și nu răspundea nimeni.

Vine lângă mine la fereastră și continuă:

— N-aveam altceva mai bun de făcut decât să vin aici. Erai lungit pe podea. Luminile erau aprinse, ușile larg deschise. Te-am așezat în pat și încercam să te trezesc când le-am auzit mașina. Te-am stropit cu whisky și le-am spus că fusese aniversarea ta. I-am împiedicat să te trezească cât de mult am putut. Nu voiam să-și dea seama că fuseseși pocnit. Nici nu Țineai în mod deosebit la asta, nu-i așa? Cred că nu și-au dat seama.

— Nu.

Iau un pachet de țigări, îi întind una și le aprind pe amândouă.

— Chestia cu whisky-ul a fost o idee bună. Când ai intrat n-ai văzut și altceva?

— Nu, nimic. Ce s-a întâmplat?

— Cineva mă aștepta. Am intrat și pam! Asta e!

Se apropie de pat și îl aranjează puțin.

— N-ai pe nimeni care să-ți facă menajul?

Îl uitasem pe Tony, servitorul meu filipinez; dar e adevărat că azi e duminică. E ziua lui liberă.

— Duminica n-am. Duminica se ocupă de mine o roșcată adorabilă.

După care mă duc în cealaltă încăpere. Mă opresc și-mi contemp lu divanul. Dacă perna galbenă ar mai fi fost acolo, mi-aș fi spus că am visat urât. Dar perna galbenă nu mai e acolo.

Păcat pentru divan. Va trebui să mă descotorosesc de el. Din fericire nu e pătat de sânge, dar miroase a mort. Nu duci o fată pe un divan care miroase a mort. Chiar și un Malloy poate avea momente de delicatețe.

Mă preumblu prin încăpere. Nimic care să dovedească că Anita Cerf a trecut pe aici. Examinez covorul pe care stătea revolverul. Mă așez în patru labe, îmi lipesc nasul de covor și adu lmec. Poate că e un ușor miros de praf de pușcă, dar cum să fiu sigur că nu mă autosugestionez?

Domnișoara Bolus stă în ușă și se uită la mine. Sprâncenele ei se împreunează într-o mică culă deasupra nasului.

— E ceva în neregulă? mă întreabă. Sau așa faci mereu.

Mă ridic și-mi trec mâna peste ceafă. Răspund fără să mă gândesc prea mult.

— Ar trebui să vezi cum mă comport atunci când n-am încasat una la căpățână.

— Cred că nu te simți bine. Nu vrei să te întinzi iar în pat?

— N-ai auzit ce-a spus Brandon? Trebuie să mă duc la Frisco să identific cadavrul lui Benny.

— E ridicol, face ea cu un ton sec. Nu ești în stare să te duci acolo. Aș putea să mă duc eu în locul tău sau cineva de la biroul vostru.

Mă îndrept spre dulapul unde țin aspirina.

Iau patru aspirine din tub și mi le expediez una câte una pe gâtlee. O cafea bună și caldă le face să coboare.

— Totuși am să mă duc. Benny era prietenul meu.

— Ar trebui să te vadă un doctor în privința capului, zice domnișoara Bolus. Să nu ai o fisură.

— Cei din familia Malloy sunt celebri pentru craniul lor de granit, replic eu. Ca să mă fisureze, ar trebui cel puțin un ciocan pneumatic.

Mă întreb de ce venise la mine Anita Cerf, și cum a știut ucigașul că e la mine acasă. Și iată că iese la lumină o idee neplăcută. Poate că nu știa și mă aștepta pe mine. E mult mai verosimil. Își zisese fără îndoială că devenisem mult prea curios și venise aici să pună capăt curiozității mele, așa cum procedase cu Dana, și a omorât-o pe Anita să se antreneze.

Trebuie să meditez la asta.

— Aș vrea să știu ce idei aveai în cap adineauri? întreabă domnișoara Bolus cu un ciudat aer ezitant. S-a întâmplat ceva? În fine, vreau să spun... în afară de Benny?

— Nu, nimic în afară de Benny. Nimic altceva.

Migrena mea începe să cedeze.

— De ce nu pleci? continui eu. Cred că ai treabă.

Se trage de bluză mai să-și acopere șoldurile. Frumoase șolduri! Nu e o descoperire spontană. Îmi dădusem eu seama mai de multă vreme.

— Ah! Grozav! zice ea cu amărăciune. După tot ce-am făcut pentru tine. Să mă dai afară! Nu știu de ce mă ocup de tine! Poate că ai putea să-mi spui?

— Nu acum.

Nu vreau s-o jignesc, dar țin neapărat să plece.

— Vorbim despre asta altă dată. Am să te sun peste o zi-două. Trebuie să mă îmbrac rapid. Dacă n-ai nimic împotrivă, am să-ți spun acum la revedere.

După care mă reped în sala de baie și mă încui acolo.

4

E trei și douăzeci. Avionul-taxi se lasă pe pista aerodromului din San Francisco. Aterizăm în spatele unui avion de linie care transportă o întreagă încărcătură de vedete de cinema. O lume nebună așteaptă să-i primească. Două eleve își agită energic batista și salută trecerea mașinii noastre cu urlate isterice.

— Știi, Vic, îmi zice Kerman, e totuși ciudat. Trebuie ca un tip să moară ca să afli ce viață avea. N-aș fi bănuیت niciodată că Ed are o nevastă și doi copii. N-a vorbit niciodată despre asta. Nici că mama îi mai trăiește încă. Nu semăna deloc cu un tată de familie! Era tot timpul la vânătoare...

— Oh, mai taci! îi zic. La ce bun să vorbești de nevasta și de copiii lui?

Kerman scoate batista și își șterge fata.

— Ai dreptate.

Și, după un moment, zice:

— Ce mai temperatură! Să fii în martie și să servești o smenă caldă. Totul merge pe dos.

În tăcerea care urmează, în timp ce ne deplasăm pe Market Street, trec în revistă evenimentele dimineții.

A venit Paula. Brandon fusese deja la ea în legătură cu Benny. I-a spus ce-i spusese și eu: Benny se dusese la Frisco pe week-end. Nu lucra. Doar ca turist. Era genul de tip care făcea astfel de lucruri, a pretins Paula. Eu n-am povestit același

lucru. Brandon nu ne-a crezut, dar nu poate să intervină căci crima s-a petrecut în afara districtului său.

În timp ce discutam, apăruse și Jack Kerman. Alibiul lui Barclay, ne-a spus el, e la fel de etanș ca un submarin. A stat cu Kitty Hitchens la ea acasă până la orele trei și jumătate ale după-amiezii care a urmat asasinării Danei. Barclay era astfel scos din cauză.

Apoi le-am spus totul în legătură cu Anita Cerf. După felul cum Paula și Kerman au examinat baraca, am putut să-mi dau seama că mă considerau drept mincinos. Evident că era greu de înghițit, având în vedere că nu se vedea nici o urmă a trecerii ei pe la mine. Dar și-au amintit de perna galbenă. Faptul că nu mai era acolo i-a convins de buna mea credință: perna și umflătura spongioasă care îmi împodobește ceafa.

Paula nu voia să mă duc la San Francisco, dar nu m-am lăsat. Pe la unu am telefonat la aeroportul din Ocean City și am închiriat un avion-taxi.

Călătoria nu se potrivea cu durerea mea de cap și în plus m-am gândit tot timpul la Benny. Îl cunoșteam de patru ani. Am lucrat și ne-am distrat împreună. Era un trăznit, total inconștient, dar țineam mult la el. Mă doare inima când mă gândesc că a murit.

Ed a sosit la San Francisco ieri pe la patru și jumătate. La ora unu dimineața poliția îi pescuia cadavrul din apă. Autopsia a dovedit că era mort de patru ore, cu alte cuvinte la nouă. Patru ore și jumătate după ce sosise la San Francisco.

Dacă a fost omorât la nouă, ucigașul a avut timp să prindă un avion, să ajungă la Ocean City și s-o lichideze pe Anita.

Nu am nici o dovadă că lucrurile s-au petrecut astfel, dar așa intuiesc și prefer o bună intuiție decât o probă inexistentă, așa cum e cazul deocamdată.

Am ajuns la Third Street și frânez în fața comisariatului central.

— Mă lași pe mine să vorbesc, îi zic lui Kerman.

Urcăm treptele de piatră uzate, împing ușa cu două batante și-i cer unui curcan care se întoarce acasă să-mi spună unde e biroul locotenentului de serviciu.

Imediat ce-i spun locotenentului cine sunt și ce treabă am, acesta cheamă un planton și îi ordonă să ne ducă la brigada criminală. Îl urmăim pe ghid până la piciorul scării de piatră și de-a lungul unui culoar. Ne introduce într-o încăpere mică mobilată cu patru scaune și patru pupitre. Pereții și tavanul sunt galbeni. La ferestre sunt bare. Miroase a sudoare, jeg și vărsătură, „mireasma” obișnuită a posturilor de poliție.

Stăm jos și așteptăm în tăcere. Trec încă cinci minute, apoi ușa se deschide și intră doi sticleți în civil. Unul dintre ei e un tip înalt cu capul pătrat, cu ochii duri, cu gura dură, cu picioare mari. Celălalt sticlete se instalează la al doilea birou.

— Mă numesc Dunningan, zice, de parcă ar fi fost deosebit de mândru de asta. Inspector-șef. Sunteți o rudă a defunctului?

Mi se pare ciudat că aud vorbindu-se de Benny ca de un defunct. Simt că mă ia cu răceală. Îi răspund că nu suntem rude cu el, ci prieteni. Când îi spun cum mă cheamă strânge buzele: probabil că Brandon ne-a recomandat cu căldură.

— Am să vă cer să-l identificați, zice. Dați-vă numele și adresa inspectorului, după aceea am să vă duc la morgă.

Dăm o mână de ajutor sticletelui în civil care umple două formulare, apoi îl urmăim pe Dunningan de-a lungul culoarului și coborâm în spatele lui scara ca să pătrundem într-o curte, o traversăm și intrăm într-o clădire de cărămidă.

Înăuntru ne pomenim față în față cu o masă lungă pe care se află trei cadavre acoperite cu cearceafuri. Paznicul în bluză albă ridică cearceaful ce acoperă cadavrul din mijloc.

Dunningan întreabă scurt:

— El e?

E Benny.

— Da, răspund.

Se întoarce spre Kerman care a devenit livid.

— Dumneata?

Kerman încuviințează.

Paznicul lasă să cadă cearceaful peste fața lui Benny.

— Reveniți-vă, zice Dunningan. Nu-l plângeți prea mult. Toți sfârșim așa și în cazul lui totul s-a petrecut repede: i s-a

tras cu un sac de nisip peste ceafă. N-a simțit apa. Haideti, să ieșim de aici.

5

Băiatul de la etaj e un tip slab de vreo treizeci de ani, cu fața palidă; pare bizar în uniforma prea scurtă. Ne conduce sus pe scară și pe un culoar întunecat. Merge ca o dansatoare și are fesele proeminente, fie pentru că pantalonii sunt prea strâmți, fie pentru că așa l-a făcut mama lui.

Meșterește în broască cu cheia, deschide și surâde printr-o strâmbătură arătându-ne camera. Kerman și cu mine ne strâmbăm fără să zâmbim. Sunt două paturi, o masă de bambus, un fotoliu unde nu m-aș mira dacă s-ar așeza un elefant, un covor care probabil că fusese elegant pe vremuri, dar care a pierdut orice noțiune de amor propriu. Pe alocuri se vede urzeala. Deasupra unuia dintre paturi este agățată o gravură în culori reprezentând o fată drăguță pe o scară. La capătul de jos al scării, un câine ridică capul spre fată cu o lucire libidinoasă în ochi. Ea se prefăce că e încurcată dar nu face mare lucru să schimbe situația. Deasupra celui alt pat atârână o altă gravură reprezentând-o pe aceeași fată. De data asta e pe un scaun și și-a ridicat poalele până la gât. Dar acuşica nu mai e nici un câine, ci un șoricel care are o lucire libidinoasă în privire.

— Dușul e acolo, zice băiatul de etaj arătând cu degetul.

Se duce la fereastră și declanșează storul care se înfășoară cu un plesnet.

— Totul merge bine cu condiția să știi cum să procedezi, zice. Fiți atenți când folosiți dușul, este un sistem care datează de pe vremea cruciadelor: trebuie să-l iei blând.

Își lasă ochii să alerge spre tavan, de-a lungul zidului, pe picioarele noastre și apoi ne privește drept în față.

— Aveți tot ce vă trebuie? întreabă, sperând să audă răspunzându-i-se nu.

— Altceva ce mai ai? întreabă Kerman făcând câțiva pași în cameră.

— Alcool, femei sau drog. Dacă aveți lovele, vă procur orice. Cunosoc o blondă care poate fi aici în trei minute.

Ne oprim alegerea asupra băuturilor.

După ce dispare, Kerman îmi zice:

— Ai într-adevăr intenția să stăm aici? Poate am putea să ne oferim ceva mai puțin jegos.

Mă duc la fereastră și-i fac semn lui Kerman să vină lângă mine. Îi arăt o casă de partea cealaltă a străzii, în fața hotelului. Primele două etaje sunt locuințe triste și întunecoase. Parterul e ocupat de prăvălia unui fotograf. Pe fațadă, scris cu litere negre pe un fond galben, se etalează un nume: LOUIS.

— Vezi, zic, iată unde și-a început Ed ancheta. O clipă, să-ți arăt.

Scot din fundul valizei fotografia Anitei Cerf găsită în camera lui Barclay.

— Nu știai despre asta, zic.

Îi explic cum mi-am procurat-o și continui:

— Plecând, Ed mi-a spus că înainte de orice va începe prin a se ocupa de fotografie. I-am făcut o copie înainte de a lua avionul.

O întorc și îi arăt pe verso ștampila cu numele și adresa.

— Iată de ce te-am adus aici. Acolo e, zic eu arătând spre prăvălie cu o mișcare a capului.

— E mai degrabă nasoală, zice Kerman după ce o examinează.

Pun fotografia pe valiză și mă așez pe pat. Am o migrenă teribilă și trebuie să beau. Sper că băiatul se va întoarce mai repede de mâine dimineață.

Inspectorul șef Dunningan ne-a pus o grămadă de întrebări, dar i-am răspuns că Ed venise aici să-și petreacă week-end-ul, ca turist, și că nu știm cum de a ajuns în apă. Și am ținut-o așa.

Îmi pare rău pentru Dunningan. Voia să-l descopere pe ucigaș. Dar nu-l putem ajuta fără să-i vorbim de Cerf. Am rămas deci în încăperea cu ziduri galbene să mințim. Ne-a spus că inspecta toate hotelurile și asta mă îngrijorează. Mai devreme sau mai târziu va afla că Ed a locuit aici și asta l-ar putea duce

la fotografia din față. Dar mă îndoiesc, cu toate că unii curcani au uneori idei și că el ar putea să se numere printre ei.

— Ce facem? întreabă Kerman.

— Nimic în seara asta, răspund. Prăvălia e închisă, dar mâine dimineață ne putem duce acolo. Ne ținem după urma lui Ed. Undeva pe drum s-a întâlnit cu ceva cu care nu trebuia să se întâlnească. Acolo trebuie să deschidem ochii. Ca să obțin un rezultat rapid, Jack, trebuie să acționez la fel ca Ed, iar tu să mă acoperi. Mâine dimineață mă duc la prăvălie și-i arăt lui Louis fotografia. Nu știu ce se va petrece, dar poți fi sigur că se va petrece ceva. Treaba ta va fi să stai lipit de mine fără să fii văzut. Dacă am necazuri, vei fi acolo să mă ajuți. Voi acționa pe față, ca și cum Ed n-ar fi trecut deja pe acolo. Poate că voi ajunge la apă, numai că de data asta vei fi acolo să mă pescuiești. Pricepi?

Kerman își netezește mustața elegantă și răspunde că da.

— Aș putea la fel de bine, zice el, să-ți servesc drept gardă personală, dar vom face așa cum vrei tu.

Cineva bate la ușă, băiatul pătrunde în cameră. Aduce două sticle de whisky și pahare. Pune totul pe masa de bambus.

Kerman examinează totul și zice:

— Ce să facem cu al treilea pahar?

Băiatul îi zâmbește în colțul gurii.

— Nu se știe niciodată. Poate spargeți unul sau vreți să oferiți cuiva un păhărel. Al treilea pahar e totdeauna util, dom'le. Al naibii ce ocazii am putut să ratez în viață pentru că nu era al treilea pahar!

— Să bem, zic. Umple-le bine, Jack.

Apoi îi zic băiatului:

— Cum te cheamă?

— Carter, îmi răspunde, și după ce se scotocește scoate din șapcă o țigară strâmbă, o lipește între buze și o aprinde.

— Ești de multă vreme aici? întreb lăsându-mă pe coate pentru ca băiatul să nu-mi mascheze fata cu scara.

Mă întreb ce poate să vadă câinele ăla, că eu nu văd nimic, de poate să aibă o astfel de lucire în ochi.

— Zece ani, răspunde băiatul. Nu era rău când am venit aici. Războiul a sfârșit casa, a stricat totul.

Kerman îi toarnă destul lichid pentru ca un rățoi să se poată zbengui în voie. Adulmecă, își varsă puțin în gură și își clătește mandibulele.

— Vedeți la ce servește al treilea pahar? zice el, după ce-și înghite clătitura.

Scutur patru aspirine afară din tub, le înghit și le fac să coboare cu whisky. Omul hotelului privește asta cu indiferență.

— Vrei să câștigi niște lovele? îl întreb.

— Ce să fac?

— Să te folosești de memoria ta.

Își mai varsă puțin în gură, face gargară și înghite.

— Ce amestec are memoria mea în treaba asta?

— L-ai mai văzut pe tipul ăsta?

Nu ia fotografia. Se mulțumește să se aplece înainte și s-o privească. Contururile pantalonilor pârâie dar rezistă. Apoi se îndreaptă, își stropește glota cu restul de whisky, pune paharul pe masa de bambus și pornește spre ușă.

— M-am prins, zice cu mâna pe clanță. Bine jucat. M-ai dus! Niște curcani care dau de bănuir! Totuși ce bou am putut să fiu. Dar n-am să vă spun nimic. Nu stau de vorbă cu curcanii.

Kerman sare, îl apucă de pielea gâtului și îl așează pe pat lângă mine.

— Avem noi mutre de curcani? întreabă el furios. Nu știu ce mă reține să nu te fac să-ți înghiți gingiile!

— Ce! Nu sunteți curcani?

Aruncă o privire avidă spre bani.

— Nu, nu pot să spun. Au venit azi după-amiază să întrebe o mulțime de chestii. A murit, ai? Mi-au arătat o fotografie a lui: fusese făcută la morgă.

— Atunci înseamnă că s-a culcat aici?

Întinde mâna spre bancnotă.

— Da, a locuit aici. Patronul nu voia să vină curcanii și să scotocească peste tot. Le-a răspuns că nu-l cunoaște.

Iau bancnota și i-o dau.

— Dă-i să bea, îi zic lui Kerman. Nu vezi că-i e sete?

— Nu spuneți la nimeni? Întreabă băiatul puțin îngrijorat. Nu vreau să mă dea afară.

— Mă uimești, zice Kerman. Cine te aude ar crede că asta și vrei.

Îi pun în mână paharul.

— Uite, zic, în timp ce el începe iar clătitul gurii. Tipul ăsta era un prieten al nostru. Cineva l-a omorât și l-a aruncat în apă. Încercăm să aflăm de ce. Bănuiești ceva?

Băiatul scutură din cap.

— Nu. Ieri la ora cinci a luat camera de alături. A plecat imediat și de atunci n-a mai fost văzut.

— A lăsat o valiză?

Băiatul coboară ochii în podea.

— Da, dar a luat-o patronul. Îi aparține lui. Clientul nu s-a plătit camera.

— Du-te s-o aduci, zic.

Se uită la mine înnebunit de spaimă.

— Nu pot să fac asta. Dacă mă vede patronul...

— Du-te s-o aduci, că altfel stau eu însumi de vorbă cu patronul.

Pune paharul pe jumătate plin pe cămin și apoi îmi aruncă o privire lungă și inchizitoare.

— Voi avea un mic beneficiu? Sau totul intră în cei douăzeci de dolari?

— Te mai alegi cu zece.

— Ai o baftă nemaivăzută, face Kerman după ce băiatul de la etaj a ieșit. Cum ai ghicit că Ed a tras aici?

— De ce-ți închipui că am venit aici? Umple-mi paharul. Conversația cu broscuiul ăsta mi-a dat dureri de cap.

În timp ce-mi pregătește paharul, deschid valiza și scoț fotografia Anitei. O întorc cu fața în jos și o pun pe pat.

— Crezi că o cunoaște? Întreabă Kerman.

— Încercarea moarte n-are. E de zece ani aici.

Nu mă mai doare chiar așa de tare capul, dar rezultatul nu e tocmai strălucit. Mai înghit două aspirine.

— Iei prea multe, zice Kerman încruntat. Și ar trebui să lași whisky-ul cât timp ești aici. De ce n-ai consultat un doctor?

Băiatul de etaj intră cu valiza și o pune pe pat.

— Trebuie s-o duc înapoi, zice îngrijorat. Nu vreau să am necazuri.

Scotocesc prin valiză. Nu mă aștept să găsesc ceva. Nu sunt dezamăgit. E genul de valiză pe care o iei cu tine în week-end. Lipsește un lucru: fotografia Anitei Cerf. Repun totul în ordine, închid valiza și o așez jos.

— Bun, zic, du-o la loc.

Iau o bancnotă de zece dolari și o pun pe pat.

— Ia și asta cu tine și mucleș! O.K.!

Ia valiza și bancnota.

— Mai pot să vă ajut cu ceva? întreabă, deloc grăbit să ne părăsească.

Întorc fotografia Anitei și i-o arunc.

— Ai mai văzut-o pe micuța asta undeva?

Își pune bancnota în buzunar, lasă valiza și ia fotografia. O ține la distanță și clipește.

— S-ar zice că e Anita Gay, spune cu o privire interogatoare. Ea e, nu? E ceva vreme de când n-am mai văzut-o. Da, e Anita Gay.

— Nu fi fanfaron, îi zic. Cine e Anita Gay? Cu ce se ocupă? Unde o pot găsi?

— Nu știu unde o puteți găsi, răspunde el dezolat.

Pune fotografia pe pat și adaugă:

— Sunt luni de zile de când n-am mai văzut-o. Avea numărul ei la BRASS RAIL. Și îmi place să vă spun că era grozavă. Făcea săli pline cu dansul mânușilor de blană.

— Ce e BRASS RAIL?

— Nu știți? întreabă el uimit. E un local nenorocit de pe Bayshore Boulevard. Nu m-am mai dus acolo de când a plecat Anita. Așa e că mai vine uneori?

Mă gândesc la fața ei stropită de sânge, în frunte cu o gaură destul de mare ca să vâri degetul.

— Nu, nu mai vine.

1

A doua zi părăsesc hotelul la orele unsprezece.

Toată noaptea a fost cald și am dormit prost. Dar dimineața am moțait până la zece.

Kerman m-a lăsat să dorm. Zice că nimic nu e mai bun decât un somn pentru ștergerea loviturilor la cap. Dar capul m-a durut tot timpul și mă simt tot atât de confuz, așa că trag concluzia că e un mincinos. În fine, după litri de cafea neagră, două aspirine suplimentare și un duș, sfârșesc prin a mă convinge că sunt destul de în formă ca să mă duc la treabă.

Am luat hotărârea să nu mă duc imediat la fotograf. Cred că e mai bine să aflu cât se poate de multe lucruri despre Anita ducându-mă la BRASS RAIL, înainte de a-l vizita pe amicul Louis. Voi încerca să strâng toate informațiile posibile mai înainte ca cineva să mă arunce în apă; simt că zona periculoasă e în jurul prăvăliei fotografului.

Kerman părăsește primul hotelul. Nu sunt îngrijorat, n-o să mă piardă. În privința filărilor este imbatabil și nu intenționez să-i complic treaba.

BRASS RAIL este un café-concert tipic, localul nenorocit cu așa-zise mari spectacole unde până la urmă eșuezi totdeauna

atunci când te afli într-un oraș mare și locuitorii lui nu sunt pretențioși în alegerea distracțiilor lor. Ansamblul ar putea să pară „potabil”. Are trei uși cu batant dublu, o mică gheretă cu ghișeu pentru intrare și o sumedenie de fotografii înrămate care acoperă fiecare centimetru pătrat de zid.

O pancardă cu un neon anunță:

50 DE DANSATOARE - CELE MAI ÎNALTE - CELE MAI BRONZATE - CELE MAI FENOMENALE

Mă uit la fotografii și ajung la concluzia că probabil spectacolul nu are nimic original. Nimic pentru care să treci acest oraș sau oricare altul prin foc și sânge. Comicii îi recunoști după fața lor lugubră și după ochii care strălucesc, după costumele de un ridicol exagerat. Este destul să-i vezi și te lămurești de cantitatea de spirit ce poate să fie cuprinsă în repertoriul lor. Nici fetele nu fac mai multe parale. Și totuși nu se străduiesc deloc să-și ascunde farmecele. Se arată cu o sforicică drept slip și cu un zâmbet mort din naștere. Una dintre ele poartă o pălărie, și asta îi dă un aer prea îmbrăcat. Cele cincizeci de fete „cele-mai-înalte-cele-mai-bronzate-cele-mai-fenomenale” sunt, într-adevăr, înalte și bronzate, dar spunând că sunt fenomenal de nasoale ești mult mai aproape de adevăr.

În timp ce-mi fac inspecția, una dintre ușile cu două batante se deschide și un tip mic cu cap de dihor iese la soare; are niște pantaloni din păr de cămilă halit de molii, o pălărie trasă pe ochiul drept și pantofi imitație crocodil care n-au mai fost curățați de la cumpărare, adică de o bună bucată de vreme, dacă e să te iei după crăpături.

— Nu e nimeni la ghișeu? întreb eu. Cine e patron aici?

— Nu ești de pe-aici? întreabă cu acea voce spartă de comic care își gătuiește din loc în loc coardele vocale încercând să facă oamenii să râdă fără să reușească.

Îi spun că sunt în trecere și repet întrebarea.

Fața lui cu oase proeminente se întunecă.

— Nick Nedick, îmi răspunde și continuă după acest nume cu un val de obscenități care îi curge din gură ca puroiul din dren.

Pentru un motiv sau altul, pare că nu are o părere prea bună despre Nedick.

— La capătul de sus al scării, adaugă el după ce și-a epuizat tot repertoriul. A doua ușă la dreapta după intrarea în sală. Scui-pă-l în gură dacă-l vezi.

Și pleacă aplecat înainte de parcă ar fi vrut să mă facă să cred că are un creier prea greu de purtat.

Mă uit în urma lui interesat, întrebându-mă ce a putut să-l aducă într-o stare ca asta. Apoi, nu departe de acolo, îmi văd urmăritorul, proptit de un lampadar și citindu-și ziarul. Se topește foarte bine în decor. Nu e ușor să te imobilizezi în mijlocul unui trotuar fără să atragi atenția, dar Kerman reușește.

Împing o ușă și traversez vestibulul întunecat ce duce la scară. Un bărbat negru în cămașă, cu un sac drept șorț, freacă rampa de cupru. Freacă de parcă ar avea mâinile foarte fragile, iar ochii lui mari și injectați de sânge se pierd în gol.

La capătul de sus al scărilor, la dreapta, găsesc o ușă pe care scrie: BIROU.

Bat, deschid și intru. E o încăpere mică și încărcată unde domnește o căldură sufocantă. Văd un birou, două fișete metalice și o mulțime de fotografii strălucitoare, într-un totol asemănătoare cu cele care împodobesc fațada. La birou stă un tip în cămașă și bate ca un surd la mașina de scris. Bate cu două degete, dar foarte repede. Are o claie de păr negru, scurt și creț, iar fața lui are culoarea unei burți de broscoi.

Lângă fereastră, într-un colț, zăresc o fată. Are hainele îngrămădite pe unul din fișetele metalice. Ce poartă pe dedesubt e de o curățenie îndoielnică și ciorapii au aspectul unei zebre. A reușit să se înnoade într-un chip atât de fantastic încât nu mai pare o ființă omenească. Tot corpul e întins în spate de parcă ar avea dosul rupt, picioarele îi atârnă pe umeri și stă în echilibru pe mâini. În momentul în care o examinez face un salt ușor și aterizează pe picioare, tot așa de înnodată, apoi recade în față pe mâini, reia saltul și așa mai departe.

— De ce nu vă uitați la mine? zice ea bărbatului cu păr creț. Dacă nu vă uitați la mine n-o să vedeți niciodată că am talent.

Tipul cu păr creț continuă să-și sfârâme mașina de parcă ar fi fost viața lui în joc. Nu ridică capul, nici măcar să vadă cine a intrat. Fata continuă să facă micile ei salturi, întrebându-l de ce nu se uită. Dar lui îi pasă de ea cât de o ceapă degerată.

Stau acolo chiorându-mă la fată, căci, dacă spectacolul nu are nimic foarte rafinat, e destul de senzational, într-un sens. Ar fi mult mai senzational dacă n-ar fi atât de prost făcută și dacă ce poartă pe dedesubt ar fi mai curat, dar altfel merită să te uiți, cu atât mai mult cu cât e gratis. Aș vrea ca Jack Kerman să fie aici. Kerman e un tip cu o adevărată pasiune pentru fetele care se dislocă.

După ce mi-am clătit suficient ochii pentru un dolar, îl bat pe umăr pe tip. Dar nu catadicsește nici măcar să ridice ochii.

— Ce vrei? zice bătând frenetic pe claviatură.

Îi răspund că aș vrea să-i vorbesc lui Nick Nedick.

Ridică capul, dar fără să se oprească din bătut pentru atâta lucru.

— Ușa de la capătul culoarului, zice, după care înflăcărarea lui se dublează.

Între două contorsiuni, fata îi zice:

— Gândiți-vă la cât a suferit mama dumneavoastră să vă aducă pe lume și să vă dea ochi. De ce nu vă folosiți de ei? De ce nu vă uitați la mine?

Mă întristează, așa că îi zic:

— Faci asta grozav de bine, micuț! Ești senzatională! N-am mai văzut niciodată ceva atât de reușit!

Fața dură și încordată îi apare între picioarele încrucișate. Deschide gura și trage o înjurătură. Mă ocărăște cu vorbe pe care nu le înțeleg în totalitate, dar care nu sunt mai puțin expresive. Tipul cu păr creț scoate un strigăt ascutit, dar nu ridică capul și continuă să bată.

N-o condamna. Cred că nu e prea vesel să faci ce face ea, și singurul tip care ar putea să-i dea o slujbă nu-i aruncă nici măcar o privire. Poate că i-au trebuit ani să reușească să se transforme în nod gordian. Poate că îi e foame. Poate că nu are cu ce să-și plătească chiria. Îmi zic că nu îndrăznește să-l ocărăască pe tipul

cu păr creț. E ceva în fizionomia lui care îmi spune că e gata să-i tragă un toc în gură dacă îi oferă cel mai mic pretext. Aștept să-și folosească tot repertoriul și îi răspund cu un zâmbet ca să-i arăt că amabilitățile ei nu m-au șocat. Apoi mă îndrept spre ușa din fund și bat.

2

Biroul în care intru seamănă mult cu cel de unde am ieșit. E puțin mai mare, mobilat cu două mese în loc de una și cu patru fișiere în loc de două. Pe perete sunt mult mai multe fotografii prinse în ace.

În biroul cel mai apropiat de ușă stă o femeie „coaptă”. Are ochii încercănați, o privire tristă și o față bătând în galben care a fost probabil foarte frumoasă acum câțiva ani, dar care acum se mulțumește să fie o față și atâta tot. Pipăie un carnet de tichete cu cotor.

În fundul încăperii se află cel de-al doilea birou. Nu văd nimic din omul care stă la el, cu excepția degetelor. E în întregime ascuns de un ziar pe care îl are deschis în față. Degetul mic e împodobit cu un diamant enorm: un diamant galben ca o banană. Presupun că îl are de la cineva care și-a plătit o datorie; sau poate că l-a găsit pe stradă. Nu e deloc genul de diamant pe care ai vrea să-l cumperi: doar dacă nu ești cumva într-o stare anormală.

Femeia îmi adresează un mic zâmbet timid. Dinții îi sunt la fel de falși precum genele false ale unei vedete.

— Domnul Nedick, fac atingându-mi borul pălăriei, mă numesc Malloy. Aș vrea să-i spun o vorbă.

Ea aruncă o privire timidă spre ziarul desfăcut.

— Nu știu... Domnul Nedick e ocupat deocamdată... nu, nu știu dacă ar...

— Nu vă tulburați, domniță, dacă numai asta mă împiedică să-i vorbesc... nu-i așa, domnule Nedick? și mă așez pe marginea biroului său.

Deasupra ziarului apare un cap mare și rotund. Niște ochi mici și glumeți mă fixează imediat. Ziarul aterizează pe podea.

— Desigur, bine, desigur... Din moment ce n-ai nimic să-mi vinzi.

Necazul cu tipul ăsta, și îmi dau seama imediat, este că cineva i-a spus probabil că seamănă cu actorul Sydney Greenstreet*. Bine-bine, seamănă, dar nu-i ajunge. Vorbește și se îmbracă la fel ca el, și asta înseamnă să forțezi prea tare nota.

— Flăcăul de alături care bate la mașină mi-a spus să intru aici. Sper că nu vă deranjez?

Tipul gras suspină ca Sydney Greenstreet. Pare mulțumit de efect.

Îi întind cartea mea de vizită, cea care are gravat într-un colț *Universal Services*.

— Nu mă deranjezi, domnule Malloy. Ce pot să fac pentru dumneata? Ah! Ocean City!

Bate ușor marginea biroului cu capătul cărții de vizită și zâmbeste femeii coapte care îi soarbe toate cuvintele, apoi adaugă:

— E un ținut al miliardarilor, domnule Malloy. Locuiești acolo?

— Lucrez acolo, țin să precizez. Aș vrea să am anumite informații despre o femeie pe care cred că o cunoașteți: Anita Gay.

Nedick închide ochii și ia un aer meditativ.

— Ce fel de informații, domnule Malloy? mă întreabă el în cele din urmă, după o tăcere apreciabilă.

— Oricare.

Scot port-țigaretul, îi ofer o țigară și continui:

— Nu știu exact. Încerc să strâng anumite elemente care să-i reconstituie trecutul. Mi-ar plăcea să vă aud vorbind despre ea. Tot ce-mi veți spune îmi poate fi de folos.

Ia țigara cu un aer bănuitor. I-o aprind în același timp cu a mea.

— Pe legea mea... nu prea știu ce să spun... zice cu un aer ezitant. Adevărul e că deocamdată sunt destul de ocupat. Nu cred că am timp...

---

* Specialist în roluri de bandiți care te sperie, dar burduhănoși și buni la suflet (n.a.).

— Dar am să vă despăgubesc; n-am intenția să vă fac să-mi cedați timpul gratuit.

Scoate un alt suspin: mult mai puțin reușit decât primul.

— Iată o vorbă spusă cum trebuie, domnule Malloy! Apreciez domnii ca dumneata care știu să discute afaceri mergând drept la țintă.

Apoi se adresează femeii coapte:

— E timpul să te duci la bancă, domnișoară Fenducker. În drum, spune-i lui Julien că voi fi ocupat în următoarea jumătate de oră.

În tăcerea care urmează, domnișoara Fenducker își apucă rapid șapca și haina și părăsește rapid camera. Rămân singur cu Nedick.

— Cât ai putea să-mi oferi, domnule Malloy? mă întrebă privindu-mă sigur cu ochii lui mici.

— Dumnezeuule, nu știu! Ce-ai zice de cincizeci de dolari? Asta depinde, evident de ce-mi puteți spune.

— Pot să-ți spun o sumedenie pentru cincizeci de dolari. Nu vreau să par că mă amestec în ce nu mă privește, dar are cumva necazuri?

— Nu pot numi asta necazuri, răspund gândindu-mă cam arăta ultima dată când am văzut-o. În fine, nu mai are. A avut. Clientul meu ar vrea un raport exact asupra trecutului ei, dacă totuși pot să mi-l procur fără prea multă gălceală.

Își împinge scaunul înapoi, își pune picioarele grase unul peste altul și-și trece un deget prin răscoiala vestei.

— Și cei cincizeci de dolari?

Îmi scot portofelul și așez cinci hârtii de zece pe birou. Scoate o mână dolofană, strânge bancnotele și le pune în buzunarul pantalonilor. Scutur scrumul pe jos.

Când ați avut-o aici pe Anita Gay?

— A stat la noi doi ani. Pot să-ți dau datele exacte dacă de interesează.

Scotește într-un sertar plin de hârtii și până la urmă scoate un carnet cu copertă de piele. Întoarce paginile până la data care o caută și arată carnetul pe birou.

— Uite. Aici scrie totul. A venit la birou la trei iunie, acum doi ani. Spunea că o cheamă Anita Broda. Căuta de lucru. Apărea în cabaretele din Hollywood cu un număr de strip-tease, dar avusese necazuri cu brigada de moravuri și agentul ei o lăsase baltă. Roy Fletcher a sfătuit-o să vină la mine. Fletcher are un grajd de vedete adevărate. Nu avea nimic pentru ea și de altfel n-o voia. Atunci mi-a trimis-o mie.

Se uită la mine și zâmbește în colțul gurii.

— Ai văzut-o, domnule Malloy?

Îi răspund că da, am văzut-o.

— Grozav de bună în genul incendiar, ai? În opt zile numele ei a trecut de la mijloc în capul afișului. Două săptămâni mai târziu numele ei ardea cu litere de foc pe fațada noastră.

— De ce nu mai e aici? ♣

— S-a măritat. Mereu aceeași poveste, domnule Malloy. Găsești o fată care aduce bani și ea se mărită. Măritișul e o sabie a lui Damocles pentru meseria noastră!

Încep să mă întreb dacă nu cumva am dat cei cincizeci de dolari prea ușor.

— N-ați mai revăzut-o de atunci?

Clatină negativ din cap.

— Am auzit că nu se înțelegea cu Thayler și că îl părăsise. Micum, a intrat la Simeon, croitorul de pe Alea 19. Presupun că o deveni marochin echivala cu urcarea unui etalon pe scara socială. O prietă, îți spun eu. L-a părăsit pe Simeon cam de două luni. Acum nu se știe unde e.

Îl las să se liniștească, dar sunt într-o stare de agitație extremă.

— Nu se înțelegea cu Thayler. Cine e Thayler?

— Soțul ei.

— Aș putea să știu când s-au căsătorit?

— Încă n-am uitat. M-a costat destul de scump. S-au căsătorit, mă gândesc, în trecut, la opt noiembrie.

— Și ce s-a întâmplat cu el? A murit?

Mort! A murit. Medick nu s-a mărit. E aici în oraș. S-a asociat cu un om de afaceri. Locuiește acum pe picioare la un magazin de fotografii pe Army Street.

Brusc mă apucă iar migrena. Probabil că gândesc cu prea mare intensitate. Îmi apăs tâmpilele cu degetele și mă uit cu atenție la Nedick.

— Să vorbim de Thayler, îi zic. Povestești ce știi despre el. Tot ce știi.

Nedick deschide o ușă a biroului și scoate la suprafață o sticlă neagră fără etichetă și două pahare.

— Un păhărel cred că v-ar face bine, îmi zice. Păreți bolnav.

— Bolnav este cuvântul, răspund. Haideți să bem și să vorbim de Thayler.

Umple cu whisky cele două pahare. Înclinăm fiecare capul și bem. Scot tubul de aspirină și el continuă:

— Lee Thayler era deja aici când a venit Anita. Făcea un număr de Buffalo Bill. Nu era rău și pentru că schimba prezentarea îl păstram. Ce e supărător cu negliobii pe care îi angajăm, este că toți sunt la fel. După o săptămână au făcut tot ce știau să facă. Dar cu Thayler era altfel. Avea antren, îndrăzneală și scotea totdeauna o chestie nouă.

Înfulec două aspirine și le fac să coboare pe gât cu whisky.

— Ce gen de chestie?

— Tot ce se poate face cu o carabină. Înțelegi ce vreau să spun, găurea monede aruncate în aer, trăgea la țintă ochind într-o oglindă, joc mare, păi! Mai făcea o chestie senzațională, cu un Colt 45. Arunca arma în aer, o prindea din zbor și trăgea în același timp. Pentru numărul ăsta se folosea de o fată. Îi desprindea o țigaretă din gură. Chestie periculoasă, dar era sigur pe el.

— Și s-a căsătorit cu Anita?

Nedick se încruntă.

— Da. M-au părăsit imediat după căsătorie. Thayler a cumpărat o parte din acel magazin de fotografii. A anunțat că ajunsese la vârsta când trebuie să devină un om așezat și să se ocupe de ceva definitiv. Era greu de crezut, căci Thayler nu era un tip care să se ocupe de așa ceva, dar după câte am auzit, se pare că a făcut-o. Cunoștea o sumedenie de oameni de teatru și toți aveau să se ducă să se fotografieze la el. Louis face munca obișnuită și Thayler umblă după clienți.

— Și Anita l-a părăsit?

— Așa am auzit.

Umple din nou paharele. Ciocnim înainte de a bea. Whisky-ul e bun... Abia când ajunge la destinație îți dai seama de forța lui explozivă.

— Aveți o fotografie de-a flăcăului?

— Da.

Întinde mâna spre unul dintre dulapurile metalice și zice:

— Ești mai tânăr decât mine. Deschide sertarul de sus. Da, acela. Trebuie să fie acolo un album de fotografii... L-ai găsit? Adu-l aici.

Pun albumul pe birou și-și preumblă laba printr-o grămadă de poze strălucitoare. O găsește în cele din urmă pe cea căutată și mi-o întinde.

— El e.

E un cowboy înalt și slab, în picioare în fața unui decor de prerie cu cactuși, pictat pe pânză. Poartă un șorț din piele de oaie, o pălărie și o cămașă în carouri. Are o față lungă și subțire, buze subțiri și o privire sigură, periculoasă. Pare a nu surâde prea des și când i se întâmplă una ca asta, probabil că surâsul nu reușește să ajungă până la privire. Cap de jucător; un tip pentru care viața nu face prea multe parale; cap de om necugetat, cum se spune.

— Pot s-o păstrez?

Nedick încuviințează.

— Dacă vrei.

Trece în revistă celelalte fotografii; ia una și o pune deasupra teancului.

— Uite numărul lui Thayler cu țigareta. Mie nu-mi plăcea. Mă temeam totdeauna de un accident. Era prea periculos. Dar ei puțin îi păsa. Avea nervi de oțel.

Nu-l mai ascult. Ochiul meu este pironit asupra fotografiei. Îl văd pe Thayler în costum de cowboy trăgând în direcția unei fete care stă cu fața spre aparat și cu profilul spre Thayler. Este o fotografie excelentă. Se vede țigara sărind din gura fetei și fumul ieșind din țeava armei. Fata poartă un bolero de piele, un slip larg cât o sfoară și pălăria de rigoare.

— Și să nu crezi că stătea să ochească țigara! exclamă Nedick. Arunca revolverul în sus, îl prindea și trăgea fără nici o secundă de oprire. De fiecare dată simțeam o sudoare rece pe spate.

Pe mine mă trec sudorile reci uitându-mă la fotografie, căci fata cu slip-sforicică este domnișoara Bolus.

3

Ușa se deschide cu brutalitate și intră tipul cu părul creț. Pune niște hârtii pe birou.

— Uite contractul lui Gardener, îi zice lui Nedick. Ați face bine să semnați mai înainte ca toanta asta să se răzgândească.

Nedick se repede la un stilou și întreabă:

— Câte parale face fata aia care e afară? Nu ratăm nimic interesant, nu?

— Infectă, răspunde disprețuitor tipul cu păr creț.

— Atunci fă-i vânt. Aud de aici cum îi pârlăie oasele și mă îngrijorez pentru ea.

— Vă îngrijați pentru toate alea. Puțină mișcare îi va face bine.

Ia hârtiile și iese.

Prin ușa deschisă o văd pe fată. Stă pe un scaun, cu hainele pe genunchi și plânge.

Tipul cu păr creț îi zice:

— Am să-ți dau un sfat. Cel mai bun lucru pe care îl ai de făcut este să iei ascensorul până la ultimul etaj, să alegi o fereastră mișto și să te arunci de-acolo. Numărul tău e scârbos. Și tu la fel. Acum cară-te.

Închide ușa în momentul în care fata se ridică încet.

— Sunt zile în care îmi zic că Julien e puțin cam dur cu oamenii, spune Nedick.

Eu mă gândesc că ar fi foarte plăcut să ies, să iau mașina de scris și s-o sparg în bucățele în capul lui Julien. Dar felul cum tratează el oamenii nu mă privește.

— Vorbiți-mi de fata asta, cea din fotografie. Cum o cheamă?

Nedick ia fotografia, se uită la ea și o așează jos.

— Gail Bolus. Te interesează?

-- Totdeauna mă interesează o fată care se îmbracă în felul ăsta. E tot aici?

— Nu. Niciodată n-am știut mare lucru despre ea. Thayler a adus-o cu el: făcea parte din numărul lui. O plătea din buzunarul lui. În afară de nume, nu știu nimic despre ea. Doar că avea nervii tari.

— A plecat când a plecat și Thayler?

— Oh, nu! Cu mult înainte. Când Thayler a început să se intereseze de Anita Gay. Lucru care i-a și stricat numărul. N-am mai putut pune niciodată mâna pe o fată cu nervi destul de tari. I-a cerut Anitei să ia locul lui Gail, dar ea n-a vrut. Și nu pot să spun că am condamnat-o pentru asta.

— Era ceva între Gail Bolus și Thayler?

— Așa îmi închipui. Când fac un număr în doi, până la urmă partenerii sfârșesc prin a se culca împreună. Nu făceau tocmai ci excepție. Dar n-a suportat să-i vadă pe Anita și pe Thayler împreună și i-a spus-o. S-au certat și l-a lăsat baltă.

— A plecat acum șase luni?

— Da, cam așa.

— Unde s-a dus?

— Am pierdut-o din vedere. Nu face parte din trupa nici unui impresar. Nu avea un talent deosebit, doar că stătea liniștită și-l lăsa pe Thayler să tragă spre ei. Presupun că a părăsit meseria.

— N-ai întâlnit niciodată un anume Cesar Mills?

Scotocește prin amintiri și în cele din urmă scutură din cap.

— Știți ceva despre Louis?

Se trage de mustață și suspină.

— După câte văd, îți pare rău după bani, tinere! Nu pot să stau de vorbă cu dumneata toată ziua, am treabă.

Scot din nou portofelul și îl întreb:

— Să zicem 25? OK?

Umple păhărelele drept încuviințare. Banii îi schimbă înfățișarea și se reinstalează pe scaun.

— Relațiile cu dumneata sunt agreabile, domnule Malloy, zice el cu un aer radios. Ce vrei să știi despre Louis?

— Ce fel de om este?

Nedick își etalează labele grase și dă din umeri.

— E un artist. Își cunoaște meseria și nu ia scump. Toate comenzile i le trecem lui.

— Puneți-vă capul la lucru și spuneți-mi cum este?

— Înalt, slab, efeminat, poartă bărbuță și a fost condamnat de două ori pentru viol, enunță rar Nedick.

Drăguț portret. Îmi place acest Nedick. Mă scutește să-mi tocesc tocurile la pantofi.

— Ce legături are cu curcanii?

— Proaste. Cele două violuri datează de cinci și zece ani, dar e trecut la condicuță. Presupun că nu se mai distrează forțând fetele. Dar se spune altceva...

Aștept, dar nu mai continui și zic:

— Nu vă opriți. Ce se spune mă interesează la fel de mult ca și faptele dovedite.

— Când știi să te folosești de un aparat de fotografiat, domnule Malloy, începe Nedick, și când nu ai nici un scrupul, ai cum să-ți câștigi viața; mai mult sau mai puțin cinstit.

— Nu fiți așa de vag, îi cer. Contați pe discreția mea.

— Poliția crede că se ocupă cu șantajul. Personal nu știu nimic. Noaptea își ia aparatul la BUENA VISTA PARK. Este localul ideal pentru perechile care vor să se cunoască mai intim. Printre aceste perechi sunt și unele care vor să fie fotografiate. Știi cum e? Atunci anumite negative capătă valoare. Nu sunt decât zvonuri. N-a putut fi prins asupra faptului.

Îi zic că înțeleg.

— Cunoscându-l pe Thayler, credeți că el s-ar ocupa cu șantajul?

Nedick râde în hohote.

— Thayler ar fi în stare de orice! E ambițios. Nu se dă în lături de la nimic. Are nevoie de bani. Crede-mă, domnule Malloy, nimeni și nimic nu-l poate împiedica când e hotărât să facă ceva. I-am spus-o de nu știu câte ori lui Julien: Thayler e

periculos. I-am spus că într-o zi o să avem necazuri din pricina lui, dar Julien n-a vrut să mă asculte. În fine, dacă n-am avut necazuri de pe urma lui, asta s-a întâmplat fiindcă a plecat destul de repede. Dacă mi s-ar spune că a mierlit pe cineva la o margine de pădure, nu m-aș mira. Șantaj? Evident. Asta nu l-ar jena pe Thayler. E o brută. Am fost încântat văzându-l că pleacă. Dacă n-ar fi luat-o pe Anita cu el, aș fi dat un foc de artificii în ziua plecării lui. Nu-mi plăcea, nici el, nici numărul lui; dar Julien voia să-l păstreze pentru că aducea bani. Trebuia să fii un om fără inimă ca să montezi un număr atât de periculos ca cel cu țigareta. Mă îngrijora. Mi-a părut bine că pleacă.

Nu mai găsesc alte întrebări și mă așez pe picioare.

— Ei bine, cred că asta e tot, strângându-i mâna. Dacă din întâmplare îmi mai vine ceva în minte, o să mai trec pe-aici. Mulțumesc.

4

Părăsesc BRASS RAIL și mă întorc direct la hotel. În antreu dau peste băiatul de etaj. Îi spun să aducă sandvișuri și patru sticle cu bere în cameră.

N-au trecut nici cinci minute și sosește și Kerman cu băiatul de etaj în urma lui.

— Ce te-a apucat să comanzi sandvișuri? întreabă Kerman cu aerul dezgustat. Nu ne putem permite o masă la restaurant?

Băiatul pune sandvișurile și berea pe masa de bambus și rămâne pe loc să vadă dacă se alege cu ceva. Îi dau cincizeci de cenți și îi spun să se care.

Deschid două sticle de bere și încep să torn.

— Mi-am spus că e mai liniște aici ca să stăm de vorbă, îi explic eu.

— Bine, lasă, zice Kerman așezându-se în fotoliu. Ai stat nu glumă în cabaretul ăla! Mă pregăteam să organizez o acțiune de salvare.

Îi întind un pahar și mă duc să mă așez pe pat.

— Am pescuit o mulțime de lucruri.

Îi povestesc tot ce am aflat.

Ascultă fără să spună nimic, fără să se atingă de bere, semn sigur că i-am captat atenția. Când termin, îl aud fluierând prelung.

— E ceva smintit! exclamă el. Ce vrea să însemne asta?

— Bucăți de puzzle. Trebuie să le găsim locul. Nu mă îndoiam nici o clipă că Gul Bolus e și ea amestecată. Haide! Nu e nevoie să rânjești!

— Crezi că lucrează mână în mână cu Thayler?

— Poate. Nu știi. Poate că e o coincidență venirea ei la Ocean City. Poate că a rupt-o definitiv cu Thayler. Încă nu știu nimic, dar o să aflu. Chestia cea mai grozavă este că Anita era măritată când s-a căsătorit cu Cerf. Dacă s-a căsătorit cu el în secret — adică fără ca Thayler să știe — și până la urmă Cerf'a aflat, nu e nevoie să căutăm prea departe șantajistul. Un alt lucru interesant: Thayler e un expert în calibrul 45. S-ar putea să fie el asasinul.

Kerman își drege glasul și bea un gât de bere.

— Crezi că el l-a omorât pe Benny?

— Thayler sau Louis, sau amândoi.

— Și Mills? El nu e amestecat?

— Habar n-am. Cred că e ceva între el și Nathalie Cerf, dar dacă asta are vreo legătură cu afacerea noastră, n-aș putea să spun.

— În fond, nu știi mare lucru. Va trebui să te zbați un pic dacă vrei să-ți faci un nume în meserie.

— Știu destule ca să pun gheara pe Louis. Și asta vom și face imediat.

Deschid valiza și scot un blocnotes. Scriu cu majuscule:

MAGAZINUL ESTE AZI ÎNCHIS

— Ca să vezi! face Kerman uluit. Azi nu mai trudim.

— Ei, nu noi, zăpăciturile! Traversăm strada și mergem la Louis. După ce intrăm, lipim asta pe ușă.

Kerman își înghite repede berea.

— Iată momentul pe care îl așteptam, zice luându-și pălăria.

5

Deschid ușa și o sonerie pe care n-am văzut-o începe să facă zgomot. Prăvălia e scaldată de o lumină intensă: pereții sunt acoperiți cu fotografii asemănătoare cu cele care împodobesc exteriorul la BRASS RAIL. O tejghea mică separă prăvălia de partea din spate. Aceasta din urmă, după cât pot să văd prin spațiul dintre două perdele proaste pe jumătate trase, cuprinde un mare număr de scaune și două tije metalice de care sunt agățate perdelele și două oglinzi mari. Din această încăpere pleacă un culoar îngust care presupun că duce la studio.

Ne-am înțeles că în cazul în care cineva s-ar găsi în prăvălie, ne-am ocupa de el: de aceea Kerman și-a luat revolverul. Nu se simte prea mândru, având în vedere că nu a tras niciodată cu el și că nu are nimic înăuntru. Îi spun că atâta timp cât Louis nu scoate și el un pușcoci, totul va merge foarte bine. Revolverul lui Kerman e impresionant: pare pus pe ceață! Nimeni, dacă nu e stricat la minte, n-ar vrea să aibă de-a face cu el.

Kerman mi-a răspuns amar că dacă vine Thayler și începe să-și arate talentele de trăgător, vom arăta ca doi neghiobi; așa cred și eu dar mă feresc să i-o spun.

Când ajungem în prăvălie, Kerman lipește anunțul pe ușă și închide cele două zăvoare. De pe culoar apare o siluetă de femeie în rochie neagră. Traversează salonul de aranjarea ținutei și intră în prăvălie. Are un aer aspru. Pielca ei de blondă e bronzată și afișează un zâmbet comercial, dar ochii își păstrează expresia posacă.

— Ce doriți? întreabă cu mâinile pe tejghea.

Are unghiile de un roșu aprins, dar și le roade. Dacă te uiți la ea mai de aproape, îți dai seama că și restul e ros, de molii sau de rugină.

Îmi duc două degete la pălărie.

— Am vrea să ne fotografiem. E posibil?

— Și o poză de-a mea o să v-o fac cadou, ca să vă mențineți caldă noaptea! adaugă Kerman.

Blonda se uită pe rând la fiecare cu un aer uimit și închide pe jumătate ochii.

— Tare mi-e frică că domnul Louis e deocamdată ocupat. Pot să vă fixez o întâlnire, propune ea și, cu un gest nonșalant, se bate ușor peste bucle.

— Suntem grăbiți.

Mă întorc spre Kerman cu o mișcare a capului.

Kerman își scoate revolverul ca un cowboy de cinema și îl îndreaptă spre față.

— Lasă gura, pituliceo, zice Kerman.

Vocea lui răsună ca o pânză cerată pe care o rupi.

— Am venit să furăm banii!

Blonda se dă înapoi, bate din pleoape și deschide gura să strige. Îi vâr arătătorul în stomac și tot aerul pe care-l are în plămâni îi iese șuierând ca dintr-un pneu spart. Se îndoaie deasupra tejghelei.

Într-un minut e legată fedeleș cu materialul adus de noi. O vârăm sub tejghea, cu o pernă sub cap și un căluș în gură și îi spunem să stea liniștită. Nu mai pare posacă: spumegă.

— Mișcă-te, îi zic lui Kerman, nu te apăra ca un leu.

— Ceea ce-mi place în toată chestia asta, îmi zice venind spre mine, este să mă gândesc că ar putea să cadă un curcan și să mă ia drept un asasin. Presupun că o astfel de chestie nu ți-a trecut prin minte.

Îi fac semn să tacă și o pornim pe culoar. La capătul lui e o ușă; o deschid și mă uit.

E un atelier mare. Obișnuitul aparat cu trepied e fixat în fața unui fundal vopsit în cenușiu. O masă de desen cu pupitru oblic se află lângă perete. Un bărbat cu bluză albă, pe cap cu un basc albastru, lucrează la masă la o serie de fotografii. E înalt, slab, efeminat; bărbia poartă podoaba unei bărbuțe negre. Pielea e de culoarea pergamentului vechi și buzele groase par roșii în contrast cu barba și mustața neagră: un domn lipsit de orice seducție.

Când ne vede, mâna lui lasă pensula și plonjează în sertarul mesei.

— Lasă aia, rânjește Kerman amenințându-l cu revolverul.

Mâna rămâne suspendată deasupra sertarului. Fața bărboasă se face verde. Înaintez și pescuiesc din sertar un mic revolver automat. Îl pun în buzunarul din spate al pantalonilor.

— Salut, îi zic și îi trag o labă magistrală între umăr și gât.

Lovitura îl face să cadă de pe scaun și îl expediază la podea. Mă aplec asupra lui, îl apuc, îl ridic în picioare, iau elan și îi sfărâm osul nasului, în dreptul ochilor. Face o piruetă prin studio, întâlnește în drum aparatul și se lungește pe jos cu ustensilele peste el.

Kerman s-a așezat pe marginea mesei.

— Ai grijă să nu-i faci vreun rău, zice.

Ne oprim puțin să ne tragem sufletul.

Louis e chircit pe podea, cu mâinile pe față. Abia mai îndrăznește să respire. Seamănă cu unul care așteaptă ca o bombă să facă explozie deasupra lui.

Cât îmi trag sufletul mă duc să arunc o privire peste fotografiile pe care le retușa. Ele confirmă teoria lui Nedick: Louis se ocupă cu șantajul.

Văzând că nu mai cade nimic peste el, Louis încearcă să se ridice în picioare, dar imediat ce mă întorc se și aruncă jos.

— De ce l-ai omorât pe Benny? îl întreb sosind deasupra lui.

Ochii lui mici se închid. Răsuflarea îi face un zgomot de hârtie mototolită în gâtul sugrumat.

— Nu știu ce vreți să spuneți, murmură aproape imperceptibil, ca un ecou într-un tunel.

Trag un șut în bluza albă și-l trimit trei metri mai încolo.

— De ce l-ai omorât pe Benny? repet.

Nu răspunde. Mârâie doar.

Îl lovesc iar.

— Poate crede că vrem să ne jucăm, zice Kerman apropiindu-se să vadă mai bine. Există tipi, dom'le, cu care trebuie să fii al dracului de persuasiv ca să-i faci să vorbească!

— Țsta nu e dintre ei, îi zic.

Mă reped, îl apuc și îl ridic în picioare. Are picioarele din vată și e gata să cadă, dar îl țin drept, exact cât să primească o scatoalcă de la Kerman. Traversează încăperea la orizontală și aterizează în pânza cenușie.

— Ei! strigă Kerman. A văzut asta?

Se repede sub masă și ia de acolo o lampă de benzină.

— Asta e ceva, zic. Aprinde-o.

Smulg restul de pânză cenușie din cadru, îl culeg pe Louis și îl trag de călcâie până în mijlocul încăperii.

În fundul studioului e un divan. Mă duc după el și îl târăsc până la Louis.

— Pune-o pe el.

Kerman pompează de mai multe ori până când flacăra iese pârâind din capătul găurit al lămpii de benzină, apoi se apropie, îl apucă pe Louis, îl pune cu ajutorul meu pe divan, și mă așez pe pieptul lui.

Sudoarea îi curge șiroaie pe față. Mă privește intens, cu ochii măriți de spaimă.

— N-am mult timp de pierdut cu tine, îi zic. Vreau să știu ce i s-a întâmplat lui Benny și voi afla. Știu că tu, Thayler și Anita sunteți în aceeași gașcă. Știu că Benny a venit ieri aici. Dacă nu vorbești vei petrece un sfert de oră incomod. Benny era prietenul nostru. Puțin îmi pasă de ce ți se poate întâmpla. Vorbești ori te cureți. De ce l-ai omorât pe Benny?

— Nu-l cunosc pe Benny, jur, zice dintr-o răsuflare.

— Nici măcar nu-l cunoaște pe Benny, îi zic lui Kerman.

— Am tot ce trebuie să-i împrăpățez memoria, zice Kerman apucând lampa de benzină.

— Cum să te frigem? îl întreb pe Louis.

— Nu-l cunosc! urlă zbătându-se. Nu știu ce vreți să spuneți.

— O să știi tu imediat, scârnăvie.

Și Kerman îndreaptă lampa spre tălpile lui Louis.

După câteva secunde Louis se încordează; arată ca un arc, ochii îi ies din cap și sudoarea îi țâșnește de pe față ca dintr-un burete presat. Îl țin cu greu în loc și tot ce-i iese din gură îmi dă dureri de cap.

— De ce l-ai omorât pe Benny? întreb făcându-i semn lui Kerman să oprească.

Studioul pute a piele arsă.

— Vă... vă jur că nu știu nimic, mârâie Louis.

Îi simt mușchii coapselor sucindu-se sub mine, capul i se rostogolește de la dreapta la stânga pe marginea divanului.

— Ia frige-l bine, zic scos din sărite.

Kerman îi aplică o doză zdravănă de flacăra. Louis zbiară atât de tare încât sunt obligat să-i îndes în gură basca.

— Are ceva dacă îl ologesc pe viață? mă întreabă Kerman.

— Pe mine nu mă deranjează, dar așteaptă să văd dacă nu cumva s-a răzgândit. Nu-mi place mirosul ăsta.

— Ar fi trebuit să aducem o sticlă de scotch, zice Kerman. Am stomacul fragil.

Scot basca din gura lui Louis.

— De ce l-ai omorât pe Benny?

— Thayler l-a omorât!

Abia aud, așa de încet vorbește.

— Cred că va vorbi, zic. Dar ține lampa la îndemână, pentru scăpările de memorie.

Mă ridic și întreb:

— Cum s-a întâmplat?

Ne ia ceva timp; Kerman îl mai bagă o dată sau de două ori la rotisor când se lasă greu la detalii, dar până la urmă aflăm totul.

Benny venise la prăvălie în ajun, puțin înainte de orele cinci. După Louis, Benny nu se gândea nici o clipă la ceea ce îl aștepta. I-a arătat lui Louis fotografia Anitei și l-a întrebat ce știe despre ea.

— Thayler era aici, zice Louis, cu fața udă de sudoare, aici în spatele perdelei; asculta. A ieșit cu un revolver. L-am scotocit pe Benny și am văzut de unde venea. Anita îi vorbise lui Thayler de *Universal Services*. Thayler l-a lovit pe Benny și l-a luat cu mașina lui. N-am habar ce-a făcut cu el. Vă jur că e tot ce știu.

În acest moment Kerman îi mai aplică o doză de lampă cu benzină.

— Unde e Thayler? întreb.

Louis răspunde ceva ce nu aud.

— Târâtura asta are nevoie de un pic de băutură, zic.

— Dar eu! mormăie Kerman.

Începe să scotocească prin cameră. După un moment descoperă o sticlă de whisky și pahare într-un dulap. Toarnă în trei pahare, îmi dă mie unul, pe celălalt îl pune pe masă pentru el și pe al treilea îl toarnă pe fața lui Louis.

— Unde e Thayler acum? întreb din nou, după ce am băut o gură.

Băutura nu e rea. Nu e nici bună, dar e băubilă.

— S-a dus să se întâlnească cu Anita, bâiguie el.

— Când a plecat?

— Ieri seară, a luat avionul de ora zece.

— Va trebui să vorbești, zic. Ai căutat-o, ai găsit-o. Știai că i-a legat lui Benny mâinile și picioarele și că l-a aruncat în apă? Fața slabă și strâmbată de durere pălește.

— Nu...

Sunt dispus să-l cred.

— Thayler și Anita erau căsătoriți, nu?

Încuviințează.

— Știai că s-a măritat cu un anume Cerf acum două luni?

Privirea i se lasă în jos și imediat ce spune că nu-l cunoaște pe Cerf, Kerman pune mâna pe lampă. Louis strigă:

— Da, știam. A fost ideea lui Thayler. Spunea că va putea să ia o grămadă de bani de la Cerf.

— Ei îi era frică de Thayler?

Pare uimit.

— Nu avea nici un motiv să-i fie frică de el.

— S-au certat și s-au despărțit, nu?

— Păi!... Se ceartă mereu. Când l-a întâlnit pe Cerf, a venit aici și l-a întrebat pe Thayler ce trebuie să facă. El i-a spus să se mărite cu tipul, să-i sustragă cât mai mulți bani cu putință și că el își va ține gura atâta vreme cât îl va face părtaș la beneficii.

— O cunoști pe Gail Bolus?

Își linge buzele și dă din cap.

— Lucra cu Thayler înainte de a o întâlni pe Anita. N-am mai văzut-o de atunci.

— E și ea amestecată?

— Nu știu.

— Nu e prima oară când Thayler se duce la Ocean City, nu?

Ezită; dar la primul gest al lui Kerman se grăbește să zică:

— Nu. A mai fost acum două zile. Era îngrijorat. Anita îi telefonase să-i spună că era supravegheată. A plecat imediat, dar n-a găsit-o.

— S-a întors aici?

— Da. Era nervos. Mi-a spus că femeia care o supraveghea pe Anita fusese omorâtă. Și-a zis că ar face mai bine să se ascundă. Era îngrijorat că n-o găsisese pe Anita.

— Nu a anunțat-o că vine?

— Nu. Când i-a telefonat și i-a cerut să vină, el avea treabă. Imediat ce ea a închis telefonul, Thayler s-a răzgândit și s-a dus să vadă ce se petrecea.

— Se va întoarce?

— Da.

— Când?

— N-a spus.

— Anita a fost omorâtă ieri seară.

Face un salt înapoi și ochii lui mici par că se înfundă în orbite.

— Ce? A murit?

— Mda! Lângă ea a fost găsit un Colt calibru 45. Ce revolver avea Thayler?

— Nu știu. Un revolver mare. Nu mă pricep deloc la armele de foc.

Dau din umeri și mă depărtez de el.

— Nu văd ce aş mai putea să-l întreb, dar tu? îl întreb pe Kerman.

Kerman scutură din cap.

— Ce facem cu broscoiul ăsta?

— Mă ocup eu. Dă-mi fotografiile alea de pe masă.

Kerman strânge fotografiile, aruncă o privire pe ele, se strâmbă și mi le întinde.

— Scrie-ți numele pe spatele fiecărei fotografii.

Văzând că Kerman se pregătește să se joace cu lampa cu benzină, Louis se grăbește să se supună. Iau pozele semnate, le strecor într-un plic găsit pe masă, scriu numele inspectorului Dunningan și pun plicul în buzunar.

— Am să-l duc la comisariatul central. E multă vreme de când vor să pună laba pe tine.

Mă întorc spre Kerman și-i zic:

— Haide, plecăm.

Kerman e deasupra lui Louis.

— Benny era prietenul meu, zice cu o voce gravă, fără timbru. Uite o amintire din partea lui.

Și îi lipește pe față flacăra lămpii cu benzină.

1

Se înserează când ajung la Ocean City. Mă duc direct la birou. Paula e încă acolo. Când deschid ușa, ochii ei părăsesc ziarul pe care-l citește și pe față i se poate citi o expresie de ușurare.

— Ce mai e nou? întreabă. Ce mai face capul tău?

— Capul meu ar suporta o picătură de scotch.

Mă trântesc în fotoliul de lângă birou.

— Fii bună și toarnă-mi ceva de băut. Totul începe să se precizeze, dar încă n-am ajuns la sfârșit. În fine, știu deja cine l-a ucis pe Benny. Un anume Lee Thayler. E sau la Ocean City, sau la Frisco. L-am lăsat pe Kerman acolo să se ocupe de treaba asta.

— Thayler, repetă Paula.

Deschide una din ușile biroului, scoate o sticlă de Haig & Haig, un pahar și o carafă cu apă, apoi întreabă:

— Cine e? Ce rol joacă?

— E soțul Anitei, răspund apucând sticla. Încă nu l-am găsit, dar îl caut. S-ar putea să am necazuri cu el; știe să se folosească de o armă. Ar fi un lucru bun dacă ai putea să iei câteva note, nu se știe niciodată. Dacă îmi bag nasul într-o chestie prea tare

pentru mine, asta îl va ajuta pe Mifflin să termine treaba. Dar să nu-i spui nimic înainte de a mi se întâmpla ceva.

Paula mă fixează cu ochii ei negri care se măresc.

— Uşurel, fii calmă, zic turnându-mi în pahar, nu e decât o precauție. Ai carnetelul?

— Dar, Vic... începe ea.

Îi fac semn să tacă.

— Scrie repede. N-am timp de pierdut.

Își ia carnetelul și un creion.

— Dă-i drumul, face ea resemnată, te ascult.

— Scena se petrece la San Francisco, încep eu, la începutul lunii iunie, acum doi ani...

Îi urmăresc creionul care aleargă pe pagină ca să fiu sigur că nu dictez prea repede.

— O dansatoare goală care își zice Anita Broda sosește în oraș venind de la Hollywood. Numărul ei este puțin cam îndrăzneț pentru cabaretele din Hollywood și brigada de moravuri o roagă să-și facă valizele. Se învârtă prin San Francisco în căutarea unui angajament, dar cabaretelor le e frică de scandal. În cele din urmă obține recomandare pentru Nick Nedick, patronul cabaretului situat la colțul străzilor Bayshore și Third. Acesta riscă și o încearcă opt zile. Are succes și după trei săptămâni numele ei strălucește cu litere de foc pe frontonul barăcii. Majoritatea artiștilor angajați de Nedick nu rămân mai mult de o săptămână. Deci clienții sunt nebuni după Anita și ea devine vedeta casei reușind să fie prima pe afiș un timp record de optsprezece luni. Un alt număr, care are mai puțin succes decât al Anitei, dar suficient ca să facă parte din program în mod permanent, este executat de un anume Lee Thayler, trăgător emerit, și partenera lui, o anume Gail Bolus.

Paula îmi aruncă o privire pătrunzătoare, face cu ochiul și mă întreabă:

— Nu e fata aceea?...

— Da, ea este. Să continuăm. Ceea ce scrii în momentul acesta e curată dinamită. Îți mai rezerv o surpriză.

— Dă-i drumul.

— Thayler și Anita se îndrăgostesc unul de altul și Thayler hotărăște să părăsească meseria de actor. Se asociază cu un fotograf și prăvălia lor se specializează în fotografii de artiști. Proprietarul localului este un anume Louis care câștigă lovele pentru el ocupându-se cu șantajul. Probabil că Thayler e amestecat în treaba asta. Prăvălia nu face mare lucru și două persoane nu pot trăi de pe urma ei dacă nu fac și altceva în afară de fotografii.

Fac o pauză să-i permit Paulei să mă ajungă din urmă. Reiau:

— Thayler se căsătorește cu Anita anul trecut, la opt noiembrie. Gail Bolus părăsește meseria. O lună mai târziu Anita îl părăsește pe Thayler! Poate că nu de-a binelea. Nu știu. Oricum, Anita intră ca manechin la Simeon, pe Alea nr.19. Aici îl întâlnește pe Cerf.

Cerf, după cum știi, și-a pierdut nevasta acum doi ani într-un accident de mașină. Are în îngrijire o fată bolnavă și viața nu e prea veselă. Anita își pregătește plasa și Cerf cade în ea. Îi propune căsătoria. Anita îl anunță pe Thayler căruia nu-i trebuie mult ca să vadă avantajele ce se pot obține împărțindu-și nevasta cu un miliardar. Îi spune Anitei să se mărite cu Cerf. Promite să nu se opună dacă va primi în schimb o parte din ce Anita îi va smulge lui Cerf, și ea nu intenționează să fie mână moartă. Anita se mărită cu Cerf. E bigamă, evident, și se duce să trăiască la *Santa Rosa*. Am făcut o anchetă în legătură cu Anita și n-am găsit nimic care să confirme bănuielile lui Cerf în privința cleptomaniei nevastei sale. Două ore înainte de a pleca din Frisco, am stat de vorbă cu oameni care au cunoscut-o și nici unul dintre ei nu a bănuțit-o vreodată de acest viciu. Acum sunt convinși că valiza plină cu obiecte furate a fost pusă în acel dulap ca s-o discrediteze în fața lui Cerf. Singura persoană care are motiv s-o discrediteze este Nathalie, fiica lui Cerf, care ar fi pierdut jumătate din proprietate dacă Anita ar fi trăit. Dar să trecem peste asta; n-am avut timp încă s-o strâng cu ușa pe Nathalie. Sunt mulțumit că legătura Anita-Barclay nu are nici un amestec în tot ce s-a petrecut. Îl găsea pe Cerf plictisitor și fără îndoială puțin satisfăcător ca amant; l-a întâlnit pe Barclay și și-a oferit

câteva ore de destindere. Țasta era genul ei. Sunt convins că Barclay nu are nici un amestec în toată afacerea, cu toate că problema hainelor Danei ascunse la el acasă nu a fost încă rezolvată. Am impresia că au fost puse acolo de ucigaș spre a îndrepta bănuielile pe un drum greșit, dar nu e decât o presupunere.

Paula se oprește să mă întrebe:

— Și Benny, Vic?

— Da, Benny... Scrie. Benny nu bănuia că Louis și Anita sunt în aceeași gașcă. Și s-a dus la prăvălia fotografului. Thayler era acolo. A apărut imediat ce l-a auzit pe Benny punând întrebări despre Anita. Avea în mână un revolver. Anita îl prevenise deja pe Thayler că era supravegheată de *Universal Services*. Thayler era la capătul nervilor. A venit la Ocean City în speranța că o va vedea pe Anita, în seara când a fost omorâtă Dana, dar nu a întâlnit-o. La întoarcerea la Frisco era într-o stare teribilă, și când a apărut Benny și-a pierdut capul și l-a omorât. După aceea a luat avionul de ora zece spre Ocean City. Poate că hotărâse că lucrul cel mai înțelept era s-o suprima pe Anita. Nu știu. Faptul important este că era prezent când a fost omorâtă Anita. El a ucis-o sau nu, asta va trebui să descoperim. În orice caz, el m-a lovit când am descoperit cadavrul Anitei. Poate că l-a sustras. Nu știu. Iată primele piese de puzzle care au o semnificație precisă, dar tabloul nu este complet. E nevoie de încă multă muncă ca să-l completăm.

Beau paharul, mă ridic și mă plimb de colo-colo.

— Dacă descopăr de ce a fost ucisă Dana, continui eu, și de ce Anita Cerf și-a lăsat colierul de diamante acasă la Dana, atunci voi avea răspunsul. Aceste două puncte sunt cheia de boltă a lucrării. Să găsim răspunsurile la aceste două întrebări și restul își va ocupa locul de la sine. Aș vrea să mai știu și de ce îi era frică Anitei când am găsit-o la *Steaua* și de ce se ascundea. Și de ce a fost omorâtă, și ce s-a întâmplat cu cadavrul ei. Mii de draci! O grămadă de lucruri de descoperit!

— Și Gail Bolus? mă întreabă Paula lăsând creionul jos. Unde intervine?

— Habar n-am, răspund așezându-mă pe marginea biroului. La prima vedere pare a fi tot în legătură cu Thayler. Felul cum a venit după ce am fost pocnit în cap nu-mi pare a fi deloc o coincidență. Trebuie să găsesc răspuns și la asta.

Iau o țigară și o aprind.

— Altceva. Cred că Cesar Mills joacă un rol undeva. E o intuiție, dar e o intuiție mare. E timpul să mă duc la Fairview și să-i scotocesc casa. Poate e o pierdere de timp, dar o să-mi liniștească nervii.

— Nu mai avem timp de pierdut, zice Paula. Brandon face un târboi îndrăcit pentru moartea lui Leadbetter. Vrea să te vadă. Au comparat glonțul cu cel care a omorât-o pe Dana. Fii atent, Vic. Brandon nu umblă cu mânuși.

— Te cred. Deocamdată voi vedea ce pot să fac în legătură cu Thayler, dar am să mă ocup în același timp și de Mills. Partea proastă este că nu pot să mă preumblu prin tot orașul în căutarea lui Thayler. Poate să fie aici și la fel de bine să se fi întors la Frisco. Cine știe dacă nu voi avea nevoie de săptămâni până să pun mâna pe el.

Mă așez și reflectez un moment, apoi mă reped la telefon.

— Finnegan e un vechi prieten al Danei. S-a oferit să mă ajute. Poate ar putea să-l găsească pe Thayler. E în relații cu toate borfașii din regiune.

Formez numărul lui Finnegan. Aștept și când vocea lui mârâitoare se aude în receptor îi zic:

— Pat, poți să faci ceva pentru mine? Aș vrea să-mi găsești pe un anume Lee Thayler. S-ar putea să fie sau să nu fie în oraș. E un campion de tir la Țintă, un șantajist și probabil un asasin. Cel care îmi va spune unde să-l găsesc, are două sute de dolari.

— Foarte bine, domnule Malloy, răspunde Finnegan. O să mă informez. Dacă e în oraș, îl vom găsi. Puteți să mi-l descrieți?

— Am ceva și mai bun. Îți trimit fotografia lui. E ceva urgent, Pat. E amestecat în moartea Danei.

— Aduceți fotografia, zice Finnegan, și vocea îi devine deodată dură. Dacă trebuie să-l găsesc, îl voi găsi.

Îi mulțumesc și închid.

— Cu Thayler am aranjat, zic ridicându-mă. Între timp voi face o plimbare acasă la Mills. Bate notele la mașină, Paula, și pune-le în casa de bani. Altceva. Dă-i colierul lui Cerf în schimbul unei chitanțe. Trebuia să fi făcut-o deja. Dacă afla Brandon și găsea aici marfa, am fi putut să închidem prăvălia. În mâinile lui Cerf nu mai constituie o probă.

Îmi răspunde că va face lucrul acesta imediat.

— Ei bine, la revedere! îi zic luând direcția spre ușă. Dacă mi se întâmplă ceva, dă totul lui Mifflin.

Și, fără să-i las timp să protesteze, ies și cobor scara.

2

Beachwood Avenue este o arteră lungă de trei mile ce se desfășoară ca un șarpe pe colina Fairview și coboară în vale spre autostrada San Francisco - Los Angeles. E separată la mijloc și pe toată lungimea de o parcare pentru autoturisme înconjurată de magnolii. E o alee liniștită, la marginea mării, de-a lungul căreia se aliniază case mari cu colonade albe, cu balcoane și porticuri elegante.

La numărul 235, în spatele unui gard de stuc alb se ascunde căsuța lui Cesar Mills. Clarul de lună este suficient ca să pot citi cifrele cromate trecând prin fața porții de la intrare.

Din casă nu se vede decât acoperișul de ardezie verde.

Două sute de metri mai departe se găsește o fundătură particulară ce duce la o mare proprietate. Duc mașina până acolo, o parchez întorcând-o, sting farurile, cu excepția stopurilor de poziție, și ies.

Noaptea e caldă, totul e liniștit, aerul e îngreunat de parfumul florilor din grădinile învăluite în umbră și a magnoliilor ce mărginesc parcare: colțișor ideal pentru îndrăgostiți și pentru spărgători.

Mă întorc cu pași mici spre numărul 235, ca un om cumsecade care a făcut o mică plimbare înainte de a merge să se culce. E zece și douăzeci. Parcă am picioare de marmeladă, sunt obosit, copleșit de căldură. Am de asemenea impresia că-mi pierd

timpul; mă întreb ce caut aici. Ar fi trebuit să mă ocup de Lee Thayer, sau, și mai bine, să mă culc, ca să mă refac și să fiu pregătit pentru orice eventualitate mâine dimineață.

Mă opresc în fața porții care măsoară cel puțin doi metri și mă uit la dreapta și la stânga: nimeni. Apăs pe clanță și arunc o privire spre mica grădină bine întreținută, luminată de lună. În fața mea se decupează silueta unei case cu un etaj plus pod; de fiecare parte se înalță un coș de șemineu și șase coloane de lemn susțin streșina galeriei-verandă. Fațada e prevăzută cu trei lucarne; patru uși-ferestre se deschid spre verandă și lasă să treacă lumina. Se pare că Cesar Mills e acasă.

Îmi zic că dacă tot sunt aici, aș putea să văd ce mai face. Merg deci pe potecă până la verandă. Privesc prin fereastra cea mai apropiată.

Îmi dau imediat seama că Mills nu-și refuză nimic. Încăperea e concepută pentru confort și nu s-au făcut economii. Covoare persane acoperă parchetul. Două canapele mari, patru fotolii și un divan sunt repartizate ici și colo. Lângă un perete zăresc o masă de nuc încărcată cu sticle și pahare. Lămpi cu abajururi de porțelan fac pete vagi pe covoare și se reflectă pe parchetul cerat. Frumoasă încăpere, mobilată cu gust. Genul de loc unde oricând te-ai simți fericit.

Cesar Mills stă într-un fotoliu, în mână cu un pahar mare și aburit de whisky-soda. Poartă un halat de casă albastru, o pijama de mătase albastră, iar picioarele goale îi stau în papuci cu toc ortopedic. Citește o revistă și după aerul lui plictisit se pare că nu e prea interesantă.

Mă întreb dacă merită să aștept. Trebuie să intru în casă și să fac mica mea inspecție, dar nu țin să risc, nici să mă pomenesc nas în nas cu Mills. Există șanse ca în curând să se ducă la culcare. De aceea hotărâsc să aștept o jumătate de oră să văd dacă se petrece ceva.

Îmi caut un loc în întuneric, mă așez pe marginea unui hârdău din ciment plin cu petunii și aștept. Din acest loc pot să văd interiorul încăperii și pe Mills. El nu poate să mă vadă.

Trec douăzeci de minute. Spectacolul domnului Mills care duce viață dulce în fotoliul lui nu are nimic îmbucurător, mai

ales când stai pe marginea unui hârdău și suferi de cap și de dureri de fese. Dar mă încred în intuiția mea și, cum sunt încăpățânat, aștept. După un moment lasă jos revista și se ridică.

Sper că se duce la culcare, dar nici vorbă! Se îndreaptă spre masa de nuc și își umple paharul. Când văd curgând whisky-ul din sticlă mi se contractă gâtul.

Se îndreaptă spre fotoliu, dar se oprește și își apleacă capul să asculte. Ascult și eu.

O mașină sosește în goană și strică liniștea nopții.

Mills își pune jos paharul, se apropie de oglinda mare ce împodobește căminul, se privește, apoi stă nemișcat așteptând.

Mașina se oprește în fața porții grădinii, o portieră se trânteste, zăvorul de la poartă scoate un clinchet.

M-am ridicat în picioare. Mă retrag în umbra casei. Ușa grădinii se deschide și se aud pași ce vin pe alee: pași repezi și ușori de femeie.

Aștept în întureric, lipit de zid, de unde pot să văd grădina luminată. La colțul casei apare o femeie: o femeie cu capul gol, cu pantaloni roșcați de în și cămașă sport de culoare verde fluturând peste centură. Geanta e din în roșcat, aceeași culoare ca pantalonii.

Trece pe lângă mine și adu-mec un val de parfum. Lumina lunii îi luminează cu cruzime fața mică și slabă. Un surâs dezamăgit îi trage în jos colțurile gurii.

Traversază cu vioiciune veranda și intră în încăpere. Imediat ce intră îmi scot batista și îmi șterg fruntea și mâinile. Nu mai sunt obosit. Nu mă mai doare capul. Mai curând sunt mulțumit de mine. Îți face plăcere să vezi că nu te-ai înșelat luându-te după propriile intuiții.

Femeia cu pantaloni roșcați și cămașă verde este, bineînțeles, Nathalie Cerf.

3

Totul este liniștit, e cald, eu stau în umbră. Departe, foarte departe, valurile oceanului se lovesc de recifurile de la East Beach.

În timp ce stau acolo în întineric așteptând să se întâmple ceva, încerc să-mi amintesc ce mi-a spus Paula despre Nathalie Cerf. A avut un accident de mașină acum doi ani. Mama ei a murit, ea a rămas infirmă. A fost îngrijită, i s-au făcut raze X și a fost examinată de toți medicii cu oarecare reputație din țara asta. Dar nici unul dintre ei nu a obținut rezultate. Cerf a plătit sute de mii de dolari: nimeni nu a reușit s-o facă să meargă.

S-ar zice că știința medicală a pierdut un făcător de miracole în persoana lui Cesar Mills. Ce n-a putut să facă știința celor mai buni medici din țară, a făcut el. Căci Nathalie Cerf a traversat veranda la fel de ușor ca o campioană olimpică.

Se aude o voce de spărgător de nuci: vocea lui Mills.

— Nu mi-ai spus că vii. Nu te așteptam. Ai fi putut să telefonezi.

În timp ce vorbește, mă apropii să am o vedere de ansamblu a încăperii.

Mills se află în cadrul ușii, de parcă tocmai ar fi intrat în cameră. Are aerul sincer agasat; ochii lui incolori sunt duri.

— Te deranjez? întreabă politicoș Nathalie.

S-a așezat pe brațul fotoliului, stă dreaptă, cu mâinile încrucișate pe geantă, fără să pară deloc stingherită.

— Tocmai mă duceam la culcare.

— Adevărat? Nu e târziu. De asta faci o mutră așa de sinistă?

Intră în cameră și închide ușa.

— Sigur că nu! Nu-mi place să sosești așa ca o vijelie. Ar putea să fie la mine un prieten sau cineva.

Ia paharul pe care îl pusese pe masă. Ea se uită la el și fața îi devine deodată la fel de inexpresivă ca a unui manechin de ceară.

— Nu știam că am nevoie de permisiune ca să intru în propria mea casă, zice ea calm.

Cu toate că vorbele sunt agresive, tonul este conciliant.

— De acum înainte am să știu.

Lui Mills nu prea pare să-i placă asta, dar nu spune nimic. Se întoarce în fotoliul lui și se așează. Urmează o lungă, prea lungă pauză.

— Nu-mi oferi nimic de băut? zice ea cu un ton degajat.
El nu se uită la ea.

— Ești la tine acasă. Acolo sunt sticlele tale. Servește-te.

Ea se ridică și se duce la masă. O văd turnându-și trei degete de whisky și adăugând un cubuleț de gheață. Spatele ei mic e țeapăn, mâinile sigure, dar buzele îi tremură.

— Ce se întâmplă, Cesar? întreabă ea fără să se întoarcă.

Încearcă să se stăpânească, dar amabilitatea ei prefăcută nu mai înșeală.

— Crezi că asta va dura multă vreme? întreabă el.

Ea se întoarce brusc și îl privește în față.

— Ce să dureze multă vreme?

— Știi tu: asta! răspunde el arătând cu un gest încăperea.
Cât timp crezi că am să mai fac pe neghiobul în fața porții, salutând ca un lacheu? Cât timp crezi că am să mă mai urc pe furiș în dormitor în spatele lui Franklin care știe de ce-o fac și se preface că nu știe?

Ea se încruntă.

— Ce altceva ai vrea să facem?

— Ne-am putea căsători, nu? De câte ori va trebui să-ți repet? Putem să trăim aici, da? Ai banii tăi. Cerf nu se poate atinge de ei.

Apucă paharul, îl pune cu violență pe marginea căminului.

— Ne putem căsători! Asta putem face!

— E imposibil!

— E imposibil! Spune-i adevărul lui Cerf. Doar nu crezi că asta va schimba ceva, nu? Poate că asta l-a necăjit la început, dar acum nu. Un tip nu trăiește doi ani de zile lângă o chestie ca asta fără să se obișnuiască. Te înșeli dacă crezi că-i mai poate face ceva. Îl doare-n cot.

— Nu.

Ochii ei par imenși în contrast cu fața slăbănoagă.

Se ridică și rămâne pe loc, cu mâinile înfundate în buzunarele halatului, cu capul ușor aplecat, cu un zâmbet palid și ironic pe buzele subțiri.

— Îți spun că puțin îi pasă.

Amândoi vorbesc calm, dar întrei ei stăruie o mare tensiune. Ceea ce mă face să presupun că se stăpânesc știind prea bine că atâta vreme cât își vor controla reacțiile vor păstra situația în mână. Și cum fiecare are ceva de pierdut, vor să păstreze situația în mână.

— Hai să-ți spun, continuă Mills. Uită-te cum se poartă cu tine. De câte ori vine să te vadă? De două ori pe zi.

Se oprește căci ea face un mic gest de nerăbdare, apoi zice:

— Știu la ce te gândești.

— La ce mă gândesc?

— Crezi că nu vine să te vadă decât de două ori pe zi pentru că n-ar suporta să te vadă de mai multe ori. Îți închipui că conștiința lui e îndesată de remușcări. Crezi că de fiecare dată când intră în camera ta și te vede stând pe scaun, sau întinsă în pat cu micul tău aer neurastenic pe mutrișoara ta de târfă, simte o lovitură în inimă. La asta te gândești, nu?

— Da. Asta este! Începe ea să strige cu o voce deodată tăioasă și pătrunzătoare. Știu că nu poate suporta să mă vadă și sunt încântată. Auzi? Încântată!

— Ar fi timpul să deschizi ochii.

Vorbește cu glas scăzut; se uită la ea foarte sigur de el, legănându-se înainte și înapoi.

— Ar fi timpul să-ți dai seama, păpușo. Din ziua în care și-a luat-o pe blonda aia de nevastă, șantajul tău n-a mai ținut.

— Nu vreau să vorbesc despre asta! strigă ea. Destul, Cesar! Și nu-mi spune mie „păpușo”, e oribil de vulgar!

— Dacă nu vorbim despre asta imediat, atunci e pentru ultima oară când mai vorbim despre ceva.

Traversează încăperea și ia o țigară dintr-o cutie de argint.

— Alege, îi zice el

— Ce vrei să spui?

— E simplu, nu? Măine îmi scot cizmele și șapca. M-am săturat să mai joc pe soldățelul în fața porții. M-am săturat să-mi scot încălțările ca să urc în camera ta fără să fac zgomot. Asta vreau să spun.

Deodată ea izbucnește într-un râs strident. Neplăcut la auz.

— Presupun că lași baltă și toate astea?

— Dacă te referi la casa ta și la restul, de data asta nu te înșeli, păpușo.

Își aprinde țigara; două firișoare de fum îi ies pe nările încordate.

— Ne căsătorim sau las totul baltă!

— Nu te pot lua de bărbat atâta vreme cât el trăiește.

— Crezi că va avea chef careva să te ia de nevastă când el va fi mort?

— De ce să nu continuăm așa? Ai tot ce dorești, nu? Ai libertatea ta. Nu mă ocup de treburile tale.

Vine spre ea, o prinde de încheietura mâinii și o trage la el.

— M-am săturat să joc pe valetul de cameră în patul tău.

Ea îl palmuiește. Palma pocnește pe fața lui brunetă ca un foc de pistol.

Stau pe loc și se uită unul la altul, apoi el îi dă drumul și se dă înapoi cu un zâmbet răutăcios.

Ea se lasă într-un fotoliu de parcă i s-a epuizat toată forța.

— N-am vrut să fac asta. Scuză-mă.

— Doar nu crezi că-mi pasă? zice el râzând. De data asta ai ajuns la capăt, frumușico. Mă bucur teribil că te vād cedând. Într-una din zile tot trebuia să se rupă. Cred că a sosit clipa preavizului. Sunt sătul.

— Nu vorbi așa. Nu crezi asta. Ești furios. Plec. Mai vorbim mâine.

— Mai vorbești mâine tu. Eu însă nu voi mai fi aici.

Își aruncă țigara în cămin. Nathalie nu se mai uită la el, privește țigara înroșită și strânge din buze. Când e sigur că ea se uită fix la chiștoc, pune piciorul pe el și-l strivește.

— Uite așa... face el domol.

— Cesar, te rog...

— Uite așa... cu noi doi, uite așa!

Urmează o lungă tăcere.

Glasul ei se aude după câteva minute.

— Îți va lipsi această casă... și banii, și tot ce fac pentru tine.

— Frumusețea mea, îți faci iluzii. Să simt lipsa banilor și a bărcii tale! Nu e decât o casă, și o fată care are lovele; nu cumva te crezi unică în felul tău?

— Să nu mai vorbim despre asta, Cesar.

Stă dreaptă și pumnii i se crispează.

— Regret, dar trebuie să vorbim. Și mâine dau peste altă fată ca tine la fel de bogată. E ușor. Colțișorul colcăie. Fete care caută un băiat cu ceva mușchi să se joace cu el; fete cărora le-ar plăcea să-i plătească niște țoale, să-i împrumute o casă și să pocnească din degete când au nevoie de el. Și știi de ce vor un flăcău? Nu e nevoie să pun punctul pe i. Plozi scârboși de bogătani care nu au nimic mai bun de făcut decât să-și plătească un tip pentru că are mușchi! Ascultă, frumusețe, nu ești prima și nu vei fi nici ultima. Dacă vrei să mă păstrezi, mărită-te cu mine. Mărită-te cu mine ca să pot profita de lovelele tale. Și nu uita, doar pentru asta mă însor cu tine.

— Spuneai că nu sunt prima?

A închis ochii și pare extenuată. În timp ce el vorbea se lăsase pe spate în fotoliu. Pare bolnavă, are fața cenușie.

— Da, am spus că nu ești prima. Și, de altfel, nici ultima.

— Ba da, zice ea, poate că sunt ultima.

— Asta s-o crezi tu!

Bea tot din pahar, cascadează și-și trece mâna prin păr.

— Mă voi duce la culcare. Toate poveștile astea mă plictisesc. Ai face mai bine să te întorci acasă.

Ea deschide ochii.

— Și mâine?

Vocea ei e tăioasă, rece.

— Mâine voi fi departe de târfa asta de baracă.

Ea se ridică încet.

— Vrei într-adevăr să pleci?

— Ce, ești surdă? Întreabă el brutal. E cât se poate de limpede. M-am săturat. Fac pași. Te las baltă. Te înapoiez mamei tale. Pricepi acum? Vreau să mă debarasez de pânzele de păianjen pe care le-am strâns din cuibul nostru de dragoste. Am să uit de tine, de felul în care te porți, de felul cum vorbești, ce

spui, și o să-mi ofer o vacanță plină de veselie, te rog să mă crezi!

Stă nemișcată cu privirea strălucind de febră.

— I-ai spus asta și Anitei?

El ia deodată un aer întrebător, apoi izbucnește în râs.

— Nu ești proastă deloc! Prin urmare știai? N-a durat mult; nu merita ceranțul. Nu avea entuziasmul tău juvenil.

Se întoarce și-și mai toarnă un pahar.

— De ce nu încerci cu Franklin? întreabă el râzând. E bătrân, dar pariez că are talente ascunse.

Ea îi întoarce spatele și-și deschide geanta. Scotocește în ea și scoate un revolver automat calibru 25. Nichelul strălucitor al armei captează o rază de lumină și o retrimite spre tavan în fulgere scânteietoare.

Mills aude clinchetul piedicii și se întoarce în loc în momentul când ea îndreaptă revolverul spre el.

— Nu vei pleca, Cesar, spune ea cu convingere.

Stă cu spatele la mine. Nu-i văd fața, în schimb o văd pe cea a lui Mills. Zâmbetul lui mic și satisfăcut îi alunecă de pe trăsături așa cum alunecă un pește într-o plasă. Rămâne pironit locului, abia îndrăznind să respire, cu ochii holbați.

— Ai face mai bine să pui la loc revolverul, zice dintr-o suflare, strâmbându-se de încordare. Se poate întâmpla un accident.

— O să și fie unul.

Se retrage încet spre ușa-fereastră.

— Nu mișca, îl avertizează ea. Știu să mă folosesc de ce am în mână. O fată de miliardar își poate permite să învețe o sumedenie de lucruri, inclusiv asta printre altele: să tragă cu jucăria pe care-o vezi. Să știi, Cesar, că trag foarte bine.

— Ascultă, păpușo...

— Ți-am spus să nu-mi mai zici așa. Taci și nu mișca. E rândul meu să vorbesc.

E aproape lângă fereastră, la doi pași de mine. Îi simt parful, îi văd ochii strălucind de febră. Stau nemișcat ca o statuie. Nu-i cunosc virtuozitatea de trăgătoare. O simplă mișcare din

partea mea și poate foarte bine să se întoarcă și să tragă în mine. Sunt prea aproape să mă rateze. Numai ce mă gândesc și simt cum îmi curge sudoarea pe spate.

— Știam că într-o zi se va ajunge aici, zice ea. Nu ești un om care să respecte un târg, Cesar. Dar ești băiat frumos, bine făcut și câteodată distractiv; nu întotdeauna. Nu ești simpatic. Mutra ta scârboasă de golan iese adesea la iveală. Și să nu crezi că m-ai înșelat. Nu. Știam. Știam de Anita. Te-am urmărit. Ce porc ești, Cesar! Ce porc frumos cu botic drăguț! Oh, știu! Voiam ca totul să continue între noi, dar eram conștientă că mai devreme sau mai târziu vei obosi și vei găsi pe altcineva. Știam că nu-ți va fi greu și că vei spune totul celei care mă va urma. Nu te poți abține să nu vorbești, nu-i așa, Cesar? Și mie mi-ai povestit despre altele. Credeai că apreciez toate detaliile pe care mi le dădeai despre ele, stând culcat lângă mine, știind că într-o zi vei vorbi și despre mine altele. Dar n-o vei face, Cesar. Nu vei mai vorbi niciodată nici unei femei despre nici o altă femeie.

Mills are vocea tremurătoare:

— Ești nebună!

— Nici pomeneală. Aș fi fost dacă te-aș fi lăsat să pleci de aici, dar nici nu poate fi vorba. Te vor găsi mâine dimineață și vor reconstitui scena omorului: se va vedea că a fost o femeie, dar care femeie? Au trecut atâtea pe aici, nu-i așa, Cesar? Regimente de femei, și toate au avut poftă să te omoare la un moment dat. Cred că nici măcar nu voi fi suspectată. Toată lumea, în orașul ăsta plin de cancanuri, știe că nu pot să merg. Cum aș putea să vin aici să teucid? Ar putea să creadă, căci această casă îmi aparține. Dar e suficient să vorbesc cu doctorul Mac Kindley și acesta le va spune că nu pot să merg. Nu va voi niciodată să admită că l-am înșelat luni de zile. Și apoi mai e și fidelul Franklin. Știe că am venit la tine. Când va auzi că ai murit, va fi încântat, Cesar! Te detestă. Nu mă va denunța.

Mills are buzele strâmbe de spaimă, albicioase.

— Lasă ăla din mână, idioato! răcnește el. Auzi? Lasă-l!

— Adio, Cesar.

Și țeava scânteindă urcă încet spre capul lui Mills.

— Nu trage! strigă el și aruncă brațele înainte, întorcându-se, căci vede că într-adevăr ea va trage și că el nu poate face nimic.

În momentul în care glonțul pleacă, o lovesc cu pumnul peste braț. Șocul îi paralizează degetele. Dă drumul la armă, se întoarce și mă lovește. Îi simt unghiile smulgându-mi pielea de pe obraz. Vreau să pun mâna pe ea, dar se trage înapoi cu o săritură și fuge în grădină.

O las să plece. Aleargă în bătaia lunii, traversează grădina, trece de poartă și urcă în mașină.

4

— Salut, nenică, zice Mills. Sunt totuși momente când cazi la țanc.

Se prăbușește în fotoliu de parcă picioarele nu l-ar mai susține. Fața lui de culoarea seului e scaldată în sudoare. Mă întrebă:

— Vrei să bei un păhărel?

Pășesc în încăpere tamponându-mi zgârieturile de pe obraz cu batista. Într-un loc sângerez, în rest am doar pielea luată.

— S-ar părea că te-a zdruncinat? zic așezându-mă pe brațul fotoliului exact acolo unde stătea Nathalie Cerf ceva mai înainte. O să fii mereu cu un picior în groapă.

— Știu, răspunde Mills.

Încearcă să-și toarne whisky în pahar, dar mâinile îi tremură atât de rău încât nu reușește decât să stropească covorul.

Îi iau sticla din mână.

— Lasă-mă pe mine.

Se întinde în fotoliu, cu fața plină de sudoare. Olaf Kruger avusese dreptate spunându-mi că dacă îl atingi o dată, se dezumflă. Nathalie îl atinsese.

Torn pentru amândoi suficientă băutură să plutească un yaht, îi întind paharul și conținutul celui alt îl expediez pe gâtul meu pergamentos. N-am băut nimic care să-mi pară atât de bun în ultimele douăzeci și patru de ore.

Mills și-l bea pe al lui din trei înghițituri. Ca un lăptic. Imediat ce termină îmi dă paharul.

— Încă unul la fel de mare. Dumnezeu! Târfa asta m-a speriat! Dacă n-ai fi intrat în acțiune...

— Dădeai în primire, termin eu servindu-i un alt pahar. Mă întreb cum nu se curăță mai curând secături de felul tău. Dacă nu aveam nevoie să stau de vorbă cu tine, aș fi lăsat-o să te ucidă.

Îmi adresează o strâmbătură care vrea să fie un zâmbet.

— Ești un amic, nenică. Îți sunt dator. Ce bucluc! E nebună. Știi? E mai periculoasă decât un șarpe cu clopoței călcat din greșeală pe coadă. Am crezut că-mi iau adio de la viață.

Îi întind un pahar pe măsura primului.

— Nu bea totul dintr-o dată. Aș vrea să ai mintea clară în următoarele zece minute.

— Dă-mi o pipă, zice. Am impresia că un regiment de miriapodi mi se preumblă pe coloana vertebrală. Simt că mă voi căra de aici în fundul unui tren. O cunosc. Știi ce, nenică? E capabilă să se ducă acasă, să ia alt revolver și să vină iar. N-am să mucezez aici. Trebuie să te ferești când ai de-a face cu o scrântită ca ea.

Îi dau o țigară și i-o aprind. Degeaba a tot vorbit, n-a reușit să se liniștească. Reacția începe să se facă simțită și nu m-ar mira să-l văd leșinând.

— Domol, îi zic, nu se mai întoarce. Vino-ți în fire.

Mai bea un gât și se așează. Fixează covorul cu un aer tâmp. N-ar servi la nimic să-l zgâlțâi. A fost pocnit și n-are destul bojog pe el să-și revină repede.

Timp de cinci minute nu scoate o vorbă, apoi spune cu o voce care îmi pare mai normală:

— Ce căutai aici, nenică? Nu-mi răspunde dacă nu vrei. Îmi pare bine că te găseai aici. Fără tine acum începeam să mă răcesc.

— Am venit să stăm de vorbă. Poți să mă ajuți să rezolv o mică problemă de care mă ocup.

Se uită la mine și-mi zâmbește:

— După ce-ai făcut pentru mine, nenică, zice el serios, poți să mă întrebi ce vrei. Îmi pare rău că te-am pocnit zilele trecute. Știu că-mi porți pică. Scuză-mă.

— Da, îți port pică, dar să nu mai vorbim despre asta. Credeam că fata asta nu poate să meargă. De ce se preface?

— Vrea să-i otrăvească viața lui Cerf. Ți-am spus că e nebună de legat.

— Ce i-a făcut Cerf?

Mills se lungește în fotoliu.

— Vrei să știi? Am să-ți povestesc în fugă dacă ții să afli.

— Dă-i drumul.

— Își adora mama, dar tatăl ei n-o interesa. Ca lucrurile să fie „perfecte”, Cerf era nebun după ea. Nu exista nimic care să nu fie făcut pentru ea și era gelos pentru dragostea ce o avea pentru mama ei. Într-o zi au plecat toți trei cu mașina. Cerf se afla la volan. S-au oprit undeva să ia masa și Cerf a tras o băută pe cînste. În hotel mai treacă-meargă, dar afară — catastrofă nu altceva! Se matolise rău! Uite așa pocnea din degete! În loc să cedeze volanul uneia din femei, s-a încăpățânat să conducă el. Și a intrat într-un camion. Tipul cu camionul a fost ucis, Nat lovită zdravăn și mama ei și-a tăiat gâtul trecând cu capul înainte printr-unul din geamurile mașinii. Cerf nu a avut nici măcar o zgârietură. Când Nat s-a trezit, se scălda în sângele mamei ei care era lungită alături de ea, cu capul ce nu se mai ținea de corp decât prin pielea gâtului. Și știi ce cred eu?

Se îndreaptă și mă privește în față.

— Cred că Nat a înnebunit. Nu s-ar spune, dar asta este. Cerf era gata să înnebunească și el când a văzut că Nat era rănită; și ea și-a dat repede seama de reacțiile lui. Din ziua aceea — ea mi-a spus — a devenit dură ca stânca. El era vinovat de moartea mamei sale, și a început să-l urască cu o violență din ce în ce mai mare. Ca să-l pedepsească s-a prefăcut că nu mai poate să meargă. Poate că a fost pedepsit primele două luni; după cele spuse de ea. Cerf o iubea sincer, dar după o vreme s-a obișnuit s-o vadă așa. Nu vrea să creadă că asta nu mai are nici un fel de efect asupra lui; eu sunt sigur că așa e. Îți dai seama? A stat în

fotoliul cu roțile sau lungită în pat vreme de doi ani; nu ieșea din casă decât atunci când Cerf era plecat sau noaptea când era sigură că nu vine la ea s-o vadă. Asta dovedește cât e de sonată.

— Cum ai ajuns în povestea asta?

— Voiau un paznic pentru poartă. Eram pe drojdie la vremea aia. Am intrat la ei. Știi cum e... După două zile a început să-mi facă avansuri. Presupun că se plictisea singură; s-a gândit că ar fi simpatic să aibă un flăcău cu care să se veselească.

— Știi ceva de o valiză plină cu obiecte furate care a fost găsită în camera Anitei?

— A fost ideea sonatei de Nat. Eu le-am strâns și ea a pus valiza. Își spunea că asta le va strica luna de miere și așa a fost. Îi bubuia capul de idei încântătoare ca asta.

— Poți să-mi vorbești de Gail Bolus?

Pare surprins.

— Știi o grămadă de lucruri, nenică. O cunoști?

— Pe tine te întreb. O cunoști?

Încuviințează cu o mișcare ușoară a capului

— Da. A sosit în oraș acum patru luni. E pasionată de box. Ne întâlneam la Kruger. Atunci boxam un pic. Am trăit amândoi. Îi plăcea să mă vadă luptând. Când am abandonat boxul m-a părăsit. Știi ceva, nenică, e a naibii de șmecheră... și fără scrupule, ca nimeni alta. Prea trebuie să-ți torturezi creierul cu o fată ca asta. N-am continuat. Tot ce pot să-ți spun e că își câștigă viața jucând pocher. Jongla cu așii așa cum ai aprinde o țigară. Nu știu ce mai e cu ea.

— Ți-a vorbit vreodată de Lee Thayler?

Scutură din cap.

— Cine e?

— N-ai treabă. Ce făceai acasă la Barclay acum două zile? Asta îl uimește.

— Auzi... ești peste tot în același timp? Ce făceai la el?

— Eram acolo, atâta tot. Ce căutai tu acolo?

— Tot o idee de-a fetei lui Cerf. Mă trimisese să caut probe care să-l convingă pe Cerf că Anita îl înșela. Dar n-am găsit nimic.

Golesc paharul și mă ridic.

— Nu ai nici o idee „specială” în legătură cu asasinarea Danei Lewis?

Scutură din cap.

— Nici una. Nat pretinde că e vorba de Anita, dar nu cred. Nu e genul ei!

Se ridică și el. Frica și băutura îl fac să se clatine.

— Dacă asta e tot ce voiai să știi, nenică, atunci am să plec. Îmi fac valiza și părăsesc orașul. N-am să mă simt liniștit până când n-am să fiu departe de această Țicnită.

— Bine. Asta era tot ce voiam să știu, îi zic.

5

Pe drumul de întoarcere la Ocean City rumeg ce am auzit și ce mi-a spus Mills. La prima vedere nimic din ce am aflat nu are legătură cu moartea Danei, dar s-au mai lămurit niște puncte care trebuiau lămurite.

Însă asasinul Danei e tot liber.

Sunt în continuare la fel de sigur că cheia problemei este mobilul crimei și motivul pentru care colierul a fost găsit la ea acasă. Dar explicația acestor două fapte — ioc! După părerea mea, toate bănuielile trebuie să se îndrepte spre Thayler sau Bannister, Thayler fiind numărul 1. Nu-l văd pe Bannister omorând-o pe Dana. Doar dacă nu cumva înmânarea colierului constituia prețul crimei, și că, neprimind plata, a rezolvat conturile omorând-o pe Anita. Nu-mi prea place asta, dar trebuie totuși să o am în vedere. Nu cred că Nathalie a putut s-o ucidă pe Dana. Mai întâi că nu avea motiv, și apoi că nu e în stare să se folosească de un calibru 45.

Și continui să sucesc toate acestea pe toate părțile, încercând să plasez la locul lor piesele jocului de puzzle și nu ajung la nimic când opresc în fața casei.

Mi se pare tare ciudat că nu mai găsesc casa luminată. Aprind lumina după ce deschid ușa și intru greoi în prima

încăpere. Pendula de pe cămin arată ora unu și un sfert. Sunt atât de obosit încât aş dormi îmbrăcat.

În momentul în care mă îndrept spre dormitor sună telefonul. Bombăn o mulțime de înjurături, mă așez pe marginea patului și ridic receptorul.

E Pat Finnegan și pare foarte agitat.

— L-am găsit, domnule Malloy. S-a ascuns la Joe Betillo; acolo e în clipa asta.

Îmi încordez auzul.

— Cine? Thayler?

— Da. Vreți să vin cu dumneavoastră?

— Nu, du-te la culcare, zic atingându-mă ușor peste ureche cu regret. Cred că mă voi descurca singur. Mulțumesc pentru informație, Pat.

— Ascultați, dom'le Malloy, nu puteți să vă duceți acolo singur. Betillo e un tip periculos. Fiți atent.

— Las-o moartă, Pat. Dacă vrei să-mi faci un serviciu, sună-l pe Kerman la Frisco și spune-i să se întoarcă cu primul avion. Spune-i unde e Thayler.

Îi dau numărul de telefon al lui Kerman și adaug:

— Lasă-i pe mine pe Joe și pe Thayler; sunt ai mei.

— Dar Joe e periculos...

Îl întrerup:

— Și eu. Du-te la culcare. Bună seara.

Închid, arunc o ultimă privire încărcată de regrete spre pernă și mă întorc la mașină.

1

Îl cunosc pe Joe Betillo din vedere și după reputație. E antreprenor de pompe funebre, îmbălsămător, fabricant de coșciuge, provocator de avorturi și îngrijește fără să pună întrebări rănila provocate de gloanțe sau tășuri. Are un magazin cu două intrări în Coral Gables, cartierul păduchios din Ocean City. Antrepozitul lui e situat la capătul unei fundături la intrarea căreia barul *Delmonico* domină cheiul.

Coral Gables este un cartier periferic situat în vestul orașului; o adunătură de barăci care au apărut în jurul golfuluțului natural care servește drept port. Aici prosperă comerțul cu bureți, pește, carapace de broască țestoasă, și toată această industrie constituie o sursă de venituri pentru lichelele din cartier.

Colțișorul nu e deloc liniștit iar curcanii nu se aventurează niciodată singuri pe aici; rareori trece vreo noapte fără vreo lovitură de cuțit în coaste sau un cap spart cu lovitură de sticlă.

Garez mașina în întuneric, la câțiva metri de intrarea inundată de lumină de la *Delmonico*. Ceasul de la tabloul de bord arată ora două fără un sfert. Un pian mecanic lălăie o muzică da jazz stridentă. Cheiul e pustiu.

Cobor din mașină și înaintez până la străduța ce duce la Betillo. Prin ferestrele barului văd câțiva întârziați prăbușiți pe

tejghea și două fete în șort stând la o masă de lângă ușă; privesc cu ochii lor extenuați luminițele care scânteiază pe apa presărată cu pete de păcură din port.

Rămân în întuneric și cobor liniștit străduța într-o duhoare de whisky stricat, pește putrezit și urină de pisică. Străduța face o cotitură bruscă și ajung în fața locuinței lui Betillo. E o casă cu două etaje făcută cu material din demolări, care se clatină, e prost întreținută și e albită de soare și de vântul sărat. În fața clădirii se ridică un gard. După o privire în jur, trec peste el dintr-o săritură.

Aterizez într-o curte mare plină de scânduri, de rumeguș și de talaș. Printre acoperișurile din jur luna răspândește la întâmplare parcele de lumină și de umbră și nu cred că pot fi văzut, dacă din întâmplare cineva s-ar uita pe fereastră.

Traversez curtea lăsându-mă în jos, folosind mereu colțurile întunecate, în căutarea unei ferestre. Găsesc una în partea din spate a barăcii. E la o înălțime bună și e închisă prin interior cu un zăvor simplu. Împing zăvorul, introduc lama cuțitului între fereastră și toc și salt batantul. Alunecă fără zgomot. Nu mă grăbesc. Panoul urcă centimetru cu centimetru până când am loc să mă strecur înăuntru. Aprind lanterna să văd încotro mă îndrept. Fasciculul de lumină luminează o încăpere goală a cărei podea e acoperită cu rumeguș și talaș. Trec un picior, apoi pe celălalt, și cad în cameră.

Lângă fereastră e o ușă ce se deschide într-un culoar. La capătul culoarului e o scară, și la capătul de sus al scării e o altă ușă. Văd totul proiectând în două rânduri fasciculul de lumină al lanternei.

Înainte de a părăsi încăperea care mă adăpostește deocamdată, sting lanterna și ascult. Prăvălia și locuința de deasupra mea sunt la fel de liniștite și de întunecate ca un puț de mină într-o zi de sărbătoare.

Înainte cu circumspecție de-a lungul culoarului, fără să mă servesc de lanternă decât atunci când e necesar. Deschid ușa care dă pe palier și arunc un ochi într-o încăpere ce-mi pare destul de mare și în fundul căreia se îngrămădesc mai multe

coșciuge. Prima senzație pe care o am este mireasma dulce și plăcută a dezinfectantului în care se vâra cadavrele.

Mă strecor în încăpere, închid ușa și luminez pereții cu lanterna. De-a lungul celui pe care îl am în față se îngrămădesc trei duzini de coșciuge: articole ieftine din brad care mi se par a fi îngrămădite aici în grabă. De-a lungul peretelui din dreapta se află trei articole mai serioase dintre care unul din abanos cu mânere de argint. În centru e pusă piesa de colecție făcută din nuc, cu mânere de aur. În alt colț zăresc o masă lungă de marmură, și foarte aproape de ea un soi de cadă adâncă: presupun că e cea în care Betillo îmbălsămează cadavrele.

Mă chiorăsc puțin peste tot, ridic capacele coșciugelor, arunc o privire pe ici, pe colo, nu prea mândru de mine, neștiind prea bine ce caut, dar sperând că voi găsi ceva. Și descoperirea nu întârzie.

Iată-mă din nou lângă coșciugele îngrămădite în fund: cneștiile ieftine din brad. La al doilea capac pe care îl ridic, dau nas în nas cu Anita Cerf.

Aproape că mă așteptam s-o găsesc pe undeva prin împrejurimi și-mi pregătisem nervii pentru zdruncinătura pe care mi-ar fi provocat-o fața ei însângerată. Dar în lumina crudă și vie a lanternei e și mai oribilă decât mi-am imaginat-o. Betillo a îmbălsămat-o așa cum era; n-a căutat s-o aranjeze sau să astupe gaura pe care o are în frunte, nici măcar să-i spele fața. Tresar și înainte de a fi putut să-mi revin las să cadă capacul coșciugului cu un zgomot care îmi răsună în urechi ca bubuitura unui tunet.

Ascult nemișcat cu inima bătându-mi cu putere și gura uscată. Îmi dau deodată seama că nu am revolver și că, dacă voi fi prins aici, Betillo își va face o plăcere din a-mi înfige lama cuțitului în burtă și de a mă arunca în port; sau dacă nu vrea să-mi fie găsit cadavrul, să mă îmbălsămeze și să mă lase să devin mumie în una din cutiile lui preț de vreo douăzeci de ani. La gândul ăsta simt cum mă trece o transpirație rece și hotărâsc să plec de acolo rapid și să supraveghez baraca de afară, așteptând să apară Kerman cu pușcociul lui.

Imediat ce iau această hotărâre, timpul de care am nevoie ca să ies mi se pare că nu se mai sfârșește. Ajung la ușă în vârful picioarelor. În momentul în care ating clanța, o simt cum mi se mișcă în mână. Tensiunea mea arterială face un salt și inima mi se urcă în gât. Cineva care vine din exterior deschide ușa.

Sting lanterna, mă trag înapoi trei pași de la ușă și aștept. Încăperea e cufundată în întuneric și toate ieșirile sunt astupate, mirosul de dezinfectant devine dezgustător. Îmi țin răsuflarea, ascult, scrutez întunericul așteptând să se întâmple ceva.

Tăcere de moarte. Nu aud decât bătăile surde ale inimii mele și murmurul ușor al unei respirații reținute. Podeaua trosnește lângă mine. Cel care a intrat, oricine ar fi el, are probabil ochi de pisică. Vine spre mine de parcă m-ar vedea. Simt că e chiar lângă mine pentru că întunericul se face și mai adânc în momentul în care silueta lui se ivește în fața mea. Înainte de a putea să mă dau înapoi, două mâini reci ies din întuneric și mă înhață de gât.

Preț de o secundă, rămân împietrit: frică, panică, spuneți-i cum vreți, dar sunt paralizat. Niște degete mi se înfig în gât, două arătătoare îmi strivesc carotida. Este o strânsoare ucigătoare, sălbatică, nu mai am aer în plămâni, nu mai am sânge în cap.

Instinctul îmi duce mâinile spre mâinile adversarului. Probabil că are niște încheieturi tari ca oțelul și aş pierde un timp prețios încercând să mă eliberez din strânsoare, n-am timp de pierdut. Deja văd roșu în fața ochilor și plămânii mei răcnesc după ajutor. Îmi sucesc corpul și îi ating pieptul ca să măsoar distanța, apoi îi trag o dreaptă în care pun toată forța pe care o mai am. Pumnul mi se înfundă sub coastele lui, aerul îi iese din plămâni cu un gâlgâit. Îmi dă drumul la gât, dar înainte de a se putea da înapoi, îi servesc un croșeu care îl trimite grămadă pe undeva prin beznă.

Apăs pe butonul lanternei. Fasciculul luminos îl prinde pe Betillo care se repede spre mine clătinându-se. Fața lui grasă strivită reflectă o suferință și o furie animalice. Mă las în jos ca

să treacă un swing de dreapta ce m-ar fi decapitat dacă și-ar fi atins ținta, dau drumul la lanternă și-i trag sub ureche un punch care face un zgomot asemănător cu cel unui satâr de măcelar tăind din carne de vită. Își pierde echilibrul și cade. Nu-i las timp să se ridice, sar pe el, aterizez cu genunchii pe pieptul lui și-l fac pesmet. Cad alături de el, dar nu-i mai trebuie nimic. Fac un salt și mă ridic. Îndrept spre el lanterna. E lungit pe spate, cu corpul agitat de tresărituri, încercând să facă în așa fel încât să-i pătrundă ceva aer în plămâni, sub coastele strivite.

Îngenunchez lângă el, îl apuc de părul lung și-l izbesc cu capul de podea. Podeaua tremură. Dă ochii peste cap și părăsește sala de ședințe.

Totul s-a petrecut în mai puțin de o jumătate de minut; adevărată luptă de animale. Îmi trag sufletul și mă aplec peste el să văd dacă e bine pocnit. Nu va reveni la suprafață decât după mai multe ore, dacă va mai reveni vreodată. Îi deschid haina în speranța că voi găsi un revolver în toc, dar nu poartă așa ceva. Am făcut un tâmbălău bun de trezit morții.

Mă duc la ușă, deschid și holbez ochii în întuneric. În momentul când intru pe culoar, tăcerea e întreruptă de o detunătură. Mă las în jos, crezând că se trage în mine. Trei focuri de armă răsună în toată casa, asurzindu-mă. În orice caz, nu în mine se trage. Zgomotul e foarte aproape, dar n-am văzut nici o lucire.

Ud de sudoare, rămân în continuare ghemuit lângă perete și ascult. Se trănțește o ușă. Niște pași aleargă de-a lungul unui culoar, deasupra mea, și o altă ușă se trănțește. Apoi tăcere.

2

Nu sunt grăbit să urc treptele. Nu știu deloc unde mă duc să-mi vâr nasul, iar fără armă mă simt la fel de vulnerabil ca un melc care și-a pierdut cochilia. Dar îmi zic deodată că acolo sus cineva e pe cale să moară și că poate aş putea să fac ceva.

Urc treptele în patru labe. La jumătatea scării îmi intră în nări un nor de fum. Fum de praf de pușcă ars. Continui să urc fără să fac zgomot, cât pot de repede, dar cu precauție.

Pe palier risc și aprind lanterna. Sunt în fața unui culoar. Lângă locul unde stau ghemuit văd o ușă deschisă care lasă să treacă un nor de fum vizibil la lumina lanternei.

Cum nimeni nu trage în mine, încep să sper că tipul cu bang-urile s-a omorât. Dar țin la pielea mea, așa că ascult, tot în patru labe. După un moment mă obișnuiesc cu bătăile inimii mele și cu cele ale tâmpelilor. Dar percep alt zgomot: o respirație ce se aude din camera unde a avut loc partida de tir. Spun respirație dar mai curând s-ar zice că e zgomotul a două foale găurite. Și iată că aud bine alt zgomot. Un fior rece îmi trece pe șira spinării: un flop-flop-flop regulat ca al picăturilor de apă sau de altceva, căzând pe jos.

Mă ridic, îmi iau inima în dinți și înaintez până la ușă. Când intru în cameră mă întâmpină un miros de sedită*. Zgomotul respirației pe care am auzit-o se transformă într-un suspin și un gâlgâit care îmi face părul măciucă ca niște ace de cactus. Aprind lanterna. Fasciculul luminează un tablou pe care am să-l visez încă zece ani de acum în înainte. După ce arunc o privire caut întrerupătorul; câteva clipe mai târziu încăperea se umple de o lumină albă și violentă.

Este o cameră mică; mă aflu în fața patului. Pe pat e întins un bărbat îmbrăcat cu pantaloni de pijama. Are torsul gol. Două gloanțe de calibru 45 i-au pătruns în mijlocul pieptului alb și păros. Sângele curge de-a lungul coastelor într-un val violaceu și strălucitor. Un al treilea glonț i-a rupt artera jugulară și sângele îi țâșnește prin deschizătură cu un jet roșu aprins, oribil, care lovește peretele și șiroiește pe jos.

Îmi trebuie o secundă să-l recunosc pe tipul lungit pe pat. Fața lui stropită de sânge, de o nuanță pământie, pare că aparține unui cap gata să fie expus la muzeul figurilor de ceară al doamnei Tussaud.

Dar e Thayler. Nu poate fi altcineva. Nu mai pot face nimic pentru el. E un miracol că mai e în viață. Chiar dacă aș putea opri hemoragia arterială, tot n-aș putea face nimic în privința găurilor din piept.

*Exploziv pe bază de clorat de potasiu sau de sodiu și dinitrotoluen (n.tr).

Stă foarte liniștit și se uită fix la mine cu ochii lui cenușii unde nu se citește nici o urmă de frică. Viața se scurge din el, stropește peretele și picură pe podea.

— Cine? îl întreb aplecându-mă deasupra patului. Repede, poți încă vorbi. Cine?

Nu mai are mult de trăit, plămânii i se umplu cu sânge, dar încearcă să vorbească. Gura i se mișcă, maxilarele se contractă: e tot ce poate face. Dar face în așa fel încât să fie înțeles. Din cauza efortului transpiră din abundență, sudoarea i se amestecă cu sângele; ridică încet o mână și arată ceva. Urmăresc direcția indicată de deget și am în fața ochilor un dulap.

— Ceva acolo înăuntru?

Dau ocol patului, deschid ușa dulapului. Nu văd decât un costum, o pălărie și o valijoară. Mă uit la el pe deasupra umărului. Privirea lui mă fixează, străduindu-se să mă facă să înțeleg ce vrea să spună.

— În costum?

Scot costumul din dulap.

Degetul stă tot întins. Scot pălăria și valiza și mă uit din nou la el. Degetul e îndreptat tot spre dulap care e, după cum pot să văd, gol.

— Ascuns aici înăuntru?

Ochii spun că da și mâna cade. Îi vine din ce în ce mai greu să respire. Pe găurile din piept încep să se formeze bule de aer.

Mă întorc spre dulap, îndrept fasciculul lanternei spre podea, dar nu văd nimic în afară de praf.

Scot cuțitul, deschid lama cea mai solidă și ridic șipcile dușumelei. Deodată îmi dau seama că nu mai aud respirația suierătoare. Arunc o privire peste umăr. Pe perna murdară de sânge, fața lui a căpătat o nuanță de argilă și maxilarul puternic pare desprins. Degetul e îndreptat tot spre dulap și ochii lui goi și morți se uită la mine.

Smulg una din șipci și explorez cavitatea cu lanterna. Numai praf, unu-doi gândaci și dovada că pe vremuri a locuit acolo, probabil, un șobolan. Mă ridic, examinez dulapul, știind că ar fi trebuit să părăsesc casa, dar sunt sigur că Thayler voia să mă

facă să descopăr ceva; poate explicația acestui șir îngrozitor de crime.

Lângă mine e un scaun cu fundul împletit din pai; îl trag la mine și mă urc pe el să mă uit pe etajera de sus. Un panou de lemn închide fundul dulapului. Trec cu lama cuțitului pe deasupra și încerc să-l smulg. Rezistă dar mă îndârjesc; simt lama cum se îndoaie din cauza presiunii și sunt atent să nu apăs prea mult; forțez prin mici apăsări, fără să mă opresc...

Panoul începe să se miște, când aud un zgomot ușor care ar putea să fie cel al unui toc de lemn. Cobor de pe scaun, mă strecor spre ușă și ascult. Nu aud nimic și sting lumina, deschizând ușa și scrutez întunericul de pe culoar. Inima mi se bate de coaste și mă întreb dacă nu cumva bate în sens contrar când jos zidul se luminează brusc.

Ies din încăpere și mă aplec peste rampă. Cineva se mișcă jos pe culoar. Se aprinde o lanternă și zăresc un curcan la picioarele scărilor. Ridică capul și se uită spre mine în întuneric.

— Trebuie să fie sus, Jack, murmură o voce. Jos nu e nimeni.

Nu aștept să văd sau să aud mai mult; mă întorc rapid și fără zgomot în camera mortuară, închid ușurel ușa și reaprind lumina. Trag zăvorul care este foarte solid. Mai am două minute să găsesc ce caut. Mă întorc la dulap, vâr degetele în gaura pe care am făcut-o și trag de panou cu toată forța. Se mișcă, cuiele se smulg cu un scrâșnet ascuțit. Trag iar și rămân în mână cu bucata de lemn. Aprind lanterna. În fața ochilor am două lucruri: un Colt 45 echipat cu ceva care seamănă cu un telescop în miniatură și un carnet cu copertă de piele. Pun mâna pe amândouă în momentul când se bate la ușă.

— Deschide! strigă o voce. În numele legii, deschide!

Streacor arma în buzunarul de la spate și carnetul în haină. Cobor fără zgomot de pe scaun și mă duc la fereastră.

În momentul când o deschid, unul din curcani se aruncă cu toată greutatea în ușă, dar zăvorul rezistă.

— Coboară și dă ocol prin spate, îl aud zicând. Va încerca să iasă pe fereastră.

Îl aud pe celălalt curcan coborând treptele în goană.

Sunt pe tocul ferestrei. Curtea e la zece metri sub mine. Nu pot să plec pe aici, de altfel curcanul va apărea în curte dintr-o clipă în alta. Burlanul de scurgere e chiar deasupra capului meu. Îl apuc și trag de el să văd cât e de solid. Îmi pare destul de rezistent. Încep să mă cațăr pe acoperiș cu un efort enorm. Preț de patru secunde atârn în gol. În cele din urmă reușesc să pun călcâiul în jgheab și mă trag înainte. Simt jgheabul îndoindu-se sub greutate. De jos o voce răcnește ceva. După un efort fantastic reușesc să mă rostogolesc pe acoperișul în pantă, și urc cu disperare spre a mă adăposti în spatele unui coș de șemineu. Se aude o detunătură. Sfărâmături de cărămidă mă plesnesc peste gât. După un alt salt convulsiv, reușesc să trec în spatele coșului și rămân acolo întins încercând să-mi trag sufletul. Știu că nu am mult timp înainte ca cei de jos să urce după mine. Luna luminează așa de puternic încât te-ai crede în plină zi. La câțiva metri de mine văd acoperișul plat al barului *Delmonico*, separat de casa lui Betillo de străduță.

— E pe acoperiș, Jack, strigă curcanul de jos. Urc după el.

Mă cațăr până la cealaltă extremitate a acoperișului, mă ridic și evaluez distanța dintre cele două clădiri. Trebuie să trec fără înconjur, cu străduța la zece metri sub mine.

Îmi iau elan de pe marginea acoperișului și mă arunc. Ideea că s-ar putea să nu ajung dincolo îmi trece prin minte când sunt în aer. Zvâcnesc înainte și îmi strivesc pieptul de jgheabul din față, recad și mâinile răcăie suprafața plată a acoperișului căutând să se agațe de ceva. Simt o conductă de apă și mă agăț. Mă cațăr pe acoperiș, mă rostogolesc deasupra și încerc să respir.

Nu există coș care să mă ascundă și luna mă luminează ca un proiector. Văd o lucarnă, urc până acolo, ridic capacul și, fără să mă uit unde voi ateriza, mă las să cad în întuneric.

Preț de o jumătate de minut rămân pe podea, trăgând cu putere în plămâni un aer fierbinte. Îmi simt picioarele ca de lână; puțin îmi pasă unde sunt și ce se va întâmpla. În momentul în care mă hotărâsc să mă ridic, se deschide o ușă lângă mine și mă învâluie o revărsare de lumină cernută.

Fac un salt și mă pregătesc de caft, dar mă pomenesc nas în nas cu o fată, în cămașă de noapte neagră și șifonată, transparentă ca sticla.

E o blondă înaltă cu fața obosită; se uită la mine cu o curiozitate adormită.

— Bună seara, zice ea. Ai necazuri, scumpule?

Caut un surâs și nu știu unde să-l găesc.

— Necazuri! Adevărată nenorocire! Sunt tipul cel mai necăjit de pe pământ.

Se freacă la ochi și cască.

— Curcanii?

— Da, curcanii! și mă ridic.

Se dă într-o parte.

— Intră, vor scotoci peste tot.

O urmez în încăperea ei. O adevărată cameră de casă de acest gen. *Delmonico* are pentru toate gusturile și toate viciile; e o cămăruță murdară, sărac mobilată: un pat, o comodă, o chiuvetă și lângă pat un covoraș uzat până la urzeală. Acesta e luxul pe care îl oferă încăperea.

— Ce-ai făcut, scumpule? mă întreabă căscând și așezându-se pe pat.

Are dinți mari și albi iar gura ei nu e decât un pachet enorm de ruj gras.

— Am auzit trăgându-se. Tu ai tras?

— În mine se trăgea. Era gata-gata să pună mâna pe mine curcanii. Așa că trebuia să fac ceva repede.

Deodată pe culoar răsună un zgomot de pași greoi și înfun-dați.

— Curcanii! Au ajuns aici, zic.

— S-au țicnit de vin să-și bage nasul aici.

Traversează încăperea repede și fără zgomot, trage zăvorul și apasă pe o sonerie.

— Asta ca să chem în ajutor, zice ea cu un mic zâmbet încordat. Nu te neliniști, scumpule. O să scapi.

Cineva mișcă ușa.

O voce zice:

— Deschideți că altfel trag în broască.

O trag pe fată din fața ușii.

Pe scară se aud pași apăsăți. O voce strigă:

— Curcanii! Ei, Joe! Dau buzna peste noi.

Unul din curcani strigă:

— Înapoi. Nu are nici o legătură cu voi. Înapoi sau trag.

Se aude o detunătură, un țipăt. Alți pași zguduie scara. Smulg cearceafuriile din patul fetei, la înnod cap la cap și mă reped la fereastră. Hărmălaia crește. Dacă nu mă mișc un pic mai repede, în curând vor apărea motocicliștii să mă culeagă. Adun toți banii pe care îi am la mine și îi pun în mâna fetei.

— Adio, fetico, zic, și mulțumesc.

Unul dintre curcani trage prin ușă. Cineva pe culoar intră în dans cu o chestie ce-mi pare a fi un pistol-mitralieră.

Am deschis fereastra.

— Ah! exclamă blonda înviorată, trezită acum de-a binelea. Ador treburile astea. Vezi să nu te lovești prea tare și să-ți rupi gâtul.

Fac un nod la capătul unui cearceaf și urc pe marginea ferestrei.

— Închide fereastra peste nod și mișcă-te. Am să te cinstesc când voi trece pe aici.

Închide fereastra. În toată casa se trage al dracului. Îmi face cu mâna prin geam.

Apuc cearceaful și cobor cât ai zice pește.

În momentul în care aterizez o voce strigă: „Hei!” și o umbră se repede spre mine.

Mă rotesc în loc în momentul în care o mână mă înhață de umăr. Nu mă simt dispus să fac frumos. Pumnul meu drept se transformă în upercut și întâlnește maxilarul tipului. Scoate un mârâit și cade înainte agățându-se de mine. Îi trag un picior și ajunge în patru labe. Rămâne așa horcăind.

Alerg până la capătul aleii unde mi-am lăsat mașina.

3

Nu cred că mai e mult până la ora trei când frânez în fața unei clădiri de pe Jefferson Avenue. Casa e puțin retrasă de la stradă și curtea împodobită cu un bazin cu fântână arteziană,

semn evident de distincție. Apartamentele sunt mai curând niște vizuini de iepuri: înguste, înghesuite unele în altele și scumpe. Am mai fost aici. Nu au decât un singur avantaj, sunt lipsite de acustică. Dar chiar și așa, tot aș prefera să trăiesc într-un cort.

Cele două camere ale domnișoarei Bolus se află la parter, spre est. N-o pot necăji folosind intrarea principală. Portarul ar aprecia foarte prost această vizită la o tânără femeie singură, mai ales la asemenea oră. Traversez o peluză mișto, trec prin fața fântânii și calc pe un drum cimentat ce duce la ușa-fereastră care dă spre salonul domnișoarei Bolus.

Apartamentul ei e cufundat în întuneric. Fereastra de lângă ușă trebuie să fie cea de la dormitor. Bat încetișor în geam. Probabil că doarme ușor căci la a treia bătaie văd printre perdele cum se aprinde o lumină. Mă dau înapoi, îmi scot pălăria și caut o țigară. Sunt frânt, mi-e cald, sper că înăuntru se găsește ceva de băut. Când îmi aprind țigara perdelele se dau în lături și domnișoara Bolus mă examinează. Nu văd decât silueta capului, dar ea îmi vede fața la lumina chibritului. Îi zâmbesc.

Îmi face semn să mă duc la ușa-fereastră. Dispare. Perdeaua cade la loc.

În fața ușii simt o picătură de ploaie pe față. De vreo zece minute pe cer se strâng nori negri. S-ar zice că se pregătește o ploaie serioasă. Asta nu-mi displace deloc. Am oroare de căldura înăbușitoare. Începe să plouă puternic și ușa se deschide.

— ... seara, zic, plouă.

— Ca să-mi spui asta m-ai trezit?

Stă cu corpul în ușă și mă cercetează cu privirea. Lumina care vine din salon mă luminează puțin.

— Asta e altceva. Pot să intru? Mi-e sete.

Se trage în lături.

— Când te-am auzit bătând am crezut că au venit spărgătorii; probabil că visam niște bandiți.

Intru în mica și confortabila încăpere, mobilată prea modern față de gustul meu. Mă așez într-un fotoliu care are forma unui S, arunc pălăria pe un divan din apropiere și trimit spre gazda mea o privire aprobatoare.

Peste cămașa de noapte poartă un halat de casă de culoarea sidefului. Are picioarele mici vârâte în niște mocasini îmblăniți și părul strălucitor e prins la spate cu o bucată de panglică albastră. Mi se pare foarte trează și machiajul de o prospețime surprinzătoare. În ochii ei verzi de chinezoaică se zărește puțină furie și o surpriză prost disimulată.

— Să nu ne ocupăm de bandiți, îi zic. Bem? Ce ai?

Trece pe lângă mine și se duce la bufet.

— Cred că am să mă supăr foc pe tine! Nu m-ai văzut niciodată supărată foc?

— Nu, nu cred. De ce să te superi?

Îmi întinde un pahar cu whisky.

— Nu-mi place să fiu trezită din somn brutal. Cred că te porți prea cum ai tu chef cu mine.

Înghit băutura. Excelentă.

— Poate, zic punând paharul pe masă cu un suspin. Dar nu e o vizită mondenă. Am venit cu treabă: vreau să lămuresc o problemă care nu poate aștepta până mâine.

Se așează pe brațul canapelei, își pune unul peste altul picioarele subțiri și îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Ce problemă?

Trag adânc din țigară și trimit fumul spre tavan.

— Lee Thayler a fost omorât cam acum o oră. Două gloanțe în piept, iar al treilea i-a retezat o arteră.

Urmează o lungă, lungă pauză. Tăcerea e întreruptă din când în când de motorul frigiderului care, din vreme în vreme, mai și mârâie în bucătărie.

Mă uit la ea. E foarte calmă: brațele încrucișate la piept, privire inexpresivă, gura închisă, dură. Nu degeaba joacă pocher; fața ei nu spune nimic.

În cele din urmă se decide să întrebe:

— Cine l-a omorât?

— Asasinul Danei, al lui Leadbetter și al Anitei. Ești o mică hoțomancă. Nu știam că ești prietenă cu Anita, și că Thayler a fost prietenul tău la așternut.

— E o poveste veche, zice ea dând din umeri. Cum ai aflat?

— Am făcut cunoștință cu un anume Nick Nedick. Mi-a arătat o fotografie a lui Thayler. Erai și tu acolo.

— Cred că am să mă duc să fac puțină cafea, spunea ea părăsind brațul canapelei. Presupun că ai să-mi pui o mulțime de întrebări?

— Exact, fă cafea, răspunde eu aprinzând o țigară. Putem vorbi acum sau mai târziu, n-are importanță! Nu te zdruncină cine știe ce moartea lui Thayler?

— De ce? Eram despărțiți, chiar uitasem că mai există.

Trece în bucătărie și eu mă lungesc în fotoliu. Coltul 45 îmi atârână în buzunar. Îl scot și îl examinez. Telescopul mă intrigă. Țintesc o vază albastră de deasupra căminului și mă uit în instrument. Nu văd nimic. Îl examinez mai de aproape întrebându-mă ce poate fi. Cu toate că seamănă cu un telescop, totuși nu e un telescop. E ceva ce n-am mai văzut prins vreodată pe un revolver. Sunt obosit, am capul supraîncărcat, pun revolverul pe masă lângă mine și-mi așez pălăria peste el. Am să-l dau spre examinare lui Clegg care știe totul despre otrăvuri, revolve și pete de sânge. Este o cunoștință care trebuie întreținută.

Deodată aud un zgomot ușor, întorc capul și privesc spre bucătărie: plânge o femeie.

Mă ridic din fotoliu, traversez încăperea fără să fac zgomot și arunc o privire în bucătărie.

Domnișoara Bolus stă în picioare lângă ceainicul electric, cu capul în mâini.

— Du-te și așează-te lângă foc! Fac eu cafeaua.

Își șterge lacrimile cu dosul palmei și îmi întoarce spatele.

— Lasă c-o fac, zice ea cu o voce înăbușită de un suspin. Dă-mi pace, fir-ar să fie!

O iau de braț și o duc în salon.

— Stai aici jos.

Și în două minute fac cafeaua. Mă întorc în salon. E în picioare în fața focului și fumează; îmi ascunde fața. Pun jos tava.

— Neagră? o întreb.

— Da.

Torn într-o ceașcă, îi dreg gustul cu whisky și o pun pe cămin, lângă ea. Apoi stau și eu jos și mă servesc.

— Hai să dăm cărțile pe față. N-o să ducă la nimic, dar voi fi satisfăcut că am rezolvat toate problemele. Știi o mulțime de lucruri despre povestea asta, mult mai multe decât mine. Erai în legătură cu Thayler, nu-i așa?

— Ce înțelegi prin... Asta n-o să ducă la nimic? mă întreabă cu un glas slab și ascuțit.

— Asta nu poate să ducă la nimic. Orice s-ar întâmpla, trebuie să-l acopăr pe Cerf, ți-am mai spus. Dacă pun mâna pe asasin trebuie să-l chem pe Brandon și el să mă bage la zdup pentru că nu l-am chemat mai devreme. E un cerc vicios. Thayler l-a ucis pe Benny, Thayler a murit. Perfect! Asta e deja ceva. Dar nu Thayler a ucis-o pe Dana. Chiar dacă nu pot să fac nimic împotriva lui, aș vrea cel puțin să-l cunosc pe asasin, și cred că tu poți să-mi spui cine este.

— Ghicește, îmi răspunde ea cu un aer disprețuitor. Clatin din cap.

— Aș putea, dar prefer să mi se spună. Thayler îl cunoștea pe asasin... iată de ce a fost suprimat. Leadbetter îl știa și el pe asasin... a fost suprimat. Îl cunoști și tu. Spune-mi numele lui înainte de a fi și tu lichidată.

Se așează de partea cealaltă a mesei, ținându-și ceașca în mână.

— Cine ți-a spus că-l știi?

— Intuiția mea. Presupun că tu și Thayler ați vorbit despre asta după moartea Anitei. Cred că ți-a spus ceea ce i-a destăinuit Anita.

— Foarte bine. Acum e mort și nu mai are nici o importanță, spune ea așezându-se în fotoliu. Mințeam spunând că totul se sfârșise între noi și că uitasem și că mai există. Îl iubeam. Eram nebună după el și am fost fericită până când a venit târfa asta. Nici o fată în afară de mine n-ar fi avut curajul să se preteze la numărul pe care îl făceam, și dacă nu l-aș fi iubit, dacă n-aș fi vrut să reușească, să-și facă un nume, n-aș fi făcut-o niciodată.

Dar o făceam, și el urca, și se vorbea de el și oamenii veneau să-l vadă. A trebuit să vină ea și să strice totul!

Ia o țigară și o aprinde cu o mână nesigură.

— Dar imediat ce a reușit să ne despartă, l-a părăsit și s-a măritat cu Cerf. Mă aflu din întâmplare la Ocean City când a adus-o la proprietatea lui. Am văzut-o într-o zi. Am făcut o anchetă. Am descoperit că s-a măritat cu el fără să divorțeze de Lee. Putoarea îmi distrusese fericirea — eu aveam să-i distrug viața. I-am scris lui Cerf o scrisoare anonimă aducându-i la cunoștință lui Cerf că era măritată.

Îmi mai torn o ceașcă de cafea, adaug whisky și aprind altă țigară.

— E ciudat, dar nu-mi închipuiam că ești genul de fată care să trimită scrisori anonime.

— Serios? După ce-mi făcuse? Ei bine, i-am trimis scrisoarea și i-am spus lui Lee. Și Lee a venit s-o vadă pe Anita. În momentul acela se săturase de Cerf și-l frecventa pe Barclay. I-a fost frică auzind că vine Lee și i-a cerut lui Bannister s-o ascundă în localul lui. Lee mi-a povestit ce se petrecuse. Îi spusese înainte să moară. Moartea agentului tău, Dana Lewis, a fost o eroare. Cerf a confruntat-o pe Anita cu scrisoarea mea. Ea a încercat să scape mințind, dar el n-a crezut-o. I-a fost teamă să n-o omoare și a fugit. În noaptea aceea a venit la tine acasă să vadă dacă Cerf știa despre povestea cu Barclay. Plecând, l-a văzut pe Cerf care o fila. Cuprinsă de panică, i-a cerut Danei s-o protejeze. Dana a dus-o la ea acasă. Cerf s-a ținut după ele și a așteptat afară. Anita i-a oferit Danei colierul ei cerându-i să-și schimbe cu ea hainele și să-l atragă pe Cerf cât timp i-ar fi trebuit ei să se refugieze la *Steaua*. Dana a acceptat. Și-au schimbat hainele. Înainte de a părăsi apartamentul, Dana a ascuns colierul sub saltea pentru eventualitatea în care Anita s-ar fi răzgândit și ar fi vrut să-l ia înapoi. Cerf a ucis-o pe Dana la dune luând-o drept Anita. Acum ai înțeles? Cerf l-a omorât pe Leadbetter. Căci Leadbetter îl văzuse luând de pe Dana hainele Anitei și încercase să-l șantajeze.

— Cum se face că știi toate astea?

Mă îndrept și o privesc în față.

— De la *Steaua*, Anita i-a scris lui Lee o scrisoare în care îi povestea totul. El mi-a spus. Era ideea ei ca Lee să-l șantajeze pe Cerf. Spunea că ei doi puteau să pună mâna pe toți banii lui Cerf, dacă știau cum să procedeze.

— Și Thayler ce-a făcut?

— Lee avea tot timpul nevoie de bani. A acceptat, zise ea cu ochii verzi plini de amărăciune. Te-ai întrebat de ce vesta și fusta Danei au fost găsite la Barclay acasă. Anita era îmbrăcată cu ele. S-a dus acasă la Barclay, căci lăsa totdeauna haine de-ale ei acolo. Barclay era plecat. S-a îmbrăcat cu hainele ei lăsându-le pe cele ale Danei în dulapul lui Barclay și s-a dus la *Steaua*. Acolo ai găsit-o. Bannister a dat-o afară. Nu știa unde să se ducă, Cerf o căuta în continuare; așa că s-a dus acasă la tine. Tu erai la Cerf. Cerf și-a spus probabil că știi prea mult; a venit la tine acasă cu intenția de a te omorî, dar a găsit-o pe Anita. S-a hotărât să vină la tine și să te întrebe dacă știi unde e. A sosit prea târziu ca să-l împiedice pe Cerf s-o omoare pe Anita, dar în încăierare Cerf și-a pierdut revolverul. A fugit. În timp ce Lee îl căuta pe afară, ai sosit tu. În momentul acela Lee a pus la cale un plan care să-i smulgă lui Cerf ultimul dolar. Un revolver cu inițialele lui și care fusese folosit pentru uciderea Danei, a lui Leadbetter și a Anitei. Te-a pocnit în cap, și a dus-o pe Anita la Betillo. M-a chemat la telefon și mi-a spus să vin la tine acasă și să văd ce ai de gând să faci.

Se întrerupe să-și stingă țigara. Gura i se strâmbă într-un zâmbet ironic.

— Nu mai e mare lucru de spus. Mai mult sau mai puțin poți să bănuiești ce s-a întâmplat după aceea. Lee a intrat în contact cu Cerf și i-a spus că va trebui să plătească dacă nu voia ca trupul Anitei și revolverul să fie predate poliției. Lee i-a cerut pentru început o jumătate de milion de dolari bani gheață.

— Și ai să-mi spui că Cerf a răspuns amenințării? Că s-a dus în seara asta acasă la Betillo și că l-a lichidat pe Thayler, nu-i așa?

Încuviințează și privirea îi devine vagă.

— Îl prevenisem că Cerf e primejdios, zice cu un suspin punându-și mâna la ochi.

Mă ridic dintr-o săritură și fără o vorbă alerg spre dormitor. Ajung acolo cu trei secunde înaintea ei. Îmi aruncă o privire intrigată.

— Ce cauți?

Pare furioasă.

Examinez încăperea, îmi trec mâna prin păr și dau din cap.

— Ascultă, domniță. Cred că am nervii bolnavi. Aș fi jurat că era cineva aici. N-ai auzit că merge cineva? Că merge cineva pe vârful picioarelor?

Holbează ochii și aruncă o privire în jur, nițeluș nervoasă. Dau cu brutalitate la o parte perdelele duble. Scrutez noaptea. Ploaia izbește în geam.

— Încerci să mă sperii.

Vocea ei tremură pe două octave.

— Doar tu și cu mine știm că Cerf e asasinul.

Mă apropii de ea și îmi înfig privirea în ochii ei mari și verzi și adaug:

— Și nici unul dintre noi n-o crede, nu-i așa?

Mâna ei albă și mică se așează pe umărul meu.

— E greu de crezut. Nici eu n-aș fi crezut dacă nu mi-ar fi spus Lee.

Îi zâmbesc.

— Faptul că Lee ți-a spus asta nu are darul de a mă convinge. Nu-mi fac iluzii, nu fac multe parale ca detectiv, dar aruncă o privire. Uită-te la pat. N-ai dormit în el în seara asta. De ce? Cuvertura nu e nici măcar desfăcută. Uită-te aici. Locul unde ți-ai aruncat hainele dezbrăcându-te exact înainte de a bate eu în geam.

Iau un pantof și i-l întind.

— I-ai tăiat o arteră și a sângerat ca un porc. Îmi ziceam că pe undeva o să găsesc sânge. Uite-l pe partea asta a pantofului.

Își trece vârful limbii peste buze.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

Nu are deloc aerul că nu înțelege. Se îndreaptă spre salon.

Vin după ea agitând pantoful.

— Nu? Și totuși e ușor. Pune în istorioara ta pe Gail Bolus în locul lui Jay Franklin Cerf și vom ajunge la ceva. Tu ai omorât-o pe Dana crezând că e Anita. Tu l-ai omorât pe Leadbetter care te-a văzut când o dezbrăcai pe Dana și care, după aceea, te-a amenințat că te va denunța. Tu ai omorât-o pe Anita pentru că o detestai și voiai să i-o plătești din ziua în care ți l-a furat pe Thayler, și tu ai fost la Betillo în seara asta și l-ai omorât pe Thayler pentru că...

Mă opresc și o întreb:

— Spune-mi? De ce l-ai omorât pe Thayler?

4

În bucătărie frigiderul mormăie ceva. Pe cămin pendula își continuă tic-tac-ul regulat sub învelișul ei de stejar.

Gail Bolus este foarte calmă: pieptul i se ridică și i se lasă ușor sub halatul fin de mătase. Nu pare emoționată. Mâna nu-i tremură când toarnă cafea. Își pune zahăr, amestecă cu lingurița. Pe față i s-a întipărit o expresie vagă, îndepărtată.

— Vorbești serios? îmi zice ea.

Mă așez în fața ei, cu mâna lângă pălărie.

— Până acum ai jucat minunat; nu strica piesa. Lacrimile, povestea cu Cerf așa de sincer spusă, calmul cu care ai venit după mine în dormitor, știind că voi vedea că n-ai dormit acolo, totul a fost perfect. Să continuăm pe același ton. De ce l-ai ucis pe Thayler?

Se hotărăște să se uite la mine; are ochii gânditori.

— Nu l-am omorât eu, răspunde calm. Îl iubeam. Cerf l-a omorât, ți-am mai spus.

— Știi ce mi-ai spus. Din nenorocire pentru tine, vechiul tău amic Thayler ținea un jurnal. Mi l-a făcut cadou înainte de a muri. L-am citit și tot ce scrie acolo nu se potrivește cu ce mi-ai povestit. Zice că Anitei îi era frică de tine; știa că vrei să-i găurești pielea cu un glonț. Iată de ce am venit aici. De ce m-am

uitat în dormitor. Știam că tocmai te întorseseși de la Coral Gables. Voiam să fiu sigur că nu te-ai atins de pat. Știam că după un așa masacru trebuia să ai neapărat sânge pe tine. De ce l-ai omorât?

Se uită la mine un lung moment, apoi începe să râdă. Un râs lipsit de veselie care sună ca un zornăit de fiare.

— Prin urmare ticălosul ăla ținea un jurnal? E comic.

— Da. În general un jurnal are supărătorul obicei de a pune lucrurile la locul lor.

Bea din cafea, face o mică strâmbătură și pune ceașca pe masă.

— E frig, zice ea.

— Chiar arșiță dacă ar fi, tot n-ar avea vreo importanță. Să vorbim de Thayler.

— El a căutat-o, prostul. Nu puteam să scap o astfel de ocazie. Nimeni nu mă bănuia că le-am comis pe celelalte, ce mai conta o crimă în plus? face ea cu un ton degajat. Îmi pare rău pentru Dana. Dacă ai fi văzut-o în plină noapte, la lumina lunii, cu rochia Anitei, ai fi făcut și tu aceeași greșală.

— Da. Păcat pentru Dana. Dacă n-ar fi fost ea, mi-aș fi luat bagajele și aș fi plecat fără să spun nimănui nimic. Ceilalți nu valorau cine știe ce. Dana valora ceva. Vei plăti pentru moartea Danei.

Dă din umeri.

— Nu poți face mare lucru împotriva mea.

— Ba da. Sunt două soluții: sau fac eu însumi dreptate, sau te dau pe mâna poliției. N-am poftă să-ți succesc gâtul tău frumos. Păcat, căci asta ar evita o sumedenie de complicații, dar am o conștiință și ea nu m-ar lăsa să fac așa ceva. Rămâne deci poliția. Pentru mine va însemna câțiva ani de pușcărie pentru complicitate, dar n-am ce face.

— Lui Cerf n-o să-i placă asta, îmi amintește ea încruntându-se.

— De acord, doar până aici a scăpat. Va trebui să se resemneze. Vrei să pui ceva pe tine înainte de a-l chema pe Brandon? Te va duce la post așa cum ești, îl cunosc. Ai face mai bine să te îmbraci.

— Presupun că glumești!

Ridică din sprâncene.

— Acum nu mai glumesc, baby. S-a sfârșit cu gluma. Nu-ți fie teamă. Cu ochii tăi frumoși, n-o să capeți mai mult de cinci-sprezece ani.

— Dacă o iei așa, zice dând din umerii ei frumoși, aș face mai bine să mă îmbrac.

Apucă ceașca de cafea.

— Vrei să-mi torni puțin whisky? Poate n-ai să mă crezi, dar nu mă simt bine.

Nu-mi iau ochii de la ea.

— Servește-te.

Îmi aruncă ceașca în față. Mă cam așteptam eu, dar a fost iute, așa cum nu-mi închipuiam că poate să fie cineva. Cât mi-am șters cafeaua care mă orbea, a și pus mâna pe Coltul 45.

— Am căutat-o cu lumânarea, zic eu cât se poate de calm. Ar fi trebuit să-mi amintesc că ești o expertă în arme de foc.

— Da, face ea cu ochii strălucitori ca două smaralde. Trage-te înapoi și să nu faci pe grozavul. Sunt o trăgătoare la fel de bună ca Lee și chiar dacă aș vrea, tot n-aș putea să nu te nimeresc.

Mă dau înapoi în dormitor.

— La perete, și întoarce-te. Un gest și trag. Mă voi îmbrăca.

M-a pus într-un loc prost căci lângă mine e o toaletă și o văd în oglindă. De altfel, asta nu-mi servește la mare lucru. Între noi se găsește patul și ne despart cel puțin șase metri. A lichidat deja patru persoane: una în plus n-o să-i provoace coșmaruri în cazul în care ar avea așa ceva, lucru de care încep să mă îndoiesc.

— Lucrurile iau o întorsătură proastă, zic, așa ca să spun ceva. Detectivul se căsătorește totdeauna cu eroina. Dacă mă omori, sfârșitul povestirii va fi imoral.

Râde.

— Îmi plac poveștile imorale. Ai mașina afară?

— Da. Vrei cheile?

Se așează pe un scaun și își trage ciorapii. Revolverul e așezat la îndemână pe marginea ferestrei. Dacă n-ar fi fost patul, mi-aș fi încercat șansa, dar patul face încercarea dificilă.

— Le iau mai târziu, nu te mișca.

Se ridică și caută ceva în sertare. Are într-o mână revolverul.

— Unde vrei să te duci?

— New York. Datorită ție poliția nu mă va bănuși niciodată. Sper să-mi refac viața la New York. Cu fizicul meu, sunt liniștită. Cred că ți-am mai spus-o deja.

— Da.

Îmi dau seama că încep să transpir. Fie că e prea cald, fie că a dat frica în mine. Dat fiind situația, nu mă obolesc să analizez faptul.

Ia o fustă verde de mătase, își pune picioarele înăuntru și o trage pe șolduri, pe sub cămașa de noapte. Îmi întind nervii și îmi încordez mușchii. Nu-și trece cămașa pe deasupra capului, o face să-i alunece pe umeri și o lasă să cadă.

E o sinucidere, dar prefer să mor așa cu sânge rece: în momentul când e într-un picior spre a se debarasa de cămașa de noapte, mă întorc și mă catapultez spre ea pe deasupra patului, cu respirația tăiată, înțepenită de frică.

Nici măcar nu clipește; rămâne nemișcată, silueta adorabilă pe jumătate goală, cu un zâmbet pe buzele rujate. Țeava armei îmi apare în față ca gura unui butoi ce se lasă asupra mea. Văd degetul apăsând pe trăgaci. Mă arunc ca un nebun asupra ei, am brațele întinse cu disperare spre ea, dar sunt la depărtare de kilometri. Sunt cu ore întregi în întârziere. Arma face explozie într-un mârâit continuu: praful de pușcă îmi arde fața. Primul glonț nu mă lovește, nici al doilea, nici al treilea. Am pus deja mâna pe ea și îi smulg arma din mâini. Apoi rămân încremenit! E lungită pe podea, cu ochii măriți de teroare, cu gura strâmbată de o grimasă neomenească, cu pieptul zdrobit. Dintr-o gaură destul de mare ca să intre o minge de tenis țâșnește un val de sânge. Rămân locului, buimăcit, stupefiat, depășit. Dă ochii peste cap și mâna îi cade greoi pe covor.

Examinez încet revolverul căzut lângă ea. Un firicel de fum iese din telescop. Îmi trebuie un moment pentru a înțelege despre ce e vorba: e un revolver trucat; un revolver care îl ucide pe ucigaș, un revolver care trage invers. Ultima farsă a lui Thayler. Mie mi l-a dat. Dar a ieșit pe dos.

JAMES HADLEY CHASE

Mă depărtez de sângele care curge și își croiește drum prin desenul complicat al covorului. Apartamentul e izolat sonic, nu cred să fi auzit cineva detunăturile, dar nu vreau să risc. Mă întorc în salon. Îmi iau ceașca, farfurioara, paharul de whisky gol și pălăria. Și chiștoacele de țigară. Arunc o privire în jur, încercând să-mi amintesc dacă am atins ceva. Șterg masa cu batista pentru mai multă siguranță. Sting lumina, deschid ușa și scrutez primele luciri ale zorilor. Nimeni. Plouă cu găleata.

Alerg ca un nebun spre mașină.

- Sfârșit -

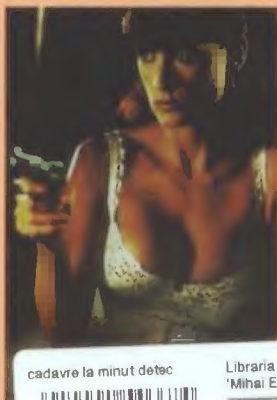

3

DETECTIV

Gail îndreaptă Coltul spre mine. Nu clipește, rămâne nemișcată, siluetă adorabilă pe jumătate goală, cu un zâmbet pe buzele rujate. Țeava armei îmi apare în față ca gura unui butoi care se lasă asupra mea. Văd degetul apăsând pe trăgaci. Mă arunc ca un nebun asupra ei, întind brațele cu disperare, dar sunt la depărtare de kilometri. Arma face explozie și praful de pușcă îmi arde fața. Primul glonț nu mă nimerește, nici al doilea, nici al treilea. Am pus deja mâna pe ea și-i smulg arma.

Apoi rămân încremenit!

cadavre la minut detec

Libraria
'Mihai Eminescu'

PREȚ 3,50
LEI